

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ
ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΙΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ
ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI HIEROSOLYMITANI SACERDOTIS

Opera quæ extant omnia,

ANTIQVITATUM JUDAICARUM ^{Nempe} LIBRI XX. Sigismundo Gelenio
interprete.

DE BELLO JUDAICO LIBRI VII. interprete, Rufino Aquilejensi.

LIBER DE VITA SUA cum interpretatione Gelenii.

ADVERSUS APIONEM LIBRI II. cum versione antiqva à Gelenio
emendata, &

DE MACCABÆIS, seu de Imperio rationis LIBER cum paraphrasi
Erasmi Roterodami.

ACCEDIT INDEX LOCUPLETISSIMUS.

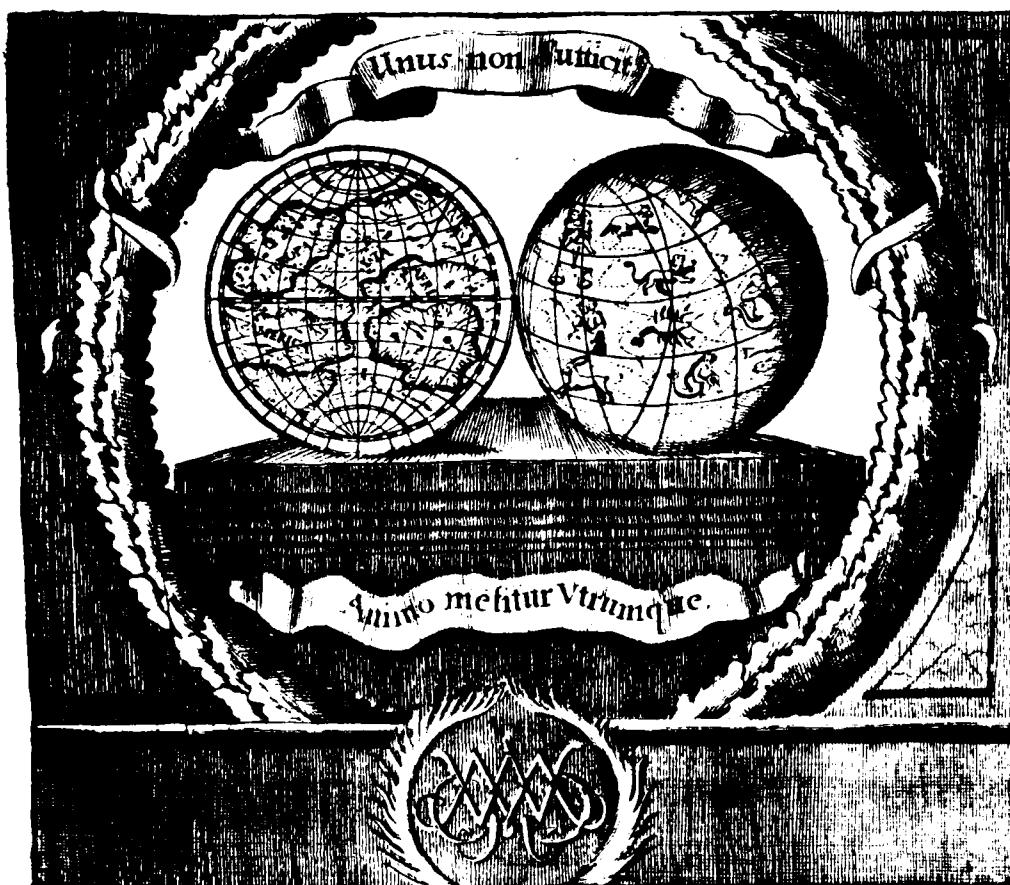
Juxta editionem Græco-Latinam Genevensem ad manuscriptos Palatinæ bibliothecæ Codices castigatam,
quæ nunc à pluribus mendis expurgata, & præterea

PROLEGOMENIS

&

APPENDICE.

auctior redditur.

COLONIÆ,

Sumptibus MAURITII GEORGII WEIDMANNI.

ANNO M DC XCI.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

PROPOSAL

PATRIBUS REIPUBLICÆ LIPSIENSIS VIRIS

Magnificis, Nobilissimis, Amplissimis,
Consultissimis, Prudentissimis,

PATRONIS SUMMIS.

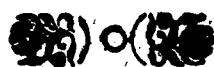

X quo jure civitatis Vestrae gaudeo,
quo me octo ab hinc annis donatum
memini, post Dei cultum nil magis cu-
rae mihi cordique fuit VIRI MAGNIFI-
CI ATQVE NOBILISSIMI, PATRONI MAXIMI,

*

quam

quam ut libraria mea officina bono publico prodessem. Qva in re neqve gravibus impensis unquam, neqve indefessis laboribus peperci. Testari id poterunt Eusebii Cæsariensis volumina de præparatione & demonstratione evangelica, Sancti Athanasii Episcopi Alexandrini, Gregorii Nazianzeni, & Dionysii Halicarnassensis opera, Abarbanelis Judæi in Prophetas majores commentarius, aliique Scriptores, quos cum raritate sua se commendare, & ab eruditis desiderari intelligerem, ut novis typis impressi publicam lucem denuo adspicerent, curavi, quamvis ob tristissima belli tempora, & commerciorum quæ indies in pejus ruunt decrementum inter tot miserabiles regionum & urbium ruinas, quibus & dulcissimam patriam meam antiquam Nemetum urbem Spiram oppressam & pœne sepultam expertus sum, tantorum sumtuum periculum facere minus opportunum videretur. Nunc in eo sum, ut Imperatoris Juliani opera a doctissimo Jesuita Dionysio Petavio quondam Græce & Latine edita cum novis observationibus Viri celeberrimi Ezechielis Spanhemii, quas Literato Orbi gratissimas futuras haud temere confido, e bibliopolio meo propediem emittam. Et impofterum quoque, si Divina Gratia permittat, optimis quibusque libris evulgandis curas meas & facultates impen-

impendere non desistam, certa spe animatus, fore, ut Vos PATRES REIPUBLICÆ OPTIMI, PATRONI MAXIMI, quod hactenus fecistis, hos Civis Vestri conatus, & bonas literas juvandi studium summa Vestra benevolentia fovere non cessetis. Hanc fiduciam in me excitarunt magna illa, quæ in me ab eo tempore, quo domicilium in Urbe Vestra fixi, contulistis beneficia, & singularis affectus, quo Magnifici Consules WAGNERUS, BORNIVS, STEGERUS, Nobilissimi Proconsules, alter BORNIVS & FALCKNERUS, Consultissimus Prætor PLAZIVS, nec non CARP. ZOVIUS, GRÆVIUS, PINCKERUS, BAUDISIUS aliique Senatorii Vestri Ordinis Proceres, omnes doctrina & meritis incomparabiles & quovis elogio majores, tenuitatem meam persecuti sunt. Vos, Venerandi Justitiæ Sacerdotes, præsidio & patrocinio Vestro rebus meis & fortunis nunquam defuistis, Vos celeberrimi literarum, quibus ad miraculum excellitis, Fautores officinam meam qualemcunque haud raro præsentia Vestra illustrem reddere, & libraria mea supellectile cum privatas Vestras bibliothecas, tum publicam illam locupletare dignati estis, quæ paucis ab hinc annis a Vobis instituta, & inestimabili rarissimorum librorum aliorumque cimehorum apparatu subinde aucta inter splendidissima

didissima Urbis hujus ornamenta jure suo numeratur. Et hanc ipsam bibliothecam Vestram impresentiarum Josephus meus ambit, quem, ut quaecumque; gratæ mentis monumentum existat, Magnificis Vestris & Nobilissimis Dignitatibus humillime offerre audeo. Vix ediderat scripta sua Flavius Josephus, cum ea Romani publicæ bibliothecæ honore dignati sunt. Concedite quæso Patroni Summi & novæ huic Josephi editioni hunc honorem, ut in publica Vestra Bibliotheca reponatur. Non timebit Josephus armamentarium, cui Bibliotheca Vestra incumbit, cum armis non minus quam literis strenuus fuerit. Deus autem Inclytum Vestrum Collegium, cum splendidissimis Familiis & tota Republica sub Umbra SERENISSIMI AC POTENTISSIMI ELECTORIS nostri omnibus bonorum incrementis in pace florere jubeat.

Magnificarum, Nobilissimarum Amplissimarumque Dignitatum Vestrarum

Cultor devotissimus

MAURITIUS GEORGIVS WEID-
MANNUS

THOMÆ ITTIGII

S. T. L.

ad novam hanc Josephi editionem

PROLEGOMENA.

Um a pluribus annis multa excellentia ingenia novam Operum Flavii Josephi editionem parturiverint, nescio quo fato factum sit, ut foetum animo conceptum & sæpe jam partui maturum eniti non potuerint. Multorum curæ in Josephi frustra hactenus promissæ & expectatæ.

Omnes enim, qui utilissimo huic labori manum admoverunt, vel morte, antequam absolverent, præventis, vel ob alias causas a coepto revocatis, literatus orbis diuturnæ expectatione suspensus, & novi Josephi desiderio pæne contabescens spectandem suas & vota per integrum seculum delusa sensit. Annus agebatur superioris seculi octavus & octogesimus, cum **BONAVENTURA CORNELIUS BERTRAMUS** lucubrationes suas Franck-Bertrami.thalenses a loco, ubi Geneva relicta tum agebat, sic appellatas ederet, in quibus profitebatur, (i.) se jam pridem in omnes Josephi libros notas meditatum, & aliquando, si Deus permitteret, editurum esse. Verum doctissimo hoc Viro post Sexennium Lausani, quo a Bernatum republica evocatus fuerat, mortuo, simul etiam promissæ in Josephum notæ expirarunt. Hanc jacturam **JOSEPHUS JUSTUS SCALIGER** abunde refarturus vi-Scaligeri.debatur. Vix enim admirandum illud opus, quod thesaurum temporum inscripsit, in lucem publicam emiserat,

P R O L E G O M E N A.

cum plerique eruditorum, Casaubono teste, (2.) non dubitarent, quin Scriptorem sibi cognominem, a pluribus, quibus hactenus obscuratus fuerat, mendis expurgaturus, doctisque suis animadversionibus illustraturus esset. Quos opinio sua minime fefellit, siquidem Phoenix ille Criticorum, cum jam pridem infinita, quæ a nemine intelligi possent, loca in vulgata Josephi editione animadvertisset, & subinde nonnullis eruendis & restituendis ingenii sui vires impendisset, de hoc etiam nobilissimo Scriptore, Josepho inquam, dummodo Amicorum ope varias manuscriptorum Codicum Lectiones nancisci posset, se bene meritum Carolo Labbeo per literas Nonis Februarii A. C. clb Idc VII (3.) scriptas indicabat, & morti jam vicinus (4.) ad exequendum hoc propositum ætati suæ triennii spatium a supremo rerum humanarum Arbitro superaddi exoptabat. Et profecto non parum lucis & ornamenti Josephi scriptis conciliari potuisset, si illustri Scaligero, quod animo gestiebat, perficere licuisset. Quod obscurum nemini esse potest, qui ejus notas ad fragmenta selecta veterum Græcorum apud Josephum & Eusebium servata, & ejusdem animadversiones ad Eusebii Chronicon legerit. Verum istam Josephi editionem immatura Viri Divini mors rei literariæ invidit, ut Casaubonus alicubi (5.) queritur, quem una cum Carolo Labbeo vetustissima Regiæ, quæ Parisiis est, Bibliothecæ exemplaria ad vulgatam Josephi editionem conferre non piguerat, ut, qui Scaligero Josephi a librariorum corruptelis vindicandi consilium dederat, pulcherrimos illos conatus etiam qualicunque auxilio juvaret. Post Scaligeri mortem parum aberat, quin ISAACUS CASAUBONUS modo nominatus & nunquam sine veneratione nominandus palmam in medio relictam occuparet, a quo sane non poenitendam Josephi editionem sperare poterant Musarum sacris operantes, cum incomparabilem ejus doctrinam jam dudum in plurimis aliis, quos ediderat, Scriptoribus Græcis pariter & Latinis ad miraculum usque proba-

tam

(2.) Epistol. 496. edit. Græv. (3.) libr. 4. ep. 353. (4.) Conf. Patin. epist. 67. p. 186. edit. Paris.
(5.) Exercit. I. ad Baron. c. 34. n. 99.

P R O L E G O M E N A.

tam cognovissent. Verum cum neque ætas, quæ jam pro-
 vectior erat, tantæ molis oneri ferendo satis valida, neque
 loci, ubi extrema vitæ tempora ducebat, conditio pera-
 gendo huic negotio satis commoda videretur, ut ipse (6.)
 in epistola proximo ante mortem suam anno Londini scri-
 pta judicavit, nihil de Josepho certa fide promittere ausus
 est. Neque tamen defuerunt alii, qui Josephum edendum
 & illustrandum in se susciperent. PETRUS enim CU- Cunzi.
 NÆUS in literis ad Franconem Duyckium, seu præfatio-
 ne libri 3. de Republica Hebræorum commentarios in uni-
 versa Flavii Josephi Opera polliceri minime dubitavit.
 Quem cunctantem & moras excusantem eloquentissimus
 Buchnerus [7.] & alii Familiæ serio urgebant, ut spem
 de Josepho factam quamprimum expleret, morasque
 omnes rumperet, & quicquid vinculorum pulcherrimis
 istis commentationibus neceretur, prorsus abscinderet,
 ne dilata absolutissimi illius operis editione docti multas
 magnasque res diutius ignorare cogerentur. Verum ante
 vivis excessit Cunæus, quam fidem liberaret. Idem SA-
 MUELI PETITO accidit Nemaufensis ecclesiæ Mini- Petiti.
 stro & Theologiæ Professore, Viro nequaquam Exiguo,
 sed, ut Reinesii judicium nostrum faciamus, inter Gallo-
 rum literatorum maximos numerando, [8.] quem in nova
 Josephi interpretatione, notisque ad eundem Scriptorem
 edendis occupatum cum fama passim spargeret, non me-
 diocriter eo nomine gaudebant, quotquot Josephi scriptis
 bene cupiebant. Nec deerant, qui laudabile hoc institu-
 tum collatis suis operis egregie juvarent, in quorum nu-
 mero Nicolaus Fabricius Peirescius, qui per Lucam Hol-
 stenium variorum locorum collationem cum tribus Codi-
 cibus Vaticanis manuscriptis Petito impetravit [9.] Hugo
 autem Grotius, qui hætenus de ea Josephi parte, quæ le-
 gis præcepta continet, & interpretanda & notis suis illu-
 stranda cogitaverat, cum totius Josephi editionem a Peti-
 to parari intelligeret, se quicquid posset ad eam prompte

(6.) Epist. 77. (7.) Part. 1. epistol. 176. (8.) Libr. 1. Var. Lect. c. 25. (9.) Conf. Gassend. in
 vit. Peiresc. p. 195.

collaturum datis ad Peirescium literis sponpondit. [10.] Quibus promissis an Grotius steterit, ignoro. Id tantum scio, quod dum Petiti in Josephum lucubrationes, quæ, ut ex Rivet ad Vossium epistola [11.] liquet, maximo cum sumtu & labore collectæ ferebantur, multi hiarent, imperfectas nec ad umbilicum perductas moriens reliquerit, & neque Samuel Sorberius, ad quem cognationis jure id negotii spectare videbatur (erat enim Petiti e sorore nepos) neque alius quisquam posthumum illum Petiti foetum in lucem hætenus produxerit, & omnis de Petiti Josepho spes decollaverit. Post Petitem in Josepho occupatus fuit EME-
 RICUS BIGOTIUS, cui ne idem eveniret, quod Petito acciderat, Patinus exoptabat. [12.] Nec dubito quin etiam apud alios & egregia de Bigotio existimatio, & amor boni publici ejusmodi vota exprefferit. Verum Bigotius telam, quam exorsus fuerat, aliis pertexendam postea relinquare maluit. Dicendum hic etiam foret de JOHANNES HENRICO BOECLERO, insigni quondam Argentoratensis Academiae ornamento, & Præceptore meo æternum venerando, si Godofredi, Spanhemii, Forstneri, aliorumque amicorum monitis, quibus ad Josephum Autorem sibi perquam familiarem illustrandum sollicitabatur, locum aliquem concedere voluisset [13.] sed multis aliis negotiis distractus de toto Josepho edendo desperavit, & tantum priora *ἱεραὶκῆς ἀρχαιολογίας* capita peculiari dissertatione illustravit. Progredior ergo ad CHRISTIANUM NOLDIUM, qui in præfatione historiae suæ Idumææ non solum aliorum, quid de Josepho emendando cogitarunt, & in his GERHARDI JOHANNIS VOSSII quoque meminit, & præterea post Scaligeri, Vossii & Petiti mortem JOHANNEM COCCEJUM & CHRISTIANUM SCHOTANUM in hunc laborem successuros sperare jubet, sed sibi met etiam ipsi ad arduum hoc opus aggrediendum animos non deesse significat. At Noldium & spes de Coccejo & Schotano fefellit, nisi Schotani bibliothecam historiae sacrae Veteris Testamenti ob nonnulla

(10.) Epistol. 1564. (11.) Epistol. 362. (12.) Epist. 67. (13.) Conf. Wagenfeil. epistol. ad Arnold.

la Josephi loca illustrata referre huc velimus, & ipse quoque orbi Literato ereptus est, antequam, quod pridem animo molitus fuerat, effectum dare posset. Omnes autem, quorum insigne de Josepho bene merendi studium hactenus laudavimus, apparatus copia superavit JOHANNES ANDREAS BOSIUS Lipsiensis, Historices in inclyta Jenensi Academia Professor celeberrimus, cui tam felici esse licuit, ut Augustissimo Imperatore Leopoldo clementissime indulgente ex bibliotheca Vindobonensi insignes quosdam Josephi codices MSS. emendandis Josephi operibus haud parum profuturos impetraret. Qua de re peculiaris Petri Lambecii ad Serenissimum Augustum, Brunsvicensium & Luneburgensium Principem, qui publici boni causa apud Imperatorem pro Bosio intercesserat, epistola Vindobonæ A. C. cl. lxxvi. excusa legitur, in qua Codices illi manuscripti ad Principem Augustum indeque ad Bosium transmissi breviter delineantur. Erant autem codices illi numero septem, & in his quatuor Græci, tres reliqui Latini. Primus, ut a Græcis ordiamur, continebat Judaicarum antiquitatum libros 20. abbreviatis & passim interpolatis, & a principio mutilos, quem codicem Augerius Busbeckius Ferdinandi I. ad Solimanum Turcarum Tyrannum Legatus Constantinopoli sibi comparaverat. Secundus quem itidem Busbeckius Constantinopoli nactus fuerat, exhibebat historiam belli Judaica verbis: *τρεπόμεναι ὅλας διαίσεις*, quæ libro i. cap. 13. leguntur usque ad verba: *τῇ Καίσιαι θαυμασιώτερην ἔτε τοῖς* quæ libri 7. cap. 7. extant. Tertius codex complectebatur antiquitatum Judaicarum libros 10. priores, & præmissos singulis libris capitum indices, etsi in ipso contextu nullum divisionis librorum in capita indicium compareret, ex quo divisionis hujus in capita autorem non esse Flavium Josephum, sed singulos libros continenti scriptura primum cohæsisse Lambecius colligebat, qui primi libri indicem ab his verbis incipere docet:

Ταῖς ἐν ἐστὶν ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ἰωσήφ ἱσθελῶν τῆς ἰσθαίτης ἀρχαιολογίας.

PROLEGOMENA.

Προοίμιον τῆς ὅλης πραγματείας.
 α' ἡ ὁσμία σύτασις, καὶ ἡ ἀρίσταξις πῶν στιχείων.
 β' τῆς γένεος Ἀδάμ &c.

Pertinuit olim hic codex ad monasterium quoddam urbis Constantinopolitanæ, quod dicitur S. Georgii in Manganis, seu loco, ubi μάγχανα h. e. machinæ bellicæ cum materiis mechanicis variisque instrumentis ad urbium oppugnationes idoneis asservari solebant [14.] Deinde venit in manus Dionysii cujusdam Zazynthii, cujus Pater eum Constantinopoli sibi acquisiverat. Postea eum emtionis jure sibi vendicavit Johannes Sambucus Maximiliani II. & Rudolphi II. Confiliarius, a quo ad Sebastianum Tencknagelium augustissimæ bibliothecæ quondam Præfectum transiit, post cujus obitum tandem in Cæsaream bibliothecam translatus fuit. Quartus Codex comprehendebat Josephi de Maccabæis librum sub hoc titulo: *Μαρτύριον πῶν ἀγίων μακκαβαίων ἐκ τῆς ἰωσήφου ἱστορίας.* Eadem de Græcis istis Josephi Codicibus Lambecius (15.) in suis de bibliotheca Vindobonenſi commentariis iteravit. Quintus Codex, ut ad Latinos progrediamur, continebat Antiquitatum Judaicarum libros 20. & libros 7. de Bello Judaico ex versione antiqua, quæ Rufino Aquilejensis ecclesiæ Presbytero vulgo tribuitur. Sextus exhibebat librum de Maccabæis ex versione antiqua hominis cujusdam Christiani, qui eam passim interpolavit. Titulus est hujusmodi: *Passio S. Machabæorum secundum Flavium Josephum.* Ipse autem tractatus sic incipit: *Principium meum Philosophico quidem Sermone, sed Christiano explicabitur sensu. Necessesse est enim &c.* De Autore versionis nondum sibi liquere ait Lambecius, etsi certo constet, quod per antiqua sit, & ad indagandam Græci textus sinceritatem plurimum juvare possit. Septimus denique Codex epitomen antiquitatum Judaicarum Flavii Josephi

com-

(14.) Conf. Cang. Constantinop. Christ. libr. 2. p. 155. & libr. 4. p. 124.
 (15.) Tom. VIII. p. 2. 4. 43. & 101.

complectebatur sub hoc titulo: Incipit liber antiquitatis Flavii Josephi Historiographi. Ipsa epitome hujusmodi habet initium: In principio creavit Deus coelum & terram, sed dum terra in adspectum non veniret, & profunditate tenebrarum celaretur, & spiritus Dei desuper ferebatur, Deus fieri lumen iussit, quo factio &c. Usus vero præterea est Bosius duobus Codicibus manuscriptis bibliothecæ nostræ Academicæ Paulinæ uno Græco & altero Latino, nec non membranis per antiquis & emendatissimis Gymnasii Portensis, & manuscripto Schleusingensi, cujus usum illustri Seckendorffio Heroi de re literaria plurimisqve literatis immortaliter merito acceptum retulit. Accesserunt Variæ Lectiones ab Emerico Bigotio ex Regio Parisiensi Codice & duobus Florentinis excerptæ, quas Vossii, Heinsii, Gronovii & Grævii maximorum Belgii Luminum ope feliciter impetravit, item variæ Lectiones ex duobus manuscriptis bibliothecæ Noribergensis, quas Vir venerandæ memoriæ Christophorus Arnoldus ipsi procuravit. Quid igitur de Josepho sperari non poterat, cum ad hæc aliaqve subsidia ingenium suum & immensam eruditionem & indefessas vigilias afferret clarissimus ille Polyhistor? Verum vitæ summa brevis spes, quas inchoaverat, longas intervertit, & Josepho ad vitam revocando dum incubuit Vir doctissimus, vitam ipse perdidit. Quo mortuo STEPHANUS LE MOYNE seu MONACHIUS supererat, ^{le Moyne} qui edendi Josephi curam in se susciperet. Pridem id Vir clarissimus jam animo suo agitaverat, Bosioqve per literas significaverat (16.) Incitabant etsi currentem Samuel Bochartus & alii, optimeqve de eventu passim ominabantur eruditi. Audiamus nobilissimum Wagenseilium, qui in præfatione ad ignea Satanæ tela (17.) cum in causam inquisivisset, cur Josephus eximius & utilissimus scriptor tam-

tamdiu desertus jacuerit, nec commentatorem invenerit, etsi publica vota id sæpe flagitarent, & interim alii minoris momenti libri annotationibus, observationibus, castigationibus & commentariis onerarentur, ejus rei hanc causam esse dicit, quod qui in Josepho exponendo periculum fecerunt, ad ejus scripta explicanda animum Græcorum Latinorumque Scriptorum lectione subactum non sufficere, sed alia insuper præsidia & imprimis non mediocre Talmudicarum Pandectarum cognitionem afferri oportereprehenderint, qualia præsidia cum Petit non defuerint, ejus in Josephum commentarios, si extarent, se in precio habiturum asserit, & tandem ista subjicit: Nunc spes & expectationes nostræ in Stephanum le Moyne conversæ sunt, quem nihil doctrinæ profundioris latet, quique iis adminiculis, quibus ad Josephum emaculandum, illustrandumque opus est, abundat, proindeque huic operi pridem feliciter manum admovit. Quanta autem fuerit in Monachio Josephi edendicupiditas, ipse in Prolegomenis suis ad varia sacra satis indicat, ubi refert, quod, cum ex Rotomagensi ecclesia ad Lugdunensem Academiam vocatus fuisset, plenus Josepho in Belgium venerit, & successus non poenitendos speraverit, nec in faustis omnibus operis ab aliis toties frustra tentati deterritus fuerit. Meliora ipsi augurabantur explorati lacerti, & humerum pondus ferre non recusantes, & codicum Florentinorum, Parisiensium, Londinensium, Oxoniensium & virorum doctorum variis lectionibus & emendationibus munitæ instructæque vires oneri gravissimo non impares videbantur. Recurrebat, ut ipse loquitur, singulis diebus Josephi memoria, magna semper oculis obversabatur imago, vota, consilia, promissa identidem officium repræsentabant, animus impatiens labo-

res peroptabat, & ad carceres stans illosque mordens mapparium ac mappam anhelabat, & admitti, pergere, stadium licet longum & difficile decurrere & superare gestiebat. Verum, dum sic totus in Iosephum intentus esset, rumor de Iosepho in Anglia edendo aures ejus perculit, quem etsi ut falsum contemneret, cum paulo ante in Anglia versatus nihil plane de Iosepho typis imprimendo inaudivisset, postea tamen & frequentibus amicorum literis, & ipso specimine Anglicanæ editionis oculis oblato certior ea de re factus, amores suos, quos tanto ardore deperibat, e medio sinu raptos, ut ingenue fatetur, haud levius doluit, quam si *costam a latere avulsam* sentiret. Quid faceret? Non *invidendum* videbatur Iosepho, quod e theatro Scheldoniano cum magno splendoris augmento emittendus esset. Animum igitur ad alia abduxit, Iosepho tantisper seposito, donec post Anglicanam editionem, si non uberimæ messi, saltem non ignobili spicilegio locus relinqueretur. Quod si Monachio adhuc vita superesset, non dubium est, quin ad pristina de Iosepho edendo consilia rediturus esset, siquidem Anglicanæ editionis fama, qua perturbatus Iosephi curam abjecit, in nihilum abiit. Nondum mihi prima illius Anglicanæ editionis a Viro celeberrimi nominis **EDUARDO BERNARDO** pro-^{Bernardi.} curatæ folia videre contigit. Quantum vero ex Amicis cognoscere licuit, id imprimis ejus institutum fuit, ut ex multis manuscriptis codicibus varias lectiones textus Græci, & antiquæ versionis colligeret, & nonnunquam animadversiones satis prolixas adderet, in quibus ex manuscriptis Arabicis non pauca exposuit. Verum, uti jam dictum, hanc etiam Iosephi editionem nescio quæ impedimenta remorantur, & Anglorum literæ de ea plane desperare jubent, quamvis & Petiti manu exarata ad Iosephum commentaria, & quæ Bosius ad Iosephum collegerat, aliaque quæ ad exornandam hanc
b editio-

PROLEGOMENA.

editionem facere possent, magno pretio undique conquisita & redempta fuerint.

Josephi
πρὸς σωζόμενα.

Historia
Belli Judaici.

Optandum utique, ut ex tot Eruditi Orbis Atlantibus vel uni Josephum emendatiorem, quam hactenus prodiit, & illustriorem edere licuisset. Neque tamen diutius ferendum, ut Bibliopolarum officinae Josephi scriptis plane careant, ne singulare Divinae Providentiae beneficium negligere videamur, quæ Josephi opera ad nostram usque ætatem servari voluit, abs quibus multa cognitu haud indigna scientiam nostram fugerent, & imprimis res proximis ante Christi adventum annis in ecclesia gestæ densissimis ignorantiae tenebris sepultæ jacerent. Sunt autem ista Josephi scripta, quæ in eruditorum manibus versantur, libri 7. de Bello Judaico, Antiquitatum Judaicarum libri 20. cum appendice de vita sua, libri duo contra Apionem, & Panegyricus in Maccabæos. Et historiam quidem Belli Judaici, quod & ipse miserabile vidit, & cujus pars magna fuit, Hebraice primum scripsit, quæ editio temporum injuria intercudit. Postea eandem Græco sermone complexus est. Tanta autem operis hujus fiducia ipsi fuit, ut illud Imperatoribus Vespasiano & Tito, quorum auspiciis bellum illud consummatum fuit, offerre non dubitaverit. Nec ingratum Imperatoribus munus illud fuit. Certè Titus Imperator, ut ipse Josephus (18.) testatur, *ἔπος ἐκ μόνων αὐτῶν ἐβλήθη τὴν γνώσιν τοῖς ἀνθρώποις παρὰ δὲ τῶν περὶ ξέων, ὥστε χαρίζαι τῇ ἐαυτοῦ χειρὶ τὰ βιβλία δημοσιεῦσαι προσέταξεν*, quæ verba Nicephorus in historia sua ecclesiastica [19.] ita reddit, ut Titum libros istos de bello Judaico sua ipsius manu descripsisse dicat, idque Johanni Lango (20.) non improbabile videtur, cum Titus, Svetonio teste (21.) scribendi velocitate vel amanuenses suos superaverit, etsi alias Rufinus in versione Eusebii hunc Josephi locum allegantis, & alii verba illa sic interpretati fuerint, quasi Imperator libros illos tantum subscriptione sua dignatus fuerit, quam sententiam Henricus Valesius [22.]

in

(18.) de vita sua p. 1026. (19.) libr. 2. c. 18. & libr. 3. c. 11. (20.) in not. ad Nicephor. Tom. 1. edit. Græco-Lat. p. 247. (21.) in Tito c. 3. (22.) ad Euseb. libr. 3. hist. eccles. c. 10.

PROLEGOMENA.

in suis ad Eusebium notis priori postponendam censet. Utamvis eligamus, æstimare licet, quanti illam Josephi lucubrationem Titus habuerit, quam propria manu vel descriptam vel subscriptam δημοσιεύειν h.e. ut Rufinus in Eusebio suo interpretatur, publice legi voluit. Accedit honorificum Regis Agrippæ testimonium, qui datis ad Josephum literis *πολὺ ἱπιμελέστερον τῶν ταῦτα συγγραψάντων ἡκειβωπέναι* iudicavit (23.) Quin etiam hos libros bibliothecæ publicæ traditos, & Autorem ob ingenii gloriam Romæ statua donatum Hieronymus memoriæ prodidit, (24.) Eusebium, ut alias in catalogo scriptorum ecclesiasticorum solet, hic etiam secutus, etsi Eusebius (25.) non solum septem illos libros de historia belli Judaici, sed generatim τὰς σφραδαζέοντας ἀπὸ λόγου publico illo honore mactatos asserat. Neque hic omittendum gravissimum Isidori Pelusiotaë iudicium, qui in epistola ad Adamantium (26.) hanc Josephi *πρὸ ἀλώσεως ἰσραὴλ θνήσκον* appellat, & observatu dignum censet, quod homo Hebræus & patriæ suæ religionis fervantissimus tragicum gentis Judaicæ excidium literis consignaverit, ne quis horrendis illis & omne exemplum superantibus calamitatibus fidem derogaret. Post historiam belli Judaici Josephus *ἀρχαιολογίας* i. e. antiquitatum, seu, ut alii loqui amant, originum Judaicarum libros 20. Romæ composuit, Dionysium forte Halicarnassensem æmulatus, qui ibidem totidem libros *ἀρχαιολογίας Ῥωμαϊκῆς* seu Antiquitatum Romanarum Græco sermone conscriptos ediderat. In hac archæologia Josephus Judaicæ gentis historiam ita persequitur, ut ab ipsa mundi creatione exorsus ad duodecimum usque Neronis annum progrediatur. Quo tempore hoc opus elucubraverit, ipse indicat, cum in fine libri ultimi se anno Domitiani decimo tertio, & ætatis suæ quinquagesimo sexto ultimam his libris manum imposuisse scribit. Memoria autem lapsus videtur Sixtus Senensis, cum in bibliotheca sua sancta (27.)

Antiquitatum libri.

b 2

hos

(22.) Joseph. de vit. p. 1027. (24.) Catalog. Script. eccl. c. 13. (25.) Lib. 3. histor. eccl. c. 9. (26.) lib. 4. ep. 75. (27.) libr. 4. p. 273.

P R O L E G O M E N A.

hos Antiquitatum libros Hebraica primum lingua a Josepho scriptos asserit, quod de libris *περί ἀλώσεως* seu de historia belli Judaici, ut ex præfatione ad illos libros colligi potest, non item de archæologia verum est. Equidem Vir quidam doctissimus in notulis, quas ad græco-latinam Josephi editionem manu sua adscripsit, cum hunc Sixti Senensis errorem notasset, statim seipsum corrigit: imò, ait, ut nunc quidem existimo, Josephus etiam libros antiquitatum Hebraice primum exarasse videtur. Id enim manifeste evincit locus lib. 7. c. 11. p. 249. ubi fortitio familiarum Sacerdotalium in hodiernum usque diem durare legitur, quod certe de illo tempore necessario intelligendum est, cum Josephus templo nondum everso adhuc Hierosolymis ageret. Græcam enim editionem, posteaquam Romam migrasset, demum meditatus est. Verum cum Josephus Hebraicæ illius editionis nusquam meminerit, & tum demum se de antiquitatibus Judaicis scribendis cogitasse dicat, cum jam historiam belli Judaici contexeret, quod everso templo factum est, credi vix potest, Josephum Hierosolymis & templo adhuc stante Antiquitates suas Judaicas Hebraice scripsisse, neque locus de fortitione familiarum Sacerdotalium id evincit. Si enim in Hebraica, quæ fingitur, Antiquitatum editione Josephus scripsit, fortitionem illam in hodiernum usque diem durare, idque necessario de tempore, quod conflagrationem templi antecessit, intelligendum est, cur Josephus in Græca editione, quam templo prius in cineres redacto elaboratam, & anno Domitiani decimo tertio, qui post templi conflagrationem tertius, & vigesimus fuit, absolutam fuisse constat, verba ista non mutavit? Atqui in ea expresse dicit, divisionem

PROLEGOMENA.

tionem 24. familiarum Sacerdotalium per singulas hebdomadas in liturgiæ officio sibi succedentium ἀρχὴ τῆς σήμερον ἡμετέρας durasse. Nimirum per hodiernum diem non præcise tempus, quo ista literis tradebat, sed seculum, quo vivebat, & integrum ætatis suæ curriculum intellexit, vel forte μετρίσμων illum familiarum Sacerdotalium etiam templo jam everso eatenus adhuc durasse scribit, quatenus illarum Familiarum numerus & ordo in recenti omnium memoria viguit, & in Sacerdotum reliquiis nomina ista manserunt, etsi eorum functiones, quarum gratia divisio illa per sortem facta fuerat, jam cessassent. Ex his autem, quæ de Josephi Archæologia dicta sunt, etiam de tempore, quo historiam vitæ suæ in literas retulit, judicari potest. Est enim ea narratio appendix & epilogus Antiquitatum, ut ipse Josephus ad calcem libri 20. testatur, ubi se, antequam Antiquitates finiat, nonnulla de vita sua dicturum Epaphrodito significat, cui etiam in fine opusculi de vita sua totum Ἀρχαιολογίας suæ opus, quod ipso impellente & stimulos addente pertexuerat, se dedicare scribit. Quamobrem ipsi errant, qui Eusebium eo nomine erroris arguunt, quod, quæ ex Josephi vita excerpta, sub ἀρχαιολογίας titulo allegaverit (28.) Et hæc ipsa causa est, cur Labbeus (29.) & alii Josephi librum de vita sua in græco-Latina editione, quam nova hæc sequitur, a libris Antiquitatum avulsam & distractam nollent. Cæterum ad hoc Josephi opusculum remittimus, qui de ejus prosapia & vitæ genere, & rebus usque ad sextum & quinquagesimum ætatis annum gestis plura cognoscere cupiunt. Post historiam belli Judaici, & Judaicarum Antiquitatum seu Originum libros, quibus vitæ suæ curriculum Josephus attexuit, novi operis elaborandi occasionem subministravit Apio Grammaticus Alexandrinus, quem Tiberius Cæsar cymbalum mundi vocare solebat, cum Plinio iudice (30.) publicæ famæ tympanum potius videri potuisset. Cum enim illud mundi cymbalum magno doctrinæ strepitu contra

De vita
sua.

Libri
contra
Apionem

b 3

Judaicæ

(28.) Lib. 3. c. 16. (29.) in addend. ad Tom. I. de Scriptor. eccles. p. 817. (30.) prolog. histor. natur.

PROLEGOMENA.

Judaicæ gentis antiquitatem insonuisset, Josephus gentis suæ vindicias ex ipsis Græcorum monumentis adornavit, & duobus libris, qui passim *ἡ ἀρχαῖος* seu de antiquitate inscribi solent, cum Moloni & aliis, qui de Judæorum legibus & institutis falsa quædam commenti fuerant, respondit, tum imprimis Apionis calumnias tanto profana doctrinæ apparatu confutavit, ut magna Hieronymum (31.) hæc legentem admiratio subierit, cum ab homine Hebræo omnes Græcorum bibliothecas tam studiose evolutas animadverteret. Superest tractatus de imperio rationis, seu panegyricus in Maccabæos, si modo is Josephum Autorem habeat, quod Eruditorum multos negare Guilielmus Cave (32.) observavit. Eusebius (33.) illud opusculum *ἐκ ἀγνῆς σπένδασμα* nominat, & vulgò *ἡ ἀντοκράτορι* λογισμῷ inscribi, & a quibusdam *Μακκαβαϊκὸν* appellari scribit. Hieronymus (34.) valde elegantem libellum vocat. Honorius autem Augustodunensis, (35.) Græcum titulum *ἡ ἀντοκράτορι* λογισμῷ, quem apud Hieronymum invenerat, non satis commode exprimit, cum ait hunc Josephi librum, in quo Maccabæorum martyria digesta sunt, de potentia inscribi. In Manuscripto quodam codice Vindobonensi, qui diversus est ab eo, quem supra recensuimus, nec in eorum numero fuit, qui ad Bosium transmissi sunt, titulus est hujusmodi: *Ἰωσήφ εἰς τὸ ἀντοκράτορι πῶν παιδῶν λογισμὸν εἶναι*, ut refert Lambecius (36.) qui etiam indicat codicem illum tantum usque ad illa procemii verba pertinere: *τὸ ὅτι Ἰπὶ μικρῆς καὶ μεγάλαις παρρησιαμαῖς ἐστὶ δι' ἐκαστῆρος ὅτι ὡσαύτως ὁ νόμος ὑπερῆφανται*, quæ verba in editis exemplaribus plane defunt, nec in manuscripto Paulinæ nostræ bibliothecæ codice comparent, etsi ille multas integras periodos habeat, quæ in vulgata editione desiderantur, ut ex appendice novæ hujus editionis manifestum est. Fratres autem illos Maccabæos, quorum martyrium Josephus in hoc opusculo exposuit, etiam Johannes Chrysostomus,

Gre-

De Mac-
cabæis.

(31.) Epistol. ad Magnum. (32.) Histor. liter. scriptor. eccles. p. 22. (33.) lib. 3. c. 10, (34.) in catalog. Script. eccl. c. 13. (35.) libr. 1. de luminaribus eccl. c. 13. (36.) Tom. V. biblioth. Vindob. p. 104.

PROLEGOMENA.

Gregorius Nazianzenus, Augustinus, Gaudentius, Leo Magnus & alii ecclesiæ Doctores sermonibus suis celebrarunt. Sunt forte & alia quæ Josephus scripsit. Nam in fine libri 20. promittit, se, si Fata concesserint, historiam belli Judaici & vitæ suæ κατὰ τὸ εὐδρόμη denuo recensiturum, & quatuor insuper libros de Judæorum opinionibus circa Deum ejusque essentiam, & legum rationes editurum. Quæ promissa Josephus non implevit, nisi forte hæc monumenta temporum injuria interciderint. Idem dicendum de volumine αἰτιολογιῶν, cujus in limine Antiquitatum suarum meminit. Ejus autem jacturam non admodum dolendam arbitratur Cunæus (37.) & ipsius Josephi interesse putat, quod perierit, cum ex specimine, quod libro 1. Antiquitatum c. 1. legitur, satis appareat, Josephum frigida quædam mysteria & putidas argutias isto volumine complexum fuisse. Cui consentiens Boeclerus (38.) opus illud Josephi ætiologicum nihil aliud fuisse præsumit, quam campum περὶ ἐργίας, in quem plura Judaici pulveris nube obscurata & corrupta φιλοσοφήματα seposuerit. Sunt etiam, qui ex Hieronymi præfatione ad librum XI. Commentariorum in Esaiam colligunt, quod Josephus Librum de 70. hebdomadibus Danielis composuerit. Cum enim ibi Hieronymus Africanum, Origenem, Eusebium, Clementem Apollinarium, Hippolytum, & Tertullianum commemorasset, subjungit, Josephum Porphyriumque plurima de eadem quæstione disputasse. Verum cum Hieronymus non indicet, quis Josephus ille fuerit, & ubi quæstionem illam tractaverit, incertum plane est, an Flavius Josephus peculiarem tractatum de 70. Danielis hebdomadibus unquam ediderit. Ad Pseudepigrapha Josephi opera pertinet liber περὶ παντός, cujus fragmentum in editionis hujus appendice exhibetur, & de quo plura inferius dicemus.

Scripta a Josepho promissa & deperdita.

Pseudepigrapha.

Etsi vero genuina Josephi opera, quæ ad nostram usque ætatem pervenerunt, citius pariter & sæpius peregrina-

Editiones Josephi Græcæ.

b 4

no,

PROLEGOMENA.

no, quam proprio Græci Sermonis habitu ex officinistypographicis emissâ fuerint, de Græcistamen editionibus prius dicere convenit. Primæ editionis Græcæ Aldinæ mentionem facit Cl. Arnoldus in præfatione ad testimonium Flavianum, ubi Casaubonum manu sua ad hanc editionem ex codicibus Regiis multa annotasse, & se, dum in Anglia versaretur, exemplar illud apud Seldenum vidisse memorat. Verum cum ipsa Casauboni verba statim subjiciat, in quibus editio illa Græca cum Parisiensibus manuscriptis collata Basileensis dicitur, non dubito, quin Typographi vitio Aldina vocetur prima Josephi editio Græca, quæ Arnoldina potius dici debuisset. Primus enim fuit Arnoldus Peraxylus Arlenius, qui Græcum Josephi textum Basileæ M D XLIV. typis Hieronymi Frobenii & Nicolai Episcopi in lucem publicam eduxit, cum in Diegi Hurtadi Mendozæ Cæsarei tum apud Venetos Legati bibliotheca, quæ postea in Escurialensem transiit, [39.] insignem hunc thesaurum invenisset. In quæ editione ad emendandos & restituendos posteriores Antiquitatum libros, cum eos multis in locis depravatos deprehendisset, epitomen quendam Josephi, quam Romæ nactus fuerat, adhibuit, & adscito in partem laboris Sigismundo Gelenio, ut quam fieri posset castigatissime prodiret, procuravit. In historia belli Judaici, & cæteris Josephi scriptis minus negotii habuit, cum & sua exemplaria satis accurate scripta essent, & alia insuper Johannes Crotus & Petrus Gillius suppeditarent, quorum erga se studium & in bonas literas amorem eo nomine collaudat. Græcam hanc editionem post annos 67. excepit græco-latina typis Petri de la Roviere A. C. MDCXI. Coloniae Allobrogum excusa, quæ ut emendatior prodiret, manuscripti quidam Codices bibliothecæ Palatinæ collati sunt, quos in Typographi gratiam a Bibliothecario Jano Grutero Marquardus Freherus impetravit, etsi jam longius operæ processissent, cum istæ membranæ ad Rovierium trans-

mitte-

P R O L E G O M E N A.

mitterentur, qui pollicitus quidem est, se Virorum quorundam doctorum notas & varias Lectiones ejus, qui manuscripta illa Palatina excusit, studio collectas propediem peculiari volumine luce publica donaturum, sed, ut eventus docuit, promissis tantum dives fuit. Ipsa autem Roveriana operum Josephi editio græco-latina sine ulla mutatione A. C. M DC XXXIV. apud Johannem Crispinum iterata fuit. Et præter illas modo recensitas nulla alia vel græca vel græco-latina operum Josephi editio hætenus visa est. LIBER tamen DE MACCABÆIS etiam extra Josephi opera in nonnullis Græcis Bibliorum editionibus tertio Maccabæorum libro subjectus reperitur. Factum id in editione Bibliorum A. C. M D XXVI. Argentinae typis Wolphianis a Lonicero procurata, quem tribus Maccabæorum libris librum Josephi de martyrio septem fratrum Maccabæorum irreligiose attexuisse Morinus (40.) arguit, qui & plures Bibliorum Græcorum editiones recenset, in quibus Josephi de Maccabæis liber apocryphis insertus legitur, nempe duas Basileenses, quarum una A. C. M D XL. ex Hervagii officina, altera M D L. typis Nicolai Brylingerii prodiit, & Francofurtensem A. C. M D XCVII. typis Wecheliani editam, quibus addi potest editio Apocryphorum græco-latina Basileæ A. C. M D LXXXII. in lucem publicam emissa, & forte alia. Eundem Josephi librum de Maccabæis JOHANNES LLOYDIUS & auctiorem & emendatiorem cum latina interpretatione & notis edidisse perhibetur. (41) Postremo eundem librum FRANCISCUS COMBEFISIUS in novissimo, quod vocat, Bibliothecæ Patrum auctario græce & latine 1672. Parisiis vulgavit.

Interpretes Josephus varios habuit, qui ejus scripta ex lingua Græca in Latinam, Germanicam, Hispanicam, Interpretes Latini. Italicam, Gallicam, Anglicam, Belgicam & alia transfuderunt. Ad latinos Interpretes, ut ab his ordiamur, quod Ambrosius vel quisquis dammodo referendus est S. AMBROSIIUS Mediolanensis ecclesiae

(40.) Exercit. Bibl. lib. 1. exerc. 9. c. 1. (41.) Conferatur Witte in Diario biographico ad A. C. 1603.

Autor est
librorum
de exci-
dio Hiero-
soly-
mitano
sub He-
gesippi
nomine
editorū.

clesiæ Antistes, siquidem ille Autor sit librorum 5. de excidio Hierosolymitano, qui sub HEGESIPPI nomine circumferuntur a Jacobo Fabro per Jodocum Badium Ascensium, Godofredo Hittorio, Laurentio de la Barre, Cornelio Gualthero & aliis editi, & Patrum quoque bibliothecæ inserti. Est enim hoc opus nihil aliud, quam liberior translatio librorum Josephi de bello Judaico, cui etiam nonnulla ex libris *αρχαιολογίας* admista sunt. Quod vero hi libri de excidio Hierosolymitano Ambrosium Autorem habeant, etsi multis incredibile videatur, Ludovicus tamen Vives (42.) libros illos sub Ambrosii nomine allegat. Nec alienus est ab hac sententia doctissimus Gronovius (43.) non repugnaturus, si quis Ambrosium ætate adolescentiori aut in exordio pontificatus sui opus hoc luisse contendat. Quam conjecturam & styli cum Ambrosiano convenientia & fides nonnullorum veterum codicum confirmat, qualis est ille Mediolanensis, quem Mabillonius (44.) literis partim Longobardicis partim Romanis majusculis scriptum memorat. In eo enim liber Egesippi secundus hoc titulo signatur: Incipit secundus Ambrosius Episcopus de Græco transtulit in Latinum. Quem Ambrosii ut interpretis titulum etiam nonnullæ Hegesippi editiones præferunt, ut ex Ascensiana & Hittoriana manifestum est. Quod autem hi libri Hegesippi tanquam primarii Autoris nomine vulgo gaudeant, inde factum est, quod Josephi nomen librorum vitio corruptum fuerit. Pro Josepho enim sæpe scribi solebat Iosepus aut Ioseppus, ve etiam Josipus aut Josippus. Unde & in Mediolanensi Hegesippi codice, quem paulo ante memoravimus, multis foliis libri quinti in capite paginarum hæc verba apposita leguntur: IOSEPPI LIBER QUINTUS. Ex Iosippo autem in nonnullis exemplaribus levi mutatione Igisippus natus est, ut ex pervetustis membranis, quæ apud Isaacum Vossium fuerunt, Co-

lome-

(42.) ad Augustinum de Civit. Dei lib. 21. c. 5. (43.) observat. ad Scriptor. eccles. c. 1. p. 6. (44.) Mus. Ital. part. 1. tom. 1. p. 14.

PROLEGOMENA.

Iomelius (45.) probavit. Tandem vero Egesippi vel Hegesippi nomen huic operi adhæsit. Cum enim proximo post Apostolos seculo Hegesippus quidam claruerit, qui quinque libros actuum ecclesiasticorum composuit, ab Eusebio & aliis antiquis Scriptoribus commendatos, facili errore libris quinque de excidio Hierosolymitano Hegesippi nomen assignatum fuit, etsi non ex Hegesippo, sed ex Josippo vel Josepho expressi fuerint. Nonnulli tamen existimant, libris illis de excidio Hierosolymitano Hegesippi nomen non librariorum errore inditum, sed ab Autore sponte adscitum, sive quod hoc nomen quoad literarum sonum cum Josippi nomine magnam cognationem haberet, sive ut ex Hegesippi fama operi huic antiquitatis auctoritatem adderet. Interim Hegesippi nomen, undecumque illud libri de excidio Hierosolymitano sortiti fuerint, multis fraudi fuit, ut Hegesippo Apostolorum temporibus vicino historiam excidii Hierosolymitani tribuerent. In quorum numero miramur fuisse Casparum Barthium, (46.) qui, cum multa sequioris ævi indicia in Hegesippo prehenderet, quæ veteris Hegesippi ævo convenire minime possent, hunc scrupulum ita sibi eximebat, ut diceret idem Egesippo contigisse, quod in Eutropio aliisque Autoribus factum esse constat, cum jam a multis seculis Monachi id in more habuerint, ut longiora scripta in epitomen redigerent, aut breviora assutis variis laciniis extenderent. Et Egesippi quidem libros immanibus cumulis ex Rufini Josepho petitis distentos atque effarctos judicat, de cætero minime dubitans, quin prius Egesippus illorum librorum Autor censeretur. Discedit ab hac sententia Gerhardus Johannes Vossius. (47.) & quod mireris, ipse Barthius, qui alibi (48.) non parvam Monachorum impudentiam fuisse queritur, quod Egesippum, qui hodie extat, cum veteri illo confuderint. Vossius autem dum Barthii sententiam refutat, ad alterum extremum labitur, dum Autorem hujus operis sex-

cen-

(45.) Paralipom. ad cav. Chartophyl. p. 239. edit. ult. (46.) libr. 46. Adv. c. 4. (47.) libr. 3. de Hist. Lat. p. 707. & de Hist. Græc. libr. 2. c. 14. (48.) libr. 34. Adv. c. 11.

P. R O L E G O M E N A.

centis & amplius annis Ambrosio juniorem facit. Otium hic nobis fecit doctissimus Gronovius (49.) qui utramque sententiam confutavit, & Autorem, qui sub Hegesippi nomine excidii Hierosolymitani historiam conscripsit, neque ad tempora Apostolicæ ætati proxima evehendum, neque ad Scriptores infimæ vetustatis detrudendum, sed sub Theodosii imperio collocandum probavit. Sive autem Ambrosius hujus operis autor sit, sive alius Scriptor Ambrosio coævus, certum est eum Josephi vestigiis sic insistere, ut quodammodo interpretis vice fungatur. Ea tamen libertate interpretem agit, ut multa de suo admisceat, & subinde non tam Josephum, quam sui ingenii impetum sequatur. Unde Scaliger (50.) de Hegesippo ait, quod sincerum Josephi vas incrustare consueverit. Sanctum quoque Hieronymum Josephi opera una cum Papiæ & Polycarpi libris in latinam linguam transtulisse rumor ad Lucinii Bætici aures tulerat. Verum Hieronymus (51.) respondebat, tantum nec otii sibi fuisse, nec virium, ut tantos Autores pari venustate in alias lingvas exprimere potuerit. Rufinus. Æqualis tamen Hieronymi RUFINUS Aquilejensis Presbyter Josephi Antiquitates & historiam belli Judaici & duos contra Apionem libros latinitate donasse perhibetur. Unde antiqua illa & vulgata istorum librorum versio in Latinis Josephi editionibus Rufino passim tribuitur. Nec refragantur codices manuscripti, & in his antiquissimus ille, qui Mediolani in Ambrosiana bibliotheca extat, laudatus a Burneto in suis epistolis de itinere suo Italico (52.) & Mabillonio (53.) qui hoc volumen ex charta Ægyptiaca constare, & aliquot libros Josephi de antiquitatibus Judaicis continere scribit, & Boschæ quidem non consentit, qui ab annis mille trecentis hoc volumen scriptum suspicatur, antiquissimum tamen illud esse, & ante mille & centum annos exaratum judicat. Num vero recte Rufino versio *αρχαιολογίας ιουδαιικής* & duorum librorum contra Apionem tribuatur, haut immerito dubitari possit. De libris

αλώσεως

(49.) observ. in Script. eccles. c. 1. & 21. (50.) animadvers. ad Euseb. chron. num. 1950. (51.) epistol. 28. (52.) epistol. 2. (53.) Mus. Ital. Tom. I. part. I. p. 12.

PROLEGOMENA.

ἀλλοτεως minor dubitandi ratio existit. Etsi enim eorum ver-
 siout ex Cassiodori divinis lectionibus seu institutione divi-
 narum literarum (54) patet, ab aliis Ambrosio, ab aliis Hiero-
 nymo, ab aliis Rufino adscriberetur, vicit tamen sententia
 pro Rufino, neq; stylus ab aliis Rufini operibus discrepat.
 At cum idem CASSIODORUS ibidem dicat, quod Josephi An- Cassiodo-
ri familia-
res.
 tiqvitatum libros 22. [intelligit libros viginti ἀρχαιολογίας &
 duos ἀεχαιόνης contra Apionem] per Amicos suos
 non sine magno labore latine reddi curaverit, ex eo haud
 obscure colligi potest, Cassiodori ævo, quem integro &
 amplius seculo Rufinus antecessit, nullam adhuc illorum
 Josephi librorum versionem extitisse. Quorsum enim ami-
 cis suis tantum laborem imposuisset, si jam olim a Rufino
 susceptus fuisset. Saltem istam Rufini versionem silentio
 prætermisurus non fuisset, si forte illi meliorem & fidelio-
 rem substituere voluisset. Fatendum autem est, antiquam
 Iosephi versionem tam in historia belli Judaici quam in an-
 tiqvitatibus & duobus libris, quibus famosum illum πλειονί-
κην Apionem [55] superavit, plurimis in locis Græco Iosephi
 textui parum respondere, siue corruptos codices habuerit
 Interpres, siue bonos malo sensu corruperit. Κομίζειν Πηκερικόν
 seu adducere auxiliares copias Antiquo illi interpreti idem
 est ac per Coricum transire. (56.) Vicum Emmauntem
 seu Ammauntem Iosephus (57.) ab Hierosolymis sta-
 diis ἐξήκοντα distitum dicit, quod cum Luca (58.) convenit,
 & parum tamen abfuit, quin Vir quidam doctissimus, cu-
 jus Bochartus (59.) meminit, Lucam falsi argueret, cum
 apud Latinum Iosephi interpretem triginta stadia legis-
 set. Alibi antiquus ille Iosephi interpres χιόνα seu nivem
 per æstus explicat, ut plura alia hujusmodi taceam, in qui-
 bus interpres Iosephi cum ipso Iosepho non magis con-
 venit, quam cum ex bubone, quem supra Agrippæ paulo
 post morituri caput adstitisse Iosephus tradidit, Eusebius
(60.)

(54.) c. 17. Tom. II. Operum Cass. p. 550. edit. Rotomag. (55.) Ita Apio vocatur a Plinio lib.
 37. c. 5. Gell. lib. V. c. 24. Clemente Alex. lib. 1. Strom. p. 235. (56.) lib. 14. Antiqu. c. 16.
 (57.) lib. 7. de Bell. Jud. c. 47. (58.) Luc. XXIV, 13. (59.) Chan. lib. 2. c. 16.

PROLEGOMENA.

(60.) Angelum formavit. Non est hic prolixè differendi locus, qualem in aliis Scriptoribus vertendis Rufinus se gesserit. Notum est quod in Eusebio multa omiserit, multa de suo adjecerit, multa denique pessime reddiderit, ut cum Zachariam Johannis Baptistæ Patrem, cujus Eusebius vel Lugdunenses in sua epistola apud Eusebium obiter meminerant, in Martyrem Lugduni sub Antonino passum transmutavit. Quali perfidia Origenis scripta tractaverit, non opus est, ut Erasmi (62.) Dallæi, (63.) & aliorum verbis exponamus. Habemus enim confitentem reum, siquidem ipse Rufinus in præfationibus ad libros *τῶν ἀρχαίων*, item in præfatione & epilogo Origeniani in epistolam ad Romanos Commentarii non dissimulat, quantum sibi in Origene interpretando licere existimaverit. Sed, ut ad Josephum redeamus, nec hoc tacendum est, antiquam versionem interdum saniores esse, quam novam, & ipsi Græco, qualis nunc est, textui præferendam. Unicum libet adducere exemplum. Refert Josephus, quod Boozus, cum Ruthem ducturus esset, coacto Senatu & adducto Ruthis cognato, qui eam ducere recusabat mulierem jussit accedere cognatum suum, & juxta legem calceum ei detrahere, *καὶ τὸν αἰὲν εἰς τὸ ἀρξάμενον* (64.) Rectius antiquus interpret in suo exemplari legit: *καὶ αἰὲν εἰς τὸ ἀρξάμενον*. Sic enim vertit: Booz testificans Seniores, jussit mulieri, ut ejus calceamentum solveret juxta legem, & in faciem ejus exspueret. Respexit nimirum Josephus ad legem de fratria ducenda, quæ extat Deut. XXV, 9. etsi ea ad præsentem causam non spectaret, ut post Drusium Seldenus [65.] observavit. Sed hæc de antiquioribus Josephi interpretibus dixisse sufficiat. Nunc ad recentiores pergendum, e quorum numero SIGISMUNDUS GELENIUS libros 20. antiquitatum nova versione donavit. Cum enim Arnoldus Arlenius in græca sua Josephi editione libros antiquitatum

juxta

Gelenius.

(60.) libr. 2. hist. eccl. c. 10. ubi allegat locum ex Josephi Antiquit. libr. 19. c. 7. (61.) Prolog. ad Orig. (62.) de script. Ignat. c. 40. & seqv. (64.) Antiquit. libr. 5. c. 11. (65.) de succession. in bon. defunctor. c. 15.

PROLEGOMENA.

juxta duos codices ex diversissimis terræ tractibus petitos, quorum uterque alterius lacunas explere poterat, edidisset, non deerant, qui novam hujus operis interpretationem ad Græcos fontes exactam desiderarent. Gelenius autem tanto lubentius id operis in se suscepit, quod antiquitatum libros non perinde ac historiam Belli Judaici a Rufino versos animadverteret, siquidem non referrent hominem utriusque lingvæ peritum, qualis Rufinus seculo suo fuit, nec stylo libros de bello Judaico æqvarent. Novo igitur stylo hos libros reddidit, & nonnulla a veteri interprete omissa supplevit. Idem & Iosephi librum de vita sua in Latinam lingvā transtulit. In historia autem Belli Judaici & libris contra Apionem veterem versionem ad Græcum textum castigavit, quod tamen ubivis factum non esse collatio ostendit, quemadmodum etiam nova, quam fecit, Antiquitatum versio, eruditorum censuram effugere non potuit, unde Vorstius (66.) egregiam reipublicæ literariæ navaturum operam judicat, si quis Flavii Iosephi versionem, in pluribus a Græco textu discedentem, ad limam revocaturus esset. Iosephi librum de vita sua Godofridus TILMANNUS Carthusiæ Parisiensis Monachus latinè vertit, & typis Michaëlis Fezandat Parisiis exprimendum dedit, quod ex Petri Lambecii ad Principem Augustum epistola didici. Prodiit ista Tilmanni versio anno 1548. quo ipso anno Gelenius in præfatione ad Iosephi opera Basileæ scribebat, vitam Iosephi nunc primum in præsentī operum ejus editione a Latinis hominibus legi posse. Referendus esset ad Latinos Iosephi interpretes etiam ERASMUS ROTERODAMUS, si tractatum de Maccabæis ex Græco Iosephi textu expressisset. Verum cum Græcum codicem ad manus non habuerit, e latinis tantum Græca conjectavit, & mutatis nonnullis versionem illius tractatus antiquam elegantiori stylo reddidit. Eundem tractatum de Maccabæis Lloydus & Combefissius in Latinum sermonem traduxerunt, ut alias libelli istius translationes, quæ in nonnullis bibliorum editionibus

Tilmannus.

Erasmus

Lloydus, Combefissius, Alii

PROLEGOMENA.

Editiones
operum
Iosephi
latinae.

nec non in nonnullis Iosephi editionibus leguntur, taceamus. Sunt autem Latinae Iosephi editiones variae. Antiquissima forte est, cui neque annum neque locum impressionis adscriptum Bosius (67.) indicat, qui eam ex liberalitate Curatorum bibliothecae Rhedigerianae habuit. An praeter Antiquitates Judaicas plura Iosephi opera editio illa complexa fuerit, nescio. Nullus etiam impressionis annus & locus adscriptus est libris septem de Bello Judaico per Platinam castigatis, quos in suis Typographiae incunabulis Cornelius a Beughem (68.) memorat. Idem Beughemius (69.) Antiquitates Iosephi Judaicas Venetiis per Ludovicum Cendraram impressas tradit. Aliam Iosephi Latinam editionem Venetiis 1486. excusam in bibliotheca sua habuit celeberrimus Heinsius (70.) Secuta est apud Venetos alia editio A.C.M CCCC XCIX. quae Antiquitatum libros, historiam de Bello Judaico, & duos libros de antiquitate Iudaeorum contra Apionem praemissis singulorum capitum argumentis exhibuit. (71.) Quam grata haec Venetorum opera eruditis fuerit, & quam avidos emtores Iosephus invenerit, ex eo colligere licet, quod vix triennio elapso nempe M D II. iterum nova Iosephi editio Venetiis prodierit. Prodiit illa typis Bernardini Vercellensis, sumptibus Andreae Asulani. Praemissa est tabula rubricarum, quae singulorum capitum in Antiquitatibus & historia belli Iudaici argumenta continentur. Et illa quidem, quae ad historiam belli Iudaici spectant, Auctorem habent Magistrum Franciscum Maceratum, Ordinis minorum, & ita concepta sunt, ut ferme epitomes instar haberi possint. Addita etiam est epistola Hieronymi Squarzacici Alexandrini ad Raynaldum de Novimajo, in qua Iosephi libros a Rufino translatos indicat, & Iosephi vitam e juratissimis, ut ait, Auctoribus elicitam breviter subjungit. Aliam Iosephi editionem Venetam, quae A.C.MDX lucem adspexit, Reinesius in quadam ad Adolphum Vorstium epistola, (72.) Mediolanensem, quae per Alexandrum Minutianum MDXIII. prodit, Bosius in sua ad Iosephi

(67.) Exercit. ad perioch. Ioseph. (68.) p. 178. (69.) p. 79. (70.) Conf. Catal. Bibl. Heinsianae fol. 20. (71.) Conf. bibliothecam Fris. p. 233. (72.) epistol. 22.

PROLEGOMENA.

phi periocham exercitatione, (73.) Parisiensem a Roberto Goullet typis Johannis Barbieri A. C. M D XIV. procuratam Lambecius in sua ad Augustum Principem epistola, (74.) aliam Parisiensem A. C. M D XIX. ex officina Johannis Parvi emissam Possevinus (75.) commemorat. Postea A. C. M D XXIV. Coloniae in ædibus Eucharj Cervicorni Josephi opera impressa sunt, addito, qui in prioribus editionibus desideratur, libello de Machabæis per Erasmus recognito. Præmissa est Jacobi Sobii ad Lectorem præfatio, in qua Josephi versionem a Godofredo Hittorio ad vetustissima Latina exemplaria diligenter recognitam asserit. Græcum enim textum Sobius temporum injuria plane deperditum suspicabatur, nisi forte in Romana Bibliotheca latitaret. Additus etiam est index, quem Cornelii Lynnichensis industriae debemus. Eodem anno M D XXIV. eadem Josephi opera Basileæ Johannes Frobenius excudit, qui agnoscit, in Coloniensi editione, quæ suam aliquot mensibus anteverit, loca quædam non infeliciter restituta, multa tamen in mendis suis adhuc relictæ asserit, cum adeo depravatus Josephus fuerit, ut expurgando huic Augiæ stabulo unus Hercules non suffecerit. Quibus præmissis speciminis gratia loca quædam indicat, quæ veterum exemplarium collatione in Basileensi hac editione emendata sunt. Bene sibi gessisse suam Josephi editionem cum animadverteret Eucharj Cervicornus, distractis primæ editionis exemplaribus A. C. M D XXXIV. Josephum majori labore & industria recognitum iterum Coloniae prælo subjecit, additis etiam monumentis, quæ sub Berosi, Manethonis & Metasthenis nomine Johannes Annius Viterbienfis orbi literato venditavit. Sed hic iterum cum Colonia de Josepho Basileæ certavit. Eodem enim anno M D XXXIV. Basileæ ex officina Frobeniana Josephus exiit, Sigismundi Gelenii studio recognitus, qui Antiquitatum quidem interpretationem veterem ob Græcorum Codicum penuriam tantum

P R O L E G O M E N A.

ad vetusta quædam exemplaria Latina contulit, historiam autem Belli Judaici ex duobus Græcis codicibus, quorum unum Georgius Arminiacus Rutenorum Episcopus, alterum Johannes Crotus obtulit, emendavit, & tantundem laboris aut aliquanto plus in libris contra Apionem adhibuit, ut a legentibus intelligi possent. Et hæc editio Basileæ A. M D XL. repetita fuit, in qua Typographus (76.) monet, librorum de Bello Judaico & contra Apionem exemplaria Græca ex Gallia, Germania & Polonia corrogata fuisse, & cum Latinis collata, & in libris contra Apionem circa finem primi, & initium secundi libri plusquam centenos versus additos fuisse, qui hætenus omissi fuerant. Paulo post nempe A. M D XLVI. Sebastianus Gryphius Josephi opera tribus voluminibus distincta minori forma nempe plagulis in octo folia complicandis publicavit. Et istæ quidem, quas hætenus recensui, editiones antiquam Josephi versionem exhibent, de cujus Autoribus supra dictum est. Anno autem M D XLVIII. Basileæ nova Antiquitatum Judaicarum versio a Sigismundo Gelenio concinnata lucem publicam adspexit, cui & cætera Josephi opera juxta antiquam versionem & liber de Maccabæis ex Erasmi paraphrasi adjuncta fuerunt, & qui hætenus in Latinis editionibus nondum visus fuerat, Josephi liber de vita sua ab eodem Gelenio in Latinam linguam translatus, quæ editio Basileæ A. M D LIV. repetita fuit. Has editiones secutæ sunt duæ Lugdunenses, quarum una A. M D LV. altera M D LVII. utraqve apud Gryphium impressa, & duæ Basileenses, quarum una A. M D LIX. altera M D LXVII. utraqve ex officina Frobeniana prodiit. Et in priore quidem Basileensi liber de Maccabæis ex Erasmi Roterodami paraphrasi legitur, quæ hætenus etiam in aliis Josephi editionibus retenta fuerat, in posteriore autem alia versio occurrit, cujus hoc est initium: disputaturus de re ad philosophiæ rationem maxime pertinente num affectibus

P R O L E G O M E N A.

Quibus imperet pia ratio, recte fecero, si vobis, ut
 Philosophiæ sedulo incumbatis, consulero.
 Quæ Francofurti ad Moenum A. C. M D LXXX. impen-
 sis Sigismundi Feyerabend procurata est editio, figuris
 exornatur, & singulis foliis chronologiam adscriptam ha-
 bet, ipsumque textum doctorum hominum laboribus &
 vigiliis a pluribus mendis expurgatum pollicetur. Anno
 M D LXXXII. iterum Basileæ ex Frobeniana officina
 vulgatus est Iosephus, itidem chronologia & aliis scholiis
 marginalibus illustratus. Anno M D LXXXVIII. Sigis-
 mundus Feyerabend Francofurti Iosephi opera denuo
 typis imprimi curavit, sed minori forma, & ad commodio-
 rem usum adornata. Anno M D XCIII. Coloniae apud Io-
 hannem Gymnicum sub monocerote Flavii Iosephi ope-
 ra iterum latine prodierunt, ut Genevensis anno M D
 XCV. a Jacobo Stoerio excusam, Francofurtensem anno
 M DC XVII. vulgatam & alias taceamus. Quorsum et-
 iam spectant Nicolai Asclepii Barbatii periochæ & argu-
 menta librorum 20. de Antiquitatibus Judaicis & librorum
 septem de Bello Iudaico singulorum capitum summam
 singulis tetrastichis complectentia, quæ una cum Ducum,
 Iudicum, & Regum populi Israelitici historia per Bartho-
 lomæum Stenum conscripta Coloniae typis hæredum Ar-
 noldi Birckmanni anno M D LXIV. in lucem prodierunt,
 item compendiosissima Belli Iudaici descriptio, quam ex
 Iosepho collegit, & Coloniae M D LII. edidit Georgius
 Vicellius, ut alia ejus generis taceamus. Dignus autem
 omnino Iosephus fuit, qui non ab eruditis modo Græce &
 Latine, sed etiam a vulgo in vernaculis variarum gentium
 linguis legeretur. Et de Germanis quidem fuit hac in cau-
 sa bene meritus est D. CASPAR HEDIO, qui anno M D
 xxxi. Flavii Iosephi opera in Germanicam linguam con-
 vertit, & Argentinae typis Michaelis Meyeri & Baltha-
 saris Bockii primum edidit, anno M D xxxv. & forte sæpi-
 us novis typis impressa. Præmissa est explicatio vocabu-
 lorum

Versiones
Germani-
cz.

P R Æ L E G O M E N A .

lorum lingvæ Hebraicæ, Chaldaicæ, Græcæ & Latinæ, quæ in Josephi scriptis passim occurrunt. Cui nominum explicationi subjunguntur, quæ Gulielmus Budæus in libris de Assæ & ejus partibus ad loca quædam in libris Josephi contra Apionem animadvertit. Fatetur autem elegantiori habitu Germanicum suum Josephum legentium oculis se oblaturum fuisse, nisi defectu Græcorum exemplarium, quæ tum adhuc in bibliothecis latebant, tantum ad Latinos codices conformatus fuisset, quos adeo corruptos fuisse queritur, ut non sine magno labore multisque vigiliis loca quædam restituere, eorumque sensum assequi potuerit, quæ in re etiam Melchiorem Ambachium, & Wolfgangum Musculum auxilio sibi fuisse non dissimulat. Minime tamen dubitat, quin improbo suo labore tantum effecerit, ut ex Germanica sua versione Latina exemplaria, si prælo iterum subjicerentur, plurimis in locis emendari possent, ne amplius

mala culmos

Esset rubigo, segnisque horreret in arvis

Carduus, - - - - -

Lappæque tribulique interque nitentia culta

Infelix lolium, & steriles dominantur avenæ.

Postea, cum Arnoldi Peraxyli Arlenii studio Græcus Josephus in lucem editus fuisset, Bibliopolæ quidam Francofurtenses per M. JOHANNEM SPRENGENTIUM & ZACHARIAM MUNZERUM ex Græco textu Josephi opera in Germanicam linguam transferri curarunt, quorum versionem Johannes Feyerabend Francofurti anno M D LXXXI. prælo iterum commisit, cum primæ editionis, quæ Georgii Rabi & Cognati cujusdam sui impensis ante aliquot annos facta fuerat, exemplaria nulla amplius superesse intelligeret. Neque hic silentio prætermittendus CONRADUS LAUTERBACHIUS, qui itidem Flavii Josephi opera, quæ extant, omnia Germanice reddidit, nihilque eorum omisit, quæ Iosepho vel ornatum vel lucem afferre poterant,

Ejus

P R O L E G O M E N A.

Ejus interpretatio primum Argentorati anno M D LXXIV. iterumque MDXCV & MDCXI & novissime Francofurti MDCLXXVI. lucem publicam adspexit. Libri septem de Bello Iudaico Francofurti anno M D LII. seorsim typis Christophori Egenolfi Germanice prodierunt, quo interprete, cum editio illa ad manus non sit, dicere non possum. In Hispania IOHANNES MARTINUS CORDERO Valentinus, qui multa veterum & recentiorum Scriptorum monumenta in sermonem Castellæ vernaculum traduxit, Iosephi quoque libros septem de Bello Iudaico post veterem, quæ ei displicuit, Catholicorum Regum Chronographi interpretationem Hispanice edidit, impressos Antverpiæ anno M D LVII. & Madriti anno M DC XVI. Antiquitates autem Iudaicæ, in eandem linguam tractæ, una cum vita Iosephi ab ipso met conscripta, & tractatus de imperio rationis seu de Maccabæis incerto interprete Antverpiæ anno M D LIV. typis Martini Nucii prodierunt. In Italia PETRUS LAURUS Mutinensis Iosephi Antiquitates Iudaicas Italice reddidit, quas Balthasar Constantini Venetiis anno M D XLIX. ex officina sua prodire iussit. FRANCISCUS autem BALDELLUS non Antiquitates modo, sed etiam libros de Bello Iudaico, libros duos contra Apionem, & tractatum de imperio rationis in Italicam linguam convertit, quæ Baldelli versio in duos tomos distributa itidem Venetiis anno M D LXXXI. lucem publicam adspexit. Gallia Flavius Iosephum in sua lingua prodeuntem sæpissime conspexit. Prodiisse Iosephum Gallice anno M CCCC XCII. Cornelius a Beughem in Typographiæ incunabulis tradit, interpretem non addit, & forte ipse interpres nomen suum latere voluit. Inter eos, quos Gallice Iosephum interpretatos fuisse novi, fuit NICOLAUS DE HERBERAY. DOMINUS DES ESSARS, qui præter alia etiam Iosephi libros septem de Bello Iudaico Gallico sermone expressit anno M D LVII. Parisiis excusos. Agit de eo Autor, qui de Eruditis & præcipuis eorundem scriptis iudicia pluribus tomis hætenus vulgavit, eumque in Iosepho

PROLEGOMENA.

pho vertendo bonas horas melius, quam in transferendis Amadisi libris collocasse censet (77.) Omnia Josephi opera Gallice interpretatus est FRANCISCUS BURGUNDUS, cujus versio Lugduni apud Johannem Temporalem & postea apud hæredes Jacobi Junti, nec non Parisiis anno M D LXXIII. apud Claudium Micræum prodiit. Hanc Francisci Burgundi versionem postea correxit JOHANNES LE FRERE DE LA VAL, & hæc Burgundi versio a Frerio Lavallienfi ad Græcum textum emendata Parisiis MDLXX. apud Nicolaum Chesneau una cum Latina versione, ita ut una alteri quoad singulas periodos respondeat, lucem publicam adspexit. Additum est in eadem editione historiae de bello & excidio Judaico compendium, quod studio Davidis Kyberi ex Hebraico Josepho Latine concinnatum Franciscus Belleforestus in Gallicam linguam transtulit (78.) Neque hic omittendus Antonius Fayus, quem a Bosio inter Gallicos Josephi interpretes referri video (79.) Nec mirum, quod qui Livium Gallici sermonis habitu donavit, Josephum quoque, quem Græcum Livium Hieronymus appellat (80.) eodem honore dignatus fuerit. Verum plerasque ex his Josephi versionibus etsi a popularibus suis factas Galli parum aestimarunt. Alias enim ob styli barbariem aspernati sunt, alias minus fideliter translata arguerunt, nonnullas etiam de hæresi suspectas habuerunt, cum in illis phrasés quasdam & loquendi formulas observare sibi viderentur, quibus ferendis non essent aures Romanis placitis assuetæ, ut Johannes Galloësius (81.) in ephemeridibus Eruditorum annotavit, qui etiam addit GILBERTO GENEBRARDO Josephi versionem feliciter cessisse. Cum enim ante ipsum intra quinquaginta annorum spatium quinque aut sex versiones Josephi Gallicæ prodissent, postea vel centum anni elapsi sunt, antequam quisquam de nova versione Josephi cogitaret. Cum igitur tot Interpretibus in unius libri versione defatigatis omnes

jam

(77.) Jugemens de Savans tom. 3. Sect. 930. (78.) Conf. la Bibliothèque d'Antoine du Verdier p. 368. (79.) exercit. ad Josephi periocham c. 1. p. 12. edir. secund. (80.) epistol. ad Eustoch. de custod. Virginit. c. 15. (81.) Anno 1667. d. 16. Januar.

PROLEGOMENA.

iam in Genebrardi versione acquiescerent, haud mirum cuiquam videri potest, quod illi excudendo praela toties desudaverint. Prodiit enim Parisiis apud Michaëlem Sonnium anno M D LXXVIII. apud Claudium Rogerium MDLXXXVIII. apud Lucam Bruneau M DC IV. ut alias editiones taceamus. Neque tamen erroribus suis & nævis hæc Genebrardi versio destituitur, quos passim a doctis notari videas. Sane Casaubonus [82] Gelenii & Rufini errores leves esse censet præ iis, quos Genebrardus commisit, qui tantum sibi in Iosepho licere existimavit, ut pro voce Cleopatra posuerit: *ceste chiene*, pro vocibus; *ιδωον αυτην*: *il donne a ceste putain*, ex quo magnam illius Theologi *πνευλογίαν* arguit, quam etiam Thuanus [83.] in ejus elogio notavit. Postremo ARNOLDUS D' ANDILLY quatuor & viginti abhinc annis Judaicas Iosephi Antiquitates Gallice edidit, quibus post biennium etiam historiam Belli Iudaici, vitam Iosephi ab ipsomet conscriptam, libros contra Apionem, tractatum de Maccabæis, & Philonis legationem ad Cajum Caligulam adjecit. Cum enim per integrum seculi spatium lingvæ Gallicæ cultus tantum increvisset, ut Genebrardi versio nemini amplius jucunda esse posset, si vel maxime Iosephi sensus accurate expressisset, operæ se pretium facturum existimavit, si nobilissimum scriptorem, quem barbaræ versiones pæne exosum reddiderant, novo ornatu genti suæ iterum conciliaret. In hac versione Andillius, si Galloesio in ephemeridibus eruditorum hoc opus commendanti credimus, Iosephum fideliter reddidit, idque præstare ut posset, varia manuscripta consuluit, nec fideliter modo, sed comite etiam & nitide Iosephum expressit, dum Gallicæ lingvæ elegantias ad Græci sermonis emphases tam feliciter applicavit, ut facundia cum Iosepho certare videatur. Imprimis autem istos eloquentiæ flores depræhendere licebit in historia de Bello Iudaico, & maxime in oratione Anani, quæ libro

4.C.13.

(82.) Exercit. 1. contra Baron. Sec. 9. n. 8. (83.) libr. 19. hist. p. 771.

PROLEGOMENA.

4. c. 13. extat, nec non in descriptione horrendæ famis, quæ libri 5. cap. 28. legitur. In versione Antiquitatum fatetur se a Græco textu nonnihil dissentire circa descriptionem tabernaculi & mensæ, in qua sacri panes repositi fuerunt, cum hæc & alia quædam loca in Græco textu adeo corrupta fuerint, ut ea corrigendi necessitas sibi imposita fuerit. Hæc Andillii versio etiam extra Galliam typis commissa fuit. Anno enim M DC LXXVI. Bruxellis quinque voluminibus distincta prodit. Tria priora volumina complectuntur libros 20. Antiquitatum, duo posteriora exhibent Josephi librum de vita sua, libros 7. de Bello Judaico, libros duos contra Apionem, tractatum de Maccabæis, in quo vertendo Andillius non Erasmi paraphrasin, ut Genebrardus, sed Græcum textum secutus est, & denique Philonis legationem ad Cajum. Uno volumine, quod elegantissimis figuris æri incisis exornatum est, Andilliana illa Josephi versio Amstelodami anno M DC LXXXI. prodit. Nondum videbat Andillianam Josephi versionem, ut unicum hoc addam, Bosius cum exercitationem suam ad periocham Flavii Josephi prima vice ederet. In altera autem illius exercitationis editione concedit quidem Andillii versionem sermonis elegantia cæteris præstare, neque negat Græciæ lepores haud raro in ista versione feliciter exprimi, vix tamen credendum censet, quod Andillius manuscripta Græca consuluerit, aut quod hæc versio majestati textus originalis perfecte respondeat, etsi Sorbonenses in approbatione operi præfixa ejus rei fidem facere voluerint. Quin potius existimat, Andillium Gelenianæ magis versionis quam Græco textui inhæsisse, ideoque nonnulla, quæ Gelenius obscure interpretatus fuerat, plane omisisse. Quod judicium aliorum, qui penitiorum Gallicæ lingvæ cognitionem habent, examini relinquo. In Anglia THOMAS LODGE Josephi historiam Judaicam in patriam suam linguam transtulit, & Oxoniæ vulgavit, ubi etiam M DC LXXVI. Josephi opera recognita & emendata juxta elegantissimam

versio-

P R O L E G O M E N A.

versionem Andillii in Anglicam linguam traducta cum locis scripturæ parallelis, tabula Geographica Palæstinæ, aliisque imaginibus æri incisis ad illustrandam Iosephi historiam facientibus prodierunt. In Belgicam linguam Am-^{Belgica.}stelodami anno MDC LXXVIII Flavii Iosephi opera omnia ex Græco Latinoque recens convertit LAMBERTUS VAN DER BOS, cui editioni annexus est Hegesippus, quem ex Germanico transtulit Simon de Vries. Præfixa sunt singulis libris & capitibus summaria, accedunt ducentæ & quinquaginta icones æneæ elegantissimæ, tabula chronologica indicesque chronologici & biblici, nondum antea impressi. Fortasse etiam in aliarum gentium linguas Iosephi opera transierunt. Si Baronio fides adhibenda, (84.) Iosephus etiam in Hebraicam linguam con-^{Hebraic.}versus extat. Refert enim in bibliotheca Vaticana haberi manuscriptum versionis illius Hebraicæ codicem, in quo Judæi Iosephi de Christo testimonium abraferunt, cujus sceleris vestigia tam manifesta esse scribit, ut nulla excusatio aut defensio locum habeat. Et quamvis hanc narrationem Casaubonus a veritate alienam esse suspicetur, (85.) Huetius tamen [86.] adhuc Romæ in Vaticana bibliothecam membranas istas videri, & Baronium a mendacio absolute asserit. Et hanc ipsam Hebraicam Iosephi versionem etiam illustri cuidam Personæ Romæ in Vaticana Bibliotheca ostensam Wagenfeilius in epistola quadam ad Arnoldum memorat. E Judæis R. Schabtai ben Ioseph in libro, quem Siphte Jeschenim seu labia dormientium inscripsit, itidem affirmat, Flavii Iosephi antiquitates cum bello Judaico e Græco in Hebraicum sermonem conversas fuisse, ut ex Actis Eruditorum didici. (87.) Interim nulla versio Iosephi Hebraica in lucem hætenus producta fuit, nisi quis Iosephi Gorionidæ historiam pro Hebraica Iosephi versione habere velit, cum plurimis in locis Iosephum nostrum $\pi\epsilon\tau\acute{o}\delta\alpha$ secutus fuerit. Editæ est illa

d Iose-

(84.) tom. 1. annal. A. C. 34. p. 210. edit. Rom. (85.) exercit. 16. in Baron. Sect. 154. (86.) demonstrat. evangel. prop. 3. p. 27. (87.) A. G. 1690. p. 303.

P R O L E G O M E N A.

Iosephi, qui se filium Gorionis appellat, historia Constantinopoli A. M. 5250. seu anno Christi M CCCCXC. iterumque ibidem A. M. 5270. Christi M DX regnante Bajazetho. Quæ autem anno M DXXIX. Wormatiæ Sebastiani Munsteri studio prodiit, brevissimum tantum est Constantinopolitanæ editionis compendium, a Iudæo quodam concinnatum, & a Munsterio Latine redditum. Observat autem Morinus, qui Wormatiensem editionem cum secunda Constantinopolitana contulit, (88.) Autorem illius compendii nonnulla ex aliis Autoribus addidisse, nempe traditionem Talmudicam de tredecim mutationibus, a LXX. Interpretibus in Bibliorum translationem illatis, quarum nulla mentio extet in editione Constantinopolitana, a qua compendium hoc etiam in eo discrepat, quod solam Legem a LXX. Interpretibus translata afferat, cum in Constantinopolitana editione viginti quatuor libri translati afferantur. Post Wormatiensem editionem Munsterus iterum aliam Basileæ anno M DXLI. vulgavit, quæ, ut Morinus indicat, a Constantinopolitana nihil differt, nisi quod plus media parte mutilata est. Desunt enim in Munsteriana editione priora duo capita cum tertii capitis non mediocri parte, & cum Constantinopolitana editio 97. capitibus constet, Munsteriana in capite 63. finitur, adeoque totam historiam rebellionis Iudæorum adversus Romanos, natumque inde urbis & templi excidium omittit, ut cæteras mediorum capitum mutilationes taceam, in quibus ut membra divulsa melius cohærent, Munsterus nonnulla verba seu periodos textui affuit. Et postremam quidem partem, quæ de bello Iudaico agit, in Munsteri manuscripto plane defuisse suspicatur Morinus, cum nobilem istam Iosippi partem omisurus non fuisset, nisi lacerum & extrema sui parte mancum exemplar habuisset. Verum si Morinus Munsterianæ editionis titulum inspexisset, legere ibi potuisset, Munsterum

P R O L E G O M E N A

sterum etiam historiam belli Judaici & excidii Hierosolymitani Hebraice a Josippo scriptam habuisse, quippe quam se alio tempore adjecturum lectoribus promittit. WORMATIENSI editioni respondet ea, quam Basileæ anno MDLIX. Sebastianus Lepusculus procuravit. Nam & illa compendium tantum continet à Judæo quodam ex variis Autoribus, sed maxime e Josepho Gorionide conflatum & a Munstero latine redditum. Constantinopolitanæ autem editioni conformis est Veneta, quam cum mutilata Munsteri editione comparans Scaliger observat Munsterianam a folio Venetæ septimo incipere, & in folio nonagesimo secundo desinere, postremis sexaginta tribus foliis plane omissis (89.) Integram Constantinopolitanam sequuntur etiam Cracoviensis, & quæ superiore anno prodit Francofurdiensis, quibus etiam Germanicam typis Hebraicis Tiguri anno MDXLVI. impressam, quæ postea Amstelodami anno MDC LXI. cum commentario ejusdem lingvæ prodit, addere licebit. Quamvis autem Munsterus Josephum Gorionis filium cum Flavio nostro Josepho eundem fuisse contendat, & ipse quoque Gorionides Josephi nostri personam subinde mentiatur, & se bello Judaico interfuisse simulet, & se a Vespasiano captum, & postea libertate donatum & honorifice habitum referat, aliaque, quæ vero Josepho contigerunt, sibi tribuat, Critici tamen nares aliter leones aliter catulos olere pridem senserunt. Noster certe Iosephus, quoties Parentis sui meminit, ubique Matathiæ nusquam Gorionis Filium se nominat, nec probabile est Munsteri inventum, quod hic Iosephus & Gorionis & Matathiæ Filius dici potuerit, cum Gorionem Patrem agnoverit, Matathiam autem inter majores habuerit. Quinimo Iosephus noster in historiæ belli Judaici (90.) a Iosepho Gorionis Filio aperte se distinguit. Hebraicus autem ille Iosephus seu Josippus neque pro Flavio nostro Iosepho, cujus larvam in scripto suo sæpius induit, neque pro Iosepho Gorionis Filio Iosepho

PROLEGOMENA.

phi nostri coætaneo, a quo & proprium & paternum nomen mutuatus est, haberi potest, cum se multis seculis utroque juniorem abunde prodiderit, dum Hispanos ab Hannibale domitos, Gothorum, & Gallos a Cæsare subactos Francorum nomine designat, multaque alia urbium, fluminum & gentium nomina usurpat, quæ ævum a Iosephi ætate remotissimum indicant. Præterea etiam Iosephi gravitate plane indignæ sunt ineptissimæ & ridiculæ, quas passim nectit, fabulæ, qualis est illa de fundo Tiberis, quem a Romanis, cum Hierosolymam a Nabuchodonosore obsessam cognovissent, ærestratum narrat, ut cæteras mittamus, quas non ab alio ad Gorionidæ textum assutas fuisse, omnimoda elegantis styli cum Gorionidæ textu æqualitas evincit. Similes igitur habent labra lactucas, cum Judæi quidam hunc Iosephum Gorionis Filium ejusque Hebraicam historiam magnis elogiis commendant. Virum sapientia & prudentia insignem, justumque & rectum hunc Gorionis Filium Iosephum vocat R. David Ganz, (91.) eumque ut fidelem Historicum deprædicat, cum ea, quæ narrat, ipse viderit, quod testimonium ab Hebraico Josippo, qui Gorionis Filius audire voluit, tam alienum est, ut Iosephus de Voisin in notis ad pugionem fidei (92.) ipsum Flavium nostrum Iosephum a Ganzio hac laude condecoratum existimaverit, & hoc Ganzii testimonium Abarbanelis contra Iosephum nostrum calumniis opposuerit. Majora sunt, quæ de Iosepho Gorionis Filio & Hebraico ejus opere plenis buccis celebrat R. Abraham Conrat (93.) Medicus Constantinopolitanus. Dicit enim Virum hunc divinum in libris edendis post Regem Salomonem felicitis memoriæ omnes antecelluisse. Quin etiam R. Tam in animadversione, quam Constantinopolitanæ Josippi editioni adjecit, affirmare non dubitat, omnia istius libri verba justitiam esse, & nullam perversitatem in eo reperiri, & re-

vera

(91.) in Zemach. David q. 95. (92.) part. 2. c. 3. p. 202. edit. Carpozianz. (93.) Conf. Munsteri præfat. ad Josipp. Bahl. 1541.

PROLEGOMENA.

vera **manum** Dei super hunc Virum fuisse, dum hunc librum componeret, & paululum abesse, quoniam verba ipsius sunt verba Viri Dei & Prophetæ. (94.) Forte adhuc majoribus **elogiis** Gorionidem hunc suum Judæi exornarent, nisi in historia Titi a Talmudicis traditionibus dissensisset. Cum enim Judæi Titum impium vocare soleant, & fabulentur, post excidium Hierosolymitanum bibentis nares muscam introivisse, & ipsum cerebrum penetrasse, ibique in pulli columbæ magnitudinem excrevisse, & pondere duas libras exæquasse, septemque annis cerebrum ejus corrodissse & perfodisse, eaque tandem educta & avolante etiam animam Titi avolasse, tantum abest, ut tribulibus suis Gorionides assentiatur, ut potius Titi sapientiam & justitiam commendet, eumque a culpa vastatæ & perditæ Hierosolymæ absolvat, cum totum illud malum Hierosolymæ ob prædones, qui tum in populo Israëlitico fuerunt & propter eorum iniquitatem contigerit, Titus autem quicquid in vastatione urbis fecit, pressus & coactus fecerit.

Recte autem Serarius (95.) Gorionidem cum Flavio nostro Josepho comparans notavit, quod Gorionides obscurus, incognitus, illaudatusque e tenebricosis Judæorum antris non ita pridem proserpserit, cum contra Flavii nostri Josephi memoria tam illustis per plurima secula fuerit, ut neminem vel mediocri literarum cognitione tinctum ea fugere potuerit. Quamvis enim ejus scripta apud Judæos in nullo pretio fuerint, quos ignaviæ in excolendo lingvarum studio & colligendo doctrinæ apparatu ipse Josephus (96.) arguit, Gentiles tamen pariter & Christiani Josephum, licet Judæum, ejusque opera magni aestimant. Certe Josephi testimoniis passim utuntur, & hoc ipso se in Josephi lectione probe versatos indicant celeberrimi Scriptores, Justinus Martyr, Clemens Alexandrinus, Origenes, Porphyrius, Eusebius, Hieronymus, Theodoretus, Stephanus Byzantius, & alii, quos omnes nominare nimis

Fragmen
ta Josephi

PROLEGOMENA.

nimis longum foret. Fatendum tamen in his esse quædam, quæ in hodiernis Iosephi editionibus non comparent. Eusebius enim de Jacobo Justo agens (97.) refert Iosephum causam excidii Hierosolymitani & calamitatum, quæ Judæis acciderunt, Jacobi hujus supplicio his verbis imputasse: Ταῦτα ὁ συμβέβηκεν Ἰουδαίοις, καὶ ἐκδίκησιν ἔλαβον ἡ δικαία, ὅς ἦν ἀδελφὸς Ἰησοῦ τοῦ λεγομένου Χριστοῦ, ἐπεὶ οὐκ ἔδειξε δικαιοσύνην αὐτὸν ὅντι οἱ Ἰουδαῖοι αἰπένεινον, quæ verba Rufinus ita interpretatur: quæ omnia acciderunt Judæis pro vindicta Jacobi Justi, qui erat frater Jesu, qui dicitur Justus, quem justissimum & piissimum omnium confessione Virum Judæi interfecerunt. Et hæc Iosephum tradidisse asserunt etiam Origenes (98.) Hieronymus (99.) & alii, cum tamen id apud Iosephum hodie non legatur. Etsi enim Iosephus referat, (100.) quod Ananus Pontifex Sectæ Sadducæus, homo audax & ingenio ferox post mortem Festi Præsidis, & cum Albinus Festi Successor adhuc in itinere ageret, oportuno hoc, quod ipsi videbatur, tempore concilium convocaverit, & Iacobum Fratrem Jesu, qui Christus dicebatur, tanquam impietatis reum una cum quibusdam aliis lapidandum tradiderit, idque factum omnibus bonis, quotquot in civitate agerent, vehementer displicuerit, nusquam tamen expresse dicit, quod Deus Jacobi hujus supplicium Hierosolymitanæ urbis everfione vindicaverit, ideoque hunc locum Spencerus (1.) librariorum incuria periisse suspicatur. Fieri tamen etiam potuit, ut eum, qui primus hac in causa Iosephum testem appellavit, memoria falleret, cujus oscitantia postea & alios oscitantes fecit. Non legitur etiam hodie in Iosepho, quod Iohannes Baptista vere Propheta fuerit, quanquam Hieronymus (2.) id a Iosepho traditum affirmet. Id tantum Iosephus asserit, (3.) apud Iudæos constantem opinionem fuisse, quod iusta Numi-

(97) lib. 2. histor. eccles. c. 23. (98.) libr. 1. contr. Cels. p. 35. & libr. 2. p. 69. item in comment. ad Matth. c. 13. p. 223. edit. Huet. (99.) in Catal. Scriptor. c. 2. & 13. (100.) libr. 10. Antiqv. c. 8. p. 698. (1.) not. ad Orig. contr. Cels. p. 31. (2.) Catalog. c. 13. (3.) Antiqv. libr. 18. c. 7. p. 626.

PROLEGOMENA.

nis ultione propter Iohannem Baptistam Herodis exercitus deletus fuerit. Cum enim, ut Iosephus addit, vir optimus Iudæos ad pietatis & iustitiæ studium incitaret, simulque ad baptismi lavacrum invitaret, quod ita demum Deo fore gratum ajebat, si animis per iustitiam prius mundatis & puritatem corporis adderent, veritus Herodes, ne tanta hominis autoritas defectionem aliquam pararet, siquidem plebe doctrinæ hujus avida magni concursus ad Iohannem fiebant, & populusejus consiliis nihil non facturus videbatur, apprehendi illum vinctumque Macheruntem mitti, atque illic occidi imperabat. Porro apud Suidam [4.] longa fabula de Iesu in locum Sacerdotis cuiusdam Iudaici defuncti surrogato recensetur, in qua refertur, Iosephum in suis de Hierosolymitano excidio commentariis dicere, ὅτι Ἰησοῦς ἐν τῇ ἱερῇ μετὰ πῶν ἱερέων ἡγάγετο, seu quod Iesus in templo cum Sacerdotibus sacra fecerit. Et hæc verba a Iudæis ex Iosepho expuncta putat Huetius, [5.] ego vero hæc verba Iosepho potius afficta existimaverim, quod eadem facilitate me probaturum confido, quam quod hic locus a Iudæis erasus fuerit. Aliud fragmentum Iosephi ab Eustathio Antiocheno servatum censet Isaacus Vossius [6.] quod ita se habet: ἀπέθανε δ' [sermo est de Harane Abrahami fratre] ἐν τῷ ἐμπυρισμῷ, ὃ ἐνεπύρισεν Ἀβραὰμ καὶ ἔδωκε τὴν πατρὸς αὐτοῦ ἐν τῇ εἰσελθεῖν ἐξελεῖσθαι αὐτὰ [7.] Leo Allatius, qui Eustathii Antiocheni commentarium in Hexæmeron, ex quo hæc verba deprompta sunt, publici juris fecit, Latine ita reddidit: decescit [Haran] in incendio, quo Abraham idola Patris sui conflagravit, [rectius incendit, vel conflagrare fecit] dum illis ut subveniret domum est ingressus. Equidem Eustathius in isto loco Iosephi mentionem non facit. Non dubitat tamen Vossius, quin hæc verba Eustathius ex Iosepho deprompserit, cum Georgius Syncellus eandem historiam

d 4 referens

(4.) Tom. I. voce Ἰησοῦς p. 1231. (5.) demonstrat. evangel. p. 27. (6.) de 70. Interpret. c. 12.
 (7.) Eustath. in comment. ad Hexæmeron. p. 57.

PROLEGOMENA.

referens Iosephum testem appellaverit. Et prius quidem verum est. Syncellus enim in chronographia sua [8.] itidem refert, Haranum, cum Abraham^o idolis ignem iniecisset, ea flammis eripere conatum, incendio extinctum. Verum an Iosephum ejus rei testem citaverit, haud immerito dubitari potest. Id enim tantum Syncellus ex Iosepho se mutuari scribit, quod Abrahamus omni studio annisus fuerit, ut Patrem suum a fingendis & colendis idolis averteret. Nihilominus tamen Vossii sententia ex eo probabilis videtur, quod verba quæ apud Eustathium de sepulchro Harani ejusque liberis proxime præcedunt, eadem ferme sint, quæ apud Iosephum in Antiquitatibus leguntur, (9.) ex quo colligere licet, Eustathium ea quoque, quæ de Harani combustionem narrat, e Iosepho hausisse, quamvis nec Eustathius Iosephum nominet, neque verba illa apud Iosephum hodie legantur. Idem Vossius (10.) aliud Iosephi fragmentum, quod in ejus operibus hodie desideratur, ex Græcorum Patrum catenis adducit, nempe tale: ἀποπὸν εἶναι λογισμὸν τοῦ μετρίοντα λαὸν καὶ ἀδικομένον νομοθεσίαν Θεοῦ δεξασθαι. Et forte plura hujusmodi inveniet, cui Græcorum Patrum catenas pervolvere vacabit.

Iosephi
de Christi-
sto testi-
monium.

Mirabitur vero forte quispiam, quis Iosepho inter Græcos Patres locus, & ipse Iosephus mirari possit, quod Sequoque Principibus permistum agnoscat Achivis. Sunt enim variae Græcorum Patrum catenæ, in quibus Iosephi nomen Græcis Patribus intermixtum legitur, quales sunt catenæ in Genesin & Lucam, quas Lambecius in suis de Vindobonensi Bibliotheca commentariis recenset, (11.) ut alias sive manuscriptas sive editas omittam. Sed quid mirum, in catenis Patrum legi, quem in Catalogo suo inter ecclesiasticos scriptores retulit Hieronymus, & cujus aliquam partem Sebastianus Castalion ipsis Bibliis adjunxit? Enimvero argumentum, quod Iosephus in suis antiquitatibus tractavit, hanc gratiam apud Christianos facile conciliare ipsi potuit. Accessit honorificum de Christo testi-
monium,

(8.) pag. 75. & iterum p. 98. (9.) libr. 1. c. 7. (10.) de 70. Interpret. p. 46. (11.) tom. 3. cod. 4. & 42.

PROLEGOMENA.

monium, quod in ejus Antiquitatibus legitur (12.) quamquam adhuc sub judice lis est, sitne illud Iosephi de Christo testimonium genuinum, an Iosepho pia fraude suppositum, vel saltem interpolatum. Ruperti, Snellii, Reinesii, Majoris, Menassii, Gronovii, Blondelli, Wheloci, Lansii, Ursini, Wagenersii, Boeckleri, Bangii, Fabri, & suas ipsius de hoc argumento epistolas collegit, & simul varia Veterum & Recentiorum de hoc testimonio judicia ex eorum scriptis excerptis & Noribergæ anno M DCLXI. sub titulo testimonii Flaviani vulgavit Christophorus Arnoldus. Præterea peculiaribus dissertationibus hoc argumentum ventilavit Bosius, Spanhemius, & Franciscus de Røye. De eodem satis prolixè agunt Huetius (13.) Lambecius (14.) Natalis Alexander, (15.) Isaacus Vossius (16.) & alii. Et fatendum quidem est hoc Iosephi testimonium non solum in editis & scriptis Iosephi codicibus constanter legi, verumetiam ab Eusebio tam in historia ecclesiastica quam in demonstratione evangelica Iosepho tribui. [17.] Post Eusebium ejusdem testimonii fidem confirmant e Græcis Isidorus Pelusiota [18.] Sozomenus [19.] Sophronius, qui Hieronymi catalogum Græco stylo reddidit, [20.] Cedrenus, [21.] Suidas, [22.] Zonaras, [23.] Glycas, [24.] Nicephorus, [25.] e Latinis Hegefippus, [26.] Hieronymus, [27.] ut Rufinum Eusebii interpretem, & plures sequentium seculorum scriptores, quorum suffragia ad rerum summam parum conferunt, silentio prætermittam. At, si vere ista Iosephus scripsit, mirari satis nequeo, quod antiqui ecclesiæ Doctores, qui ex instituto Iudæos impugnarunt, telo hoc contra Iudæos usi non fuerint. Non incognita erant Iosephi scripta Iustino Martyri, quippe qui in parænesi ad Græcos Iosephi Antiquitates egregie commendat. [28.] Quid er-

go

(12.) libr. 18. antiquit. c. 4. p. 628. (13.) demonstrat. Evangel. p. 27. (14.) tom. VIII. bibliothec. Vindobon. p. 5. & seq. (15.) histor. eccl. Vet. Testam. tom. 6. disert. 10. (16.) de 70. interpret. p. 161. (17.) H. E. lib. 1. c. 11. demonstrat. lib. 3. c. 5. (18.) libr. 4. epist. 225. (19.) libr. 1. c. 1. (20.) tom. 1. Hieronymi. edit. Basil. fol. 123. & 124. (21.) Compend. histor. tom. 1. p. 196. (22.) lexic. tom. 1. p. 1265. (23.) libr. 3. annal. c. 4. tom. 1. edit. ultim. p. 267. (24.) annal. part. 3. p. 234. (25.) libr. 1. c. 39. (26.) libr. 2. de excid. Hierosol. c. 12. (27.) Catalog. c. 13. (28.) p. 10.

PROLEGOMENA.

go opportunius fuisset, quam Tryphoni Iudæo Iosephum opponere, si Justinī ævo illud de Christo testimonium in Iosephi Antiquitatibus lectum fuisset? Tertullianus quoque, qui Iosephum Antiquitatum Judaicarum vernaculum vindicem appellat, (29.) etsi peculiari opere contra Iudæos disputet, Iosephi tamen de Christo testimonium omittit, quod sane fieri vix potuisset, si Tertulliani ætate cognitum fuisset. Chrysostomus in orationibus adversus Iudæos (30.) Iosephum *μαρτυρῶν μάλιστα ἀξιόπιστον* appellat, & quid de Daniele scripserit, allegat. Qui fieri potuit, ut non etiam, quæ de Christo Iosephus scripsit, allegaret? Mitto jam alios, qui contra Iudæos scripserunt, & ad Photium Patriarcham Constantinopolitanum venio. Is duabus vicibus in sua bibliotheca de Iosephi antiquitatibus agit, semel codice septuagesimo sexto, & iterum codice ducentesimo trigesimo octavo. Sed neutrobi *ἀξιόμνημονετον* illud de Christo testimonium excerpit. Equidem Aubertus Miræus in notis ad Hieronymi catalogum Scriptorum ecclesiasticorum (31.) periocham illam de Christo, quæ apud Iosephum extat, a Photio memorari scribit. Verum memoria hic eum fefellit. Seductus tamen, ut puto, a Miræo Lambecius in epistola ad Principem Augustum inter eos, qui Iosephi de Christo testimonium pro genuino agnoverunt, etiam Photium numerat. (32.) De quo errore forte monitus, tantum abest, ut eum retractaverit, ut potius in commentariis ad bibliothecam Vindobonensem (33.) probare conetur, Photium saltem obscuram hujus testimonii mentionem fecisse. Sic enim procedit: Photius in recensione operis alicujus, quod *πᾶσι παντός* seu de universo inscriptum fuit, monet, (34.) opus illud a nonnullis Iosepho attributum, sed rectius Cajo seu Gajo Romanæ ecclesiæ Presbyterotribuendum esse, cum in eo opere Salvator noster Christus appelletur, & in enarrabilis ejus e Patre generatio accurate describatur. Cum autem postea in recensendis Iosephi antiquitatibus, Jesum a Iosepho Christum appel-

(29.) in apologet. c. 19. (30.) orat. 3. adv. Iudæos p. 14. edit. Hæschel. (31.) cap. 13. p. 7. (32.) pag. 4. (33.) tom. 8. pag. 14. (34.) codix. 48.

PROLEGOMENA.

appellari animadverteret, ne sibi contradicere cogeretur, totam Iosephi periocham excerpere noluit, sed tantum passionis Christi mentionem fecit his verbis: ἡ ὁρμή τῆς τοῦ καὶ τοῦ ΣΩΤΗΡΙΟΝ ἐξελόμενα ΠΑΘΟΣ, sub hoc [nempe Herode, Tetrarcha Galilææ & Perææ] etiam Salvatoris contigit passio. Quibus verbis ad Iosephi periocham de Christo alludistatuit, cum Iosephus passionis Dominicæ nullibi nisi in decantatissimo illo testimonio meminerit. Verum Lambecius magno conatu magnas nugas agit. Verba enim illa de Domini passione Photii sunt, non Iosephi, siquidem Photius ea, quæ ex Iosepho excerpit, suis discursibus illustrat, & occasione Herodis Tetrarchæ obiter addit, quod Christus sub ista Herode passus fuerit, quorsum etiam spectant, quæ occasione Herodis Magni de Christi Nativitate, & infanticidio Bethlehemitico, & occasione Agrippæ de Iacobi majoris supplicio & Petri captivitate differit, quæ sane Photius ex Iosepho non excerpfit. Certum igitur est, altum esse de Periocha Iosephi, quæ Christi vitam breviter exponit, in Photii bibliotheca silentium, sive in Photiano exemplari plane defuerit, sive eam pro adulterina habuerit. Sane librum ὁ δὲ πᾶσι τοῖς etiam hanc ob causam Iosepho abjudicat, quod Iesus in eo Christus appelletur. Atqui in testimonio, quo Iosephus Christum prædicasse perhibetur, expresse legitur: ὁ χριστὸς ἔστιν ἡν. Accedit quod Photius in codice 33. ubi de Justo Tiberiensi agit, hoc commune Judæorum vitium esse scribit, quod de Christi adventu & miraculis fileant: Si igitur Photius in Iosepho tam illustre Christi elogium, quale hodie legitur, invenisset, & pro genuino habuisset, dubio procul illud tanquam aliquid singulare, & a communi Judæorum more prorsus alienum observasset. Ne quis autem Eusebium ut antiquiorem Photio præferendum existimet, suppetiari Photio potest Origenes Eusebio antiquior. Is enim clare testatur, quod Iosephus Jesum pro Christo non habuerit. (35.) Si Jesum pro Christo non habuit Iosephus, quomodo in Antiquitatibus dicere de Jesu potuit: χριστὸς ἔστιν

PROLEGOMENA.

τος 7v. Excipit Vosfius, (36.) Origenis verba ita explicari posse, quod Iosephus quidem crediderit, Jesum fuisse Christum seu Messiam, sed hominem tamen, aut excellentioris naturæ, quam sit humana, non divinæ. Et hanc sententiam Apostolorum ævo apud Ebionitas & Nazaræos viguisse, quin etiam Christo etiamnum in terris versante apud multos obtinuisse tradit. Verum Origenes expresse negat, quod Iosephus Jesum pro Messia agnoverit, & ex ipso Iosepho constat, quod Prophetarum de Messia oracula in Vespasiano impleta professus fuerit. Porro si quis objiciat, Iosephum de Præcurfore Christi Johanne Baptista, & de discipulo Christi Jacobo nonnulla protulisse, ideoque boni Historici partes implere non potuisse, si de Christo ipso plane filuerit: libenter concedam, Iosephum de Christo non plane filuisse, quin & hoc concedam, quod Iosephus de Iesu verba faciens a laudibus ejus non abstinuerit. Neque enim ex inveterato Iudæorum, qui hodie vivunt, erga Christum odio de illorum moribus judicandum est, quibus miracula per Apostolos in Christi nomine quotidie facta sacrum quendam horrorem incusserunt. Et quamvis probari non possit, Iosephum in aula Vespasiani ex conversatione cum T. Flavio Clemente, qui postea sub Domitiano ob fidem Christianam interfectus est, & cum Flavia Domitilla obeandem causam in exilium missa, bonam de Cristo opinionem imbibisse, quæ Ruperti (37.) conjectura fuit, aut quod Banus Iosephi Præceptor Essenorum sectæ addictus Iohannis Baptistæ sectator fuerit, adeoque de Christo inique sentire non potuerit, ut Vossius arbitratur, qui & ipsum Iohannem Baptistam Essenum fuisse ex cibi & vestitus simplicitate, baptismo, & reliquarum sectarum Iudaicarum odio colligit: (38.) ex iis tamen, quæ de Iohanne Baptista & Iacobo Iosephus retulit, satis, ut opinor, probari potest, falsam esse illorum sententiam, qui Iosephum de Christo contumeliose in suis Antiquitatibus locutum, & istarum blasphemiarum vice a Christiano quo-

(36.) de 7o. Interpret. p. 164. (37.) epistol. ad Snell. (38.) de 7o. Interpret. c. 17. p. 168.

PROLEGOMENA.

quopiam insigne hoc Christi elogium substitutum statuunt. Certum quidem est Phariseos, quorum placitis se addictum Josephus in vita sua profitetur, plerosque magno Christi odio flagrasse, at fuerunt etiam inter Phariseos ab immani illo adversus Christum odio alieni, neque sic Phariseis addictus fuit Josephus, ut non subinde eorum mores & facta perstrinxerit. Quocirca nihil obstat, quominus Josephum honorifico aliquo præconio Christi nomen condecorasse dicamus. Tale tamen illud fuisse minime dubito, quod valedecebat hominem Judæum, & qui τὸ χριστιανικὸν κήρυγμα Theodoreto (39.) teste non amplecteretur. At quæ hodie apud Josephum de Christo leguntur, ita comparata sunt, ut Christiano magis homini quam Judæo conveniant, unde & Sozomenus (40.) ex illis concludebat, Josephum isto scribentem propemodum clamare, Christum Deum esse. Videns hanc difficultatem Lambecius (41.) in defendenda hac Josephi periocha longe alia via incedit, quam cæteri qui hoc Josephi testimonium ut genuinum tuentur. Omnia enim Josephi verba in sinistram partem interpretatur, quasi non ad Christi elogium, sed potius ad ejusdem vituperium & contemptum spectarent, etsi a Josepho, ut neque Judæos neque Christianos neque Gentiles offenderet, ambiguis phrasibus concepta fuerint. Imprimis autem ea via Josephum solerter usum dicit, ut nihil suis verbis de Christo scribat, sed tantum propriam Christianorum traditionem ex trium Evangelistarum scriptis (Johannes enim Evangelium suum nondum ediderat) & Actis Apostolicis haustam referat, sed ita tamen, ut phrasēs, quas adhibet, ad irrisionem Christianæ fidei torqueri possint. Cum ergo Josephus Jesum Virum sapientem dicit, respicere putat Lambecius Josephum ad loca Math. XIII. 54. & Marc. VI, 2. & tamen ambiguo sensu Christum σοφὸν ἄνδρα appellare, cum vox sapientiæ non nunquam etiam in malam partem usurpetur. Deinde cum Io-

e

sephus

(39.) Commentar. in Daniele Tom. II. Opp. p. 697. (40.) libr. 1. c. 1. (41.) tom. 8. Bibl. Vindob. p. 22.

PROLEGOMENA.

sephus titulum Viri sapientis ita restringit, aut corrigit, *ἔγχε ἀνδρα αὐτὸν λέγειν χρεή*, si modo Virum eum appellare oportet, Lambecius non eam Josephi mentem fuisse putat, quasi Christus Deus potius quam Vir vel Homodiscendus fuerit, qua ratione Apollo Pythius apud Herodotum per oraculi vocem Lycurgum compellavit: (42.)

Δίξω ἢ σε Θεὸν μαντεύομαι, ἢ καὶ ἄνδρα

Ἄλλ' ἔτι καὶ μᾶλλον Θεὸν ἔλπομαι ὥς Λυκίεργε:

quem sensum a Josephi mente alienum fuisse putat, cum Christum ne Prophetam quidem nedum Deum aut Dei Filium esse existimaverit. Quamobrem sensum Josephi hunc potius fuisse existimat: fuit hoc eodem tempore Jesus sapiens Vir, si modo Virum eum appellare oportet, & non potius phantasma sive spectrum, siquidem ab ipsis discipulis suis propter *φάσεις* naturalem humanæ potentiam modum excedentes pro tali fuit habitus. Cujus interpretationis rationem confirmat ex Matth. XIV, 26. Marc. VI, 49. Luc. XXIV, 37. Sequentia apud Josephum verba: *ἦν γὰρ ἀδράδουζων ἔργων ποιητής*, erat enim mirabilium operum patrator, alludere putat ad verba populi apud Lucam c. V. v. 26. dicentis: *ἔδοξεν αὐτῷ ἀδράδοξαι σήμερον*. Veretur autem Lambecius, ne hic etiam angvis in herba lateat, & Josephus forte per *ἔργα ἀδράδοξα ἔργα ἀπίστα* seu incredibilia intellexerit. Porro cum Josephus Christum fuisse dicit *διδάσκαλον αἰνθρώπων πῶν σὺν ἡδονῇ τ' αἰληθῇ δεχομένων* seu Doctorem hominum cum voluptate vera suscipientium, his verbis Christum a Josepho perstringi censet ut Magistrum piscatorum, publicanorum, muliercularum aliorumque rudium hominum quævis paradoxa dogmata simplici credulitate suscipientium, & cum voluptate tanquam vera amplectentium. Pro qua interpretatione illustranda Ciceronem adducit (43.) qui asserit, fictas quoque fabulas, e quibus utilitas nulla dari potest, cum voluptate legi. Sequitur apud Josephum:

(42.) libr. 1. c. 66. (43.) libr. 5. de finib.

PROLEGOMENA.

phum. *Καὶ πολλοὶ Ἰουδαῖοι πολλοὶ δὲ καὶ ἐθνικοὶ ἐπὶ ἡμῶν*,
 quæ verba Lambecius sic interpretatur: & multos
 quidem Judæos multos autem & gentiles se-
 quaces nactus est, nempe Judæos, ut *καὶ ἐθνικοὺς*
 adjungit, per prædicationem Evangelii, Gentiles au-
 tem, quorum nomine hic etiam Samaritani comprehen-
 duntur, partim sola curiositate propter famam miracu-
 lorum, partim & necessitate propter indigentiam auxi-
 lii ultro se offerentes. Quod autem Josephus addit:
ὁ Χριστὸς ὅτι ἦν CHRISTUS HIC ERAT, a Lambecio sic ex-
 plicatur, quasi sensus Josephi fuerit, hunc Jesum ad alio-
 rum, qui nomen Jesu tanquam apud Judæos admodum
 vulgare eodem tempore obtinebant, differentiam Chri-
 stum vulgo cognominatum fuisse, quoniam a discipulis &
 sectatoribus suis promissus Judæis Messias falso credebatur.
 Proxima Josephi verba ita se habent: *καὶ αὐτὸν ἐνδείξει
 τῶν πρῶτον ἀνδρῶν παρ' ἡμῶν σταυρῷ ὁππότε μνηστὴρ Πιλάτης σὺν ἐπαύσαντο
 οἱ τὸ πρῶτον αὐτὸν ἀγαπήσαντες*, eumque accusatum a prima-
 riis Viris nostris, cum cruci addixisset Pilatus, non
 tamen cesserunt, qui ab initio eum audiverunt.
 Hic Lambecius Josephum respicere putat partim ad que-
 relam duorum discipulorum Christi, qui in itinere versus
 Emmauntem Christum a summis Sacerdotibus & Prin-
 cipibus populi ad supplicium crucis damnatum tristes re-
 ferebant, partim ad Apostolos & reliquos discipulos in
 monte oliveti Christum a mortuis excitatum interrogan-
 tes, an hoc tempore regnum Israël reparaturus, & so-
 lum Davidis recuperaturus esset? Cum autem Josephus
 ait: *σὺν ἐπαύσαντο οἱ τὸ πρῶτον αὐτὸν ἀγαπήσαντες*, idem expri-
 mi putat, quod in Actis Apostolorum legitur c. V, 40.
*πάντες ἡμέραν ἐν τῇ ἰερῇ καὶ κατ' οἶκον σὺν ἐπαύοντο διδάσκοντες καὶ εὐαγγελι-
 ζάμενοι Ἰησοῦ ἐν τῷ Χριστῷ*. Etsi autem verba Iosephi bene se habe-
 ant, pessimos tamen sensus in illis latere suspicatur. Putat
 enim Iosephum salutiferæ Christi crucifixioni insultare

PROLEGOMENA

voluisse, quævis Personæ ac titulo Messie, qui collapsam
 Israël regnum restituere debuisset, minime convenerit,
 simul & discipulos Christi deridere voluisse, quod, licet
 Christum a Pilato crucifixum viderint, nihilominus tamen
 post mortem tam ignominiosam eum ut Messiam venera-
 ri non cessaverint. Observat etiam Josephum aperte hic
 Judæum se profiteri, cum eos, qui Christum apud Pilatum
 accusarunt *οὗτοι γραῖτες αὐτῶν ἡμῶν* appellat, & simul callide an-
 nunti, ut præcipuam crucifixionis invidiam a Judæis amo-
 versin Pilatum & Romano transferat. Pergit Josephus
ἐφάνη δ' αὐτοῖς ἐξ ἑκτῆς ἡμέρας πάλιν πᾶσι τοῖς Ἰουδαίοις
καὶ αἰνὰ μυστήρια τοῦ αὐτοῦ θαυμάσια ἐξηγήσας, apparuit enim his
 tertia die iterum vivus, prout divini Prophetæ &
 hæc & alia multa de ipso miranda prædixerant.
 Hæc verba Lambecius deprompta a Josepho esse putat
 ex Marc. XVI, 9. Luc. XXIV, 25. 26. 27. & aliis divinis Ex-
 angelicis & Apostolicis, in quibus Christi resurrectio, & re-
 surgentis apparitiones referuntur, ejusque gesta Prophe-
 ticorum oraculorum collatione confirmantur. Minime
 tamen Josephi verba ita accipienda esse notat, quasi ipse
 vel Christi resurrectionem veram esse vel oracula Prophe-
 tarum ad eundem pertinuisse crediderit, cum potius hæc
 tantum ex Christianorum sententia retulerit, usque tradi-
 tionis suæ probandæ onus reliquerit, lectoribus autem su-
 is in utramque partem judicandi libertatem concesserit.
 Idque ex eo confirmat, quod Josephus non simpliciter di-
 cat: *ἐφάνη πάλιν ζῶν* sed *ἐφάνη αὐτοῖς*, quasi dixerit: illi vivum
 apparuisse dicunt, fides sit penes Autores. Tandem
 Josephus & hoc addit: *ὡς πρὶν τῶν Χριστιανῶν διὰ τὰς ἀνομι-
 ασίαν σὺν ἐπέλπε τὸ φύλον* & nunc etiam Christianorum
 ab hoc denominatorum non defecit genus. His verbis
 Lambecius Josephum non modo se Christianorum nume-
 ro eximere ait, sed etiam mirari, quod eo tempore, quo hæc
 scripsit,

P R O L E G O M E N A.

scripsit, nullus adhuc Christianorum superfuerit, cum præsertim persecutio, quam sub Nerone Christiani passi sunt, tam gravis fuerit, ut totum Christianorum genus ea extinguï posse videretur. Hæc paulo prolixius ex Lambecio excerptare haud gravatus sum, cum isti de bibliotheca Vindobonensi commentarii in paucorum manibus versentur, & ab aliis, qui de hac Josephi periocha scripserunt, hætenus nondum, quod sciam, ad examen revocata fuerint. Videntur autem mihi Lambecii interpretationes nimis longe petitæ, & tam coactæ, ut longe satius videatur, locum hunc Josephi ut spurium plane rejicere, vel saltem interpolatum agnoscere, quam hoc modo ut genuinum defendere. Quis enim temere præsumat, Josephum, cum Jesum sapientem Virum appellat, hoc titulo in sinistram partem uti? Christum semel iterumque a discipulis prospectro habitum fuisse verum est, sed quod Josepho hæc in mentem venerint, cum scriberet, *ἔγχε ἀνδρα ἀντὶν λέγειν χεῖρ* persuadere mihi non possum. Et qualis foret hæc consequentia, Christus non tam homo quam *Θεῶπισμα* potius seu spectrum fuit. Multa enim miracula patravit? Rectius hæc Josephi verba Huetius interpretatur, cum illa *κατὰ χεῖρα* & oratorio more a Josepho dicta asserit, ut prodigiorum a Iesu patratorum & beneficiorum in homines collatorum magnitudinem extolleret, ac si dixisset: tanta Christus gessit, ut Deo quam hominibus propior videretur. Cujus explicationis illustrandæ gratia Matthiæ Corvini Pannoniæ Regis epitaphium adducit:

Corvini brevis hæc urna est, quem magna fatentur

Facta fuisse Deum, fata fuisse hominem.

Notamus vero & hoc, in manuscriptis exemplaribus antiquæ versionis, quæ Rufino tribuitur, verba hæc: *ἔγχε ἀνδρα ἀντὶν λέγειν χεῖρ* plane non reddi, unde non injuria aliquis suspicari possit, verba illa ab aliena manu accessisse. Sane in codice ante 8. secula exarato, qui penes Vossium fuit, verba hæc latine expressa non erant, ut ipse attestatur. Porro longe aliud est libenter vera suscipere, quod Christi discipulis

PROLEGOMENA.

Josephus tribuit, aliud fabulas & quævis absurda cum voluptate amplecti, quæ Lambecii explicatio est. Cum autem Josephus ait: ὁ Χριστὸς ἔτι ἐστὶν, certum est, quod Christi nomine Jesum Nazarenum non solum a Jesu Damnei Filio, vel a Jesu Gamalielis Filio & aliis qui isto tempore hoc nomine gaudebant distinguere voluerit, sed Christi etiam nomine Messiam intelligat. Et cum Josephus quippe Judæus Jesum pro Messia agnoscere non potuerit, non possunt ejus verba aliter interpretari, qui hoc de Christo testimonium revera a Josepho scriptum contendunt, quam quod hæc verba ellipsi vocis λεγόμενος laborent. At Josephus tali ellipsi uti non solebat. Nam Jacobum vocat fratrem Ἰησοῦ τοῦ λεγομένου Χριστοῦ (44.) quemadmodum & Pilatus ad Iudæos dicebat: τίνα θέλετε ἀπολύσω ὑμῖν; Βαραββᾶν, ἢ Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν; (45.) Malim igitur cum Montacutio (46.) statuere, verba ista ὁ Χριστὸς ἔτι ἐστὶν glossema quoddam esse & marginalem Christiani cujuspiam lectoris annotationem, Iosephi textui postea a librariis insertam. Unde & a Cedreno hoc Iosephi testimonium allegante omissa videas. Aut si Christi mentionem Iosephus fecit, fortasse his verbis usus est: ὁ Χριστὸς ἔτι ἐστὶν εἰς ταῦτα πιστεύεται. Sic enim Hieronymus videtur legisse, qui Iosephi verba ita exprimit: credebatur esse Christus. Præterea quoque non probabile videtur, quod Iosephus crucifixioni Christi insultare, aut Apostolorum fidem in crucifixum irridere voluerit. Quomodo enim crucifixioni Christi insultare potuit, qui statim addit eum a mortuis tertia die resurrexisse, quemadmodum hæc & plura alia Prophetæ prædixerant. Quæ verba ita sane a Iosepho concepta sunt, ut non ex aliena, sed ex sua sententia loqui videatur. Quamobrem hæc etiam verba vel Iosepho afficta, vel interpolata arbitramur. Postremo & hoc addit Lambecius, quod Iosephus historiam de Paulina quam Decius Mundus Anubidis personam simulans in templo Isidis stupravit, testimonio suo de Christo non aliam

(44.) lib. 20. c. 8. (45.) Matth. XXVII, 17. (46.) in var. lect. ad Euseb. demonstrat. evangel. pag. 2.

P R O L E G O M E N A.

am ob causam subjungat, quam ut Christianorum fidem de Christi conceptione & nativitate tacite suggillaret. Et tamen hoc testimonium Iosephi de Christo summo jure in Iosephi operibus pro pretiosissima & vix æstimabili gemma haberi cupit, cum per illud Sacrorum Bibliorum Novi Testamenti veritas etiam hostili attestazione confirmetur. Si igitur Lambecius hoc Iosephi testimonium tanti æstimat, quæ tamen ex maligno animo & cum maximo Christianæ religionis ludibrio hæc a Iosepho dicta statuit, quanti hoc testimonium æstimabunt, qui insigne elogium his Iosephi verbis contineri, & Iosephum vel in confinio Christianæ lucis positum, vel ad confessionem veritatis singulari Dei virtute compulsum asserunt? Sane Abrahamus Whelerus in epistola ad Arnoldum [47.] totum potius Iosephum e medio & penitus e mundo tollendum existimat, quam ut illam nobilissimam de Christo periocham a Christiana ecclesia tolli patiamur.

Verum cum illam Iosephi periocham adulterinam vel saltem interpolatam esse non levia prodant indicia, & neque Christiani, quorum fides certioribus fundamentis innititur, magnopere illo egeant, neque Iudæi ejus autoritate moveantur, leve damnum erit, si gemma illa adulterina careamus. At Iosepho non æque carere possumus. Nam non solum libros Veteris Testamenti, historicos egregie illustrat, sed etiam historiam ecclesiasticam Veteris testamenti, quæ in Sacro Codice integræ non extat, continuat, quo nomine quantum Iosepho debeamus res ipsa clamat, cum e solo pæne Iosepho historiam ecclesiasticam Veteris Testamenti quoad ultimam ejus periodos haurire liceat. Et vel hoc unum pro Iosephi commendatione sufficit, etsi longe plura, quæ nobilissimo huic Scriptori insigne præcium conciliant, afferre possem, nisi soli lumen inferre intempestivum foret. Pessime quidem Historicum optime de posteritate meritum excepit Jacobus Saliarius in annalibus ecclesiasticis Veteris

Scripto-
rum Iose-
phi uti-
litas &
aut ovi-
las.

PROLEGOMENA.

Testamenti, cum per omnes istorum annalium to-
mos Iosephi reprehensio utramque paginam faciat. Præi-
verat Sallustio Baronius in annalibus ecclesiasticis novi Te-
stamenti, quippe qui nullam Iosephi carpendi occasio-
nem prætermittit. Neque benignior erga Iosephum est
Leonis Allatii affectus. Cum enim Scaliger in prolego-
menis librorum de emendatione temporum Iosephum
diligentissimum & *φιλαλγηδέτατον* Scriptorem nominasset, &
postea subjunxisset: audacter dicimus, non solum in
rebus Judaicis, sed etiam in externis tutius illi cre-
di, quam omnibus Græcis & Latinis, verissime quidem
id a Scaligero dictum censet Allatius, (48.) sed eo tantum
respectu, quatenus id audacter se dicere pronunciat, cum
extremæ audaciæ sit, hominem densissimis errorum tene-
bris involutum omnibus Græcis & Latinis Scriptoribus
anteferre. Nolo alios recensere, qui Iosephum tanquam
Scriptorem futilem & nullius precii traducunt. At nec
defuerunt, qui Sanctorum Patrum vestigiis insistentes Jo-
sephum fide dignum judicarunt, & maximum veritatis
studium in ejus operibus commendarunt. E quibus Ca-
saubonus (49.) arbitratur, omnes Iosephi hallucinationes
& *ἀβλεψίας*, si in unam summam contrahantur, vix centesi-
mam partem culparum ab Eusebio in chronicis aliisque
scriptis commissarum æqvaturas esse. Et, ut alios Iose-
phi vindices nunc omittam, nuperrime etiam Antonius
Pagi Ord. Min. Convent. S. Francisci passim (50.) Iosephum
ab erroribus, quorum a Baronio postulatus fuerat, absolvit.
Inter alia dicit, Iosephum cujus magna fides & eruditio
in iis, quæ narrat, elucescit, justo inclementius a Baronio
tractari, ejusque diligentiam in notatione temporum spe-
ctatissimam in iis quæ sine ipso Eusebio ignorasset, ex Eu-
sebio corrigi non posse. Fatemur tamen, Iosephum ut ho-
minem, & Judæum insuper, multis erroribus obnoxium
fuisse. Unum atque alterum tantum notabimus. Libro 12
anti-

Iosephi
errores &
navi.

(48.) not. ad Eustath. p. 11. (49.) exercit. 12. ad Baron. p. 170. (50.) Conf. ejus Criticam ad annal.
Baron. in apparat. n. 134. & 135. it. ad A. C. 140 n. 3.

PROLEGOMENA.

antiquitatum. 13. Polybium reprehendit, quod Antiochum Epiphanem ob sacrilegii conatum periisse dicat, cum sacrilegium voluisse non videatur res digna supplicio, nisi voluntas ista perficiatur. Quam sententiam ne quidem in soli foro simpliciter tolerari posse Rainoldus (51.) animadvertit. Quamvis enim ob peccata cogitationis neminem poenam pati Ulpianus pronuntiet, conatus tamen alicujus sceleris etiam humano judicio vindicatur. Quanto minus ergo conatus sacrilegii coram divino tribunali impunis erit? ~~inde~~ de hac in parte etiam gentiles quosdam plus vidisse quam Josephum, & alios Judæos Christo coævus, Ludovicus Ferrandus (52.) observavit. Nimirum Josephus, ut Cunæi judicium repetamus (53.) Autor omni laude dignus, & cui post sacrorum voluminum Scriptores prima esse debet fides, etsi gravitate super cunctos Judæos eminet, tamen haud ubique a deliramentis abhorret popularium suorum. Adducit Cunæus ejus rei specimen ex historia Caini, in quo Josephus agriculturæ studium, tanquam ex lucri odore profectum & cum magna terræ injuria conjunctum damnat, unde etiam ejus muneribus per sacrificium oblatis Deum delectari non potuisse scribit, cum non sponte nata sed labore hominis avari veluti per vim producta fuerint. In qua sententia Josephum rationem fugisse etiam Boeclerus notavit, (54.) qui præterea Josephum in historia creationis & lapsus sæpius impegisse & Mosis verba ob *καίλημα ἰσδαίων* oculis incumbens minus intellecta ad seqviores interpretationes deflexisse demonstravit. Porro ad errores Josephi referenda sunt, quæ de arte Dæmones virtute radicis annulo inclusæ per nares extrahendi, & ab obsessis profligandi tanquam singulari sapientissimi Regis Salomonis invento libr. 8. Antiquit. c. 2. retulit. Radicem autem illam dum alibi describit, (55.) aliam etiam errorem addit, cum ait, Dæmonia esse hominum impiorum spiritus, quos vivis immergi, & eos, quibus subventum non fuerit, necare tradit. Quam opinionem ex Magorum disciplina haustam esse

(51.) de apocryph. tom. 2. p. 618. (52.) in Psalmi libr. p. 334. (53.) libr. 9. de Rep. Hebr. p. 373. 374. (54.) exercit. in Fl. Joseph. (55.) lib. 7. de bell. Judaic. c. 23. vel 25. p. 981.

P R O L E G O M E N A.

esse Tertullianus (56.) indicat. Quamobrem hic Iosepho non magis credendum est, quam illi Dæmoni puerum sedecim annorum vexanti, qui Philostrato referente (57.) interrogatus quis esset, respondebat se esse ἰδωλον ἀνδρός, ἐκ πολέμου ποτὲ ἀπέθανεν, seu idolum viri jamdudum in bello interfecti, qui uxorem suam vehementer amaverit, sed quia uxor conjugii jure violato triduo post ejus mortem alteri nupserit, summum erga mulieres odium conceperit, & amorem suum ad hunc puerum translulerit. Non probandum quoque in Iosepho, quod, cum historiam transitus Israelitarum per mare Erythræum describit, miraculum divinæ potentiae haud parum extenuet, dum ait, [58.] se hæc recensuisse, ut in sacris codicibus invenerit, & cuilibet liberam sentiendi facultatem permittere, num Dei Voluntate via per mare Israëlitis patuerit, an naturæ sponte, quemadmodum & Alexandri M. ductu Macedonibus mare Pamphylium cesserit, & aliam viam non habentibus iter illac aperuerit, cum Deus ejus opera ad destruendum Persarum imperium uti vellet. At quid cum Mose commune habuit Alexander, quem Strabo libro 14. Pamphyliæ littus observato aestu, & militibus umbilico tenus immissis oblique legisse & superasse tradit? Quemadmodum igitur Plutarchus (59.) Gentiles Historicos perstringit, quod Alexandri iter per mare Pamphyliæ referentes miraculum excitent, quasi divina aliqua sorte Alexandro mare cecidisset, cum tamen ipse Alexander in epistolis suis nullum ejusmodi portentum jactaverit: ita & Iosephum reprehendere licebit, quod admirandum Israelitarum per mare transitum cum Alexandri per mare Pamphyliæ itinere comparans, tanto plus vero miraculo detraxerit, quanto magis fictum amplificavit. Observarunt, qui in Iosephi lectione diligenter versati sunt, quod etiam de aliis divinis miraculis subdubitanter & frigidius loquatur, quam Sacrae Scripturae auctoritas postulet. Historiam enim Ionæ a ceto devorati & post triduum redditi his verbis concludit,

διεξῆλ-

(56.) c. 57. de anima. (57.) libr. 3. de vit. Apollon. c. 12. (58.) l. 2. antiqvit. c. 7. (59.) in Alexand. p. 673.

PROLEGOMENA.

διεξήλθον δὲ τὴν περὶ αὐτῶν διήγησιν, ὡς ἔσθ' ἀναγεγραμμένην, hæc de eo

fic retulimus ut invenimus in commentariis.

(60.) Quali epiphonemate etiam decimum Antiquitatum librum concludit, dum ait, se hæc, ut invenerit, in literas retulisse, & cuilibet integrum relinquare, ut diversam, si velit, opinionem sequatur. Enimvero nonnunquam veritatis amorem in Iosepho nimium Gentilibus placendi studium corruptit. Quorsum & illud referendum, quod libro 2. contra Apionem scribit, [61.] supremum Legislatorem aperte Iudæis interdixisse, ne Deos ab aliis cultos riderent aut blasphemarent. Ubi autem Deus hanc legem sanxit, ne quisquam illis malediceret, quos aliarum gentium opinio Deos confinxit? Respexit forte ad legem, quæ Deos execrari vetat. [62.] Verum istud edictum non ad Gentilium idola, sed ad Magistratus Dei in terra Vicarios pertinet, ut jam olim Cyrillus Alexandrinus contra Iulianum Apostatam ostendit. [63.] Si vero Iosephus ad legem de Diis Gentilium more non memorandis aut nominandis, quæ Exod. cap. 23. v. 13. legitur, respexit, ne sic quidem probare poterit, convicia in Deos Gentilium Divina lege prohibita fuisse, ut fuisse Seldenus (64.) demonstravit. Neque hic dissimulanda est pudenda illa Iosephi adulatio, qua oracula de regno Messiae ad Vespasianum applicuit. Cum enim in sacris literis prædictum fuisset, istis circiter temporibus quendam ex Iudæorum finibus profectum orbem terrarum imperio potiturum, id in Vespasiano implendum dicere Iosephus non dubitavit. (65.) Et toto quidem oriente vetus illa & constans fama percrebuerat, esse in fatis, ut eo tempore Iudæa profecti rerum potirentur, quam de Imperatore Romano & imprimis de Vespasiano & Tito quod interpretati fuerint Svetonius, (66.) & Tacitus, (67.) minus mirandum est, cum & ipse Iosephus sacro illo oraculo Vespasianum, qui apud Iudæam Imperator creatus est, designatum scripserit, (68.) a reliquis Iudæis hic dissentiens, qui

(60.) lib. 9. Antiquit. c. 11. (61.) p. 1077. (62.) Exod. XXII, 28. (63.) libr. 7. contr. Julian. (64.) de iur. nat. & gent. libr. 2. c. 13. (65.) Euseb. libr. 3. c. 8. Zonar. libr. XI. annal. c. 16. (66.) in Vespas. c. 4. (67.) libr. 5. histor. (68.) libr. 7. de bell. Judaic. c. 12. vel 31. p. 264.

PROLEGOMENA.

qvi oraculum illud ad se spectare rati se tanto fortius Romanis opposuerunt. Non satis ergo erat Iosepho, cum in castro Jotapata captus esset, imperium Romanum Vespasiano prædicere, nisi ipsum etiam terræ marisque & totius humani generis Dominum futurum prædixisset. (69.) Rectius autem vulgatum illud toto oriente oraculum de Iesu nostro explicari debuisse Hegefippus (70.) & alii notarunt. Sed nolo jam recensendis Iosephi erroribus diutius immorari, quos multos esse non diffiteor. Fatendum tamen & illud, multos Iosepho errores tribui, qvi potius librariis vel interpretibus tribui debuissent. Sane numeros in Iosephi operibus scriptorum vitio sæpe vitiatos deprehendit Constantinus L' Empereur [71.] Et nonnunquam Iosephus ex ipso Iosepho corrigi potest. Nonnulla enim in libris contra Apionem rectius scripta sunt, quam in libris Originum scripta fuerant, ut Scaliger in notis ad selecta fragmenta veterum Græcorum uno alteroque exemplo probatum dedit. (72.) Nec defuerunt, qui Iosephum a graviorum quorundam errorum culpa liberarent. Quid frequentius quam Iosepho objicere, quod a Matthæo dissentiat, dicente, Tetrarcham Herodem Fratris sui Philippi Conjugem Herodiadem rapuisse? Iosephus enim Herodiadem non Philippi sed alterius Herodis uxorem fuisse dicit. Atque hinc, ut Sanctis Evangelistis veritas sua constet, quamplurimi Iosephum ignorantiae & oblivionis arguunt, & in hac de raptu Herodiadis historia vel Gorionidem ab Herodum ætate longe remotissimum Flavio nostro Iosepho in cognoscenda veritate perspicaciorem fuisse contendunt. Quamvis autem Iosephus in hac causa etiam a Casaubono, quem in aliis gravissimum sui vindicem expertus est, desertus fuerit, fuerunt tamen qvi insanabili huic quod videbatur, vulneri medicam manum adhiberent. Cum enim Iosephum in Herodum historia accuratissime versatum constet, non permittendum censuerunt, ut in hac Herodiadis historia mendacii argueretur. Et parum quidem

(69.) libr. 3. de B. J. c. 27. p. 854. (70.) libr. 5. de excid. Hierosolym. c. 45. (71.) in notis ad Middoth. c. 4. sect. 3. p. 145. (72.) p. 9. & 18.

P R O L E G O M E N A.

quidem abfuit, quin nonnulli ex Iosepho Evangelistas corrigere auderent. Legitur enim in Scaligerianis, quæ Jacobus & Petrus Fratres Puteani ex Scaligeri ore excerpterunt, veteres Christianos multa in Novo Testamento addidisse, & forte hic etiam aliquid mutasse. (73.) Verum desperato isto remedio non opus est, cum non desit commodatio Iosephum cum Evangelistis conciliandi, quæ apud Grotium, (74.) Noldium (75.) & alios videri poterit. Quantum ad historiam infanticidii Bethlehemitici attinet a Iosepho omissam, Scaliger in prædictis excerptis Christianos potius alicujus additionis ad historiam Evangelicam, quam Iosephum alicujus omissionis arguere videtur. Vossius autem in chronologia sacra, quam ad mentem veterum Hebræorum & præcipue Iosephi exposuit, non se mirari dicit, quod Iosephus infanticidii illius historiam prætermiserit, cum post tot crudelitatis exempla Hierosolymis & per totam Palæstinam edita, post sublatos diversis suppliciiis tot filios, uxores, proximos, & amicos non magnas fuisse videatur, quod Herodes unius vici & adhærentis territorii infantes sustulerit, quorum stragem non adeo magnam fuisse putat, cum non omnes, sed mares tantum, & qui intra bimum essent, cæsi fuerint. Quod autem Macrobius libr. 2. Saturnal. c. 4. retulit, Imperatorem Augustum cum inter pueros, quos in Syria Herodes Rex Judæorum intra bimum iussit interfici, filium quoque ejus occisum audivisset, dixisse: melius est Herodis porcum esse quam filium, id Vossius merum figmentum esse censet, cum Herodis filii, qui a Patre interempti sunt, omnes adolescentiam jam exuerint, ideoque illud Augusti scilicet comma ad infanticidium Bethlehemiticum non pertineat. Sed esto, ad fabulas referri debere, quod inter infantes ab Herode occisos aliquis ex Herodis filiis fuerit, omnino tamen mirandum videtur, Macrobius Gentilem de infantibus intra bimum ab Herode occisis aliquid memorasse, & Iosephum Judæum, qui illorum temporum historiam magna diligentia persecutus est, stragem illam Bethlehemiticam silentio in-

f

volve-

PROLEGOMENA.

volvere, quæ non unicum tantum vicum, sed etiam totum circumjacens territorium pervasit.

Nova editio Josephi.

Appendix Aristeeas.

Quamvis autem nonnulla in Josepho sint, quæ omnem excusationem aut defensionem respuant, cætera tamen ita comparata sunt, ut avidissimos lectores merito suo semper invenerit. Quamobrem cum Græco-Latina Josephi exemplaria, quibus Bibliopolarum officinæ jam pridem caruerunt, a plurimis eruditis desiderari animadverteret Vir integerrimus & sumtibus in novas Sanctorum quorundam Patrum aliorumque bonorum Autorum editiones hætenus erogatis spectatissimus MAURITIUS GEORGIUS WEIDMANNUS, cæteris in bonos libros meritis & hoc addidit, ut Josephi opera Græco-Latine impensis suis denuo imprimi & novam in super appendicem adjici curaret. In ista appendice primum exhibetur ARISTEÆ liber de 70. Interpretibus. Cum enim Josephus in suis antiquitatibus illam Aristeeæ narrationem velut in compendio referat, & ipse Aristeeas in paucorum manibus versetur, visum fuit operæ pretium, Josephi operibus Aristeam adjungere. Fuit autem Aristeeas e Ministris Ptolemæi Philadelphi Regis Ægyptii, quem Hieronymus (76.) Ptolemæi ὑπεργρατιστήν appellat, quam vocem non fideliter interpretatur Hugo Cardinalis, cum ait hoc vocabulo fidelem interpretem notari ab hyper i. e. valde & pistis i. e. fides. Nec minus lepida est altera interpretatio, quæ hyperaspistes est Notarius, ab hyper i. e. super & pistis assistens. Utramque deridet Erasmus, (77.) cum ὑπεργρατιστής satellitem seu protectorem significet, quia satellites ἀσπίδος seu clypei objectu Regum corpora tegebant. Neque tamen e vulgari satellitiō Aristeeas fuit. Andreas enim, qui una cum Aristea Ptolemæi Regis nomine ad Judæos ablegatus fuit, in literis Regis ad Eleazarum Pontificem Judæorum Ἀρχισωματοφύλακας titulo ornatur. Si igitur etiam Aristeeas Regis corporis custodiam habuit, quod Josephus asserit, [78.] ipse quoque inter præcipuos Regii corporis custodes numerandus erit. Sane Ptolemæus &

(76.) præfat. in Pentateuchum seu epistol. 104. (77.) Tom. IV. Oper. Hieron. p. 6. (78.) libr. 2. contr. Apion. p. 1064.

PROLEGOMENA.

us & Andream & Aristeam in magno apud se honore constitutos asserit. Hujus autem Aristeæ & historiæ, quam composuit de LXX. Interpretibus, præter Josephum & Hieronymum etiam Tertullianus, [79.] Eusebius, [80.] Euphаний, [81.] Syncellus [82.] & alii meminerunt. Prodiit ille Aristeæ liber a Matthia Palmerio latine redditus Basileæ anno 1536. apud Iohannem Bebelium una cum Olympiodori in Ecclesiasten commentario, & Gregorii Neocæsariensis in eundem Ecclesiasten metaphrasi. Et hæc Palmerii versio etiam micropresbytico seu syntagmati veterum quorundam Theologorum, quod Basileæ anno 1550. Henricus Petri in lucem publicam emisit, nec non Bibliothecæ Patrum (83.) inserta legitur. Sichardus autem cum Palmerii versionem minus accuratam deprehenderet, de nova adornanda cogitabat, quod consilium postea mutavit, cum hunc laborem a Matthia Garbitio præoccupatum intelligeret, cujus versionem Basileæ anno 1561. una cum græco Aristeæ textu Oporinus excudit. Postea etiam Iacobus Middendorpius Aristeam ex græcis manuscriptis & latinis codicibus restituit, & commentario suo illustravit, quæ editio Coloniae anno 1578. in lucem prodiit. Atque ut de Germanicis, Italicis & Gallicis versionibus taceam, etiam in Hebraicum sermonem hanc Aristeæ historiam transtulit R. Azarias de Rubeis, qui hunc Aristeæ tractatum Hadrath Zekenim seu decorem senum inscripsit, & libro Meor Enajim inclusit. (84.) Num vero ista narratio de 70. Interpretibus vere a Ministro quodam Ptolemæi Philadelphi, qui Aristeæ nomen gessit, scripta, an ab impostore quodam sub Aristeæ nomine conficta fuerit, de eo non inter omnes æque convenit. Alii enim cum Isaaco Vossio (85.) priorem, alii cum Josepho Scaligero (86.) posteriorem sententiam defendunt. Peculiari tractatu paucis abhinc annis hoc argumentum discussit Humfredus Hody, qui quidem librum Aristeæ, qualis

f 2

hodie

(79.) Apolog. c. 18. (80.) libr. 3. de præparat. evangel. c. 1. & seqv. (81.) de ponder. & mensur. c. 9. & seqv. (82.) chronogr. p. 273. (83.) edit. Paris. tom. 7. Colon. tom. 1. & Lugdun. tom. 2. (84.) Bartolocc. Bibliothec. Rabbin. tom. 1. p. 437. seqv. (85.) de 70. Interpret. c. 4. (86.) ad Chronic. Euseb. p. 133.

PROLEGOMENA.

Notæ ad
epitomen
Aristæ.

Varie Le-
ctiones ex
MSC.
Lips.

Liber de
Maccabæ-
is cum
versione
& notis
Combesii.

hodie superest, non diversum esse ab eo, ex quo Iosephus & Eusebius historiam de 70. Interpretibus retulerunt, ipsam autem historiam jam ante Iosephi ætatem sub Aristæ nomine a Judæo quodam confictam esse pluribus argumentis demonstrare contendit. Nostrum jam non est tantas componere lites. Quæ in appendice Iosephi nostri sequuntur notæ ad epitomen Aristæ vel Aristæi a Iosepho excerptam debentur Juveni non vulgaris industriæ & eruditionis JOHANNI ALBERTO FABRICIO, a quo etiam novam Apocryphorum editionem propediem expectamus. Notasillas, cum & breves sint, & eruditæ, perlegere nec molestum, nec inutile fuerit. Varias lectiones librorum de bello Judaico & libelli de Maccabæis ex manuscripto bibliothecæ nostræ Academicæ Paulinæ collegit Excellentissimi Bibliothecarii heu nuper defuncti, sed tamen in Academia nostra & Orbe toto literato eruditionis fama immortaliter victuri Filius non degener JOACHIMUS FRIDERICUS FELLERUS, quas Iosephi lectoribus non ingratas fore arbitramur cum illarum collatio locis nonnullis obscurioribus lucem afferre possit. Imprimis autem in libro de imperio rationis manuscriptus ille codex integris periodis auctior ab editis multum differreprehenditur, quod jam supra monuimus & ipsa collatio ostendit. Ejusdem libelli de Maccabæis versionem novam a Combesio elaboratam propterea addere voluimus, quia Erasmi paraphrasis supra exhibita a Græco textu nimium discrepat. Nusquam enim in græco textu leguntur nomina fratrum Maccabæorum, quæ Erasmus in sua paraphrasi expressit nescio unde hausta. Neque in græco textu Iosephus hæc de Maccabæis ex sacris Literis se accepisse dicit, quod in latinæ paraphraseos epilogolegitur, ut plura alia taceamus. Unde & in Erasmus invehitur Combesius, quod nova sua pro Iosephi antiquis venditaverit, & sub paraphraseos specie multa infarferit a Iosephi verbis aliena, diuque sibi in votis fuisse dicit, ut eruditus quispiam & græcæ

PROLEGOMENA.

græce doctus egregiam hanc Iosephi lucubrationem Latinè redderet, cum Erasmus in sua paraphrasi sui potius ingenii speculationes, quam Iosephi verba exprefferit. Dum autem Combefisius ita se gerit, quasi nemo hunc tractatum ante se ita interpretatus fuerit, ut latina græcis respondeant, ignorasse videtur, quod in nonnullis Iosephi editionibus nempe in editione Basileensi anni 1567. Coloniensi anni 1593. & quibusdam aliis non Erasmi paraphrasis, sed alia nescio cuius interpretis versio legatur, quæ ad græcum textum propius accedit. Initium illius versionis jam supra, ubi de Latinis Iosephi editionibus actum est, indicavimus. Præterea in editione apocryphorum Basileensi, quæ ex Officina Brylingeriana anno 1582. prodiit, adhuc alia versio legitur, quæ sic incipit: Studiosissimum sapientiæ sermonē declaraturus. Non est igitur quod Combefisius, & Andillius Gallicus Iosephi interpretes quærantur, libelli de Maccabæis nullam aliam interpretationem hactenus extitisse, quam illam Erasmi paraphrasin. Deprompsimus autem novam, quam in hac Iosephi appendice damus, Combefisii versionem cum ejusdem notis & animadversionibus ad hunc tractatum ex novissimo, quod vocat, bibliothecæ Patrum Græco-Latinorum auctario, quod anno 1672. Parisiis vulgatum est. In postremam appendicis partem rejecimus fragmentum ex Iosephi parænesi ad Græcos, quæ inscribitur de causa universi contra Platonem. Tractatum illum *ὑπὲρ παντός* integrum habuit & legit Photius, ut in bibliotheca sua testatur, (87.) ubi refert hunc librum in quibusdam exemplaribus sic inscriptum: *ὑπὲρ ἡς καὶ παντὸς ἀνθρώπου*, in aliis *ὑπὲρ ἡς καὶ παντὸς εὐσείας*. Duos vero libellos fuisse docet, quibus Autor Platonem secum pugnare docuerit, Alcinoū quoque de anima, materia & resurrectione ut absurda & falsa differentem reprehenderit, & Judæorum nationem quam Græcorum antiquiorem fuisse tradiderit. Dicit autem hunc tractatum ab aliis Iosepho, ab aliis Justino Martyri, ab aliis Irenæo adscriptum fuisse

Fragmentum ex libro *ὑπὲρ παντός*.

P R O L E G O M E N A.

isse. Ipse autem in eam sententiam inclinat, quod hic liber a
 Cajo Presbytero Romano scriptus fuerit, cum & in *ᾠδα γράφαις*
 marginalibus Codicis sui Caji nomen adscriptum invenerit,
 & Cajus in Labyrintho suo se libri de universi natura auto-
 rem professus fuerit. Iosepho quo minus hunc tractatum
 tribuere velit, duas imprimis rationes obstare sibi profite-
 tur, unam quidem, quod Autor de homine & anima ita dif-
 ferat, ut ejus discursus Hebræorum de natura hominis do-
 ctrinæ minus convenire videantur; altera vero, quod de
 Christo *ὡς ἑστίν*, hoc est juxta Schottum aptissime, seu ut
 Tanaqvillus Faber (88.) maluit, ad nostrum ferme modum
 seu proxime ad Christianorum fidem differuerit, *κληρόν τε αὐ-
 τὴν ἀναφθεγσόμενον, & τὴν ἐκ πατρὸς ἀφ᾽ ὅρατον γέννησιν ἀμέμπτως ἀναγράφων*,
 & ipsam Christi appellationem explicans, & in enarrabilem
 ejus ex Patre generationem describens, quod a Iosepho Ju-
 dæo alienum esse res ipsa demonstrat. Non defuerunt ta-
 men, qui adhuc Iosepho tractatum illum vindicarent. In
 his Iohannes Zonaras, (89.) cum Iosephi de Christo testi-
 monium adduxisset, subjungit, eundem Iosephum *ἐν τῷ
 πρὸς ἑλληνας λόγῳ, ὃς καὶ Πλάτωνος Ἰππὸ γράπται περὶ τῆς ὅλης πάντος αἰτίας*,
 seu in oratione ad Græcos, quæ contra Platonem inscribi-
 tur de universi causa Christum ut mundi Iudicem inducere,
 ejusque tractatus, ex quo verba quædam adducit, etiam Da-
 mascenum in suis parallelis meminisse. Et Arnoldus Peraxy-
 lus Arlenius, qui Iosephi opera Græce primus edidit, non suf-
 ficientes rationes a Photio adductas existimat, ob quas Iose-
 pho hoc opus abjudicari debeat, cum Iosephus etiam in li-
 bris Originum ita de Christo ejusque operibus & miraculis
 differat, ut eundem virum vel hominem vix appellare aude-
 at, & tacito suffragio ejus divinitatem veneretur. Quæ de re
 quid sentiendum sit, superius ostensum fuit. Promittebat
 autem idem Arlenius, (90.) se propediem istum tractatum
 cum Studiosis communicaturum. Sed promissa non serva-
 vit. David autem Hoëschelius cum Photii bibliothecam
 Græce ederet & notis illustraret, fragmentum hu-
 jus tractatus ex Italia a Maximo Margunio ad se mis-
 sum notis inseruit, cui etsi Iosephi titulum præfixe-
 rit,

PROLEGOMENA.

nit, non injuria tamen dubitari posse statuit, an Josephum Autorem habeat, cum a Christiano potius homine scriptum videatur (91.) Post Hoëschelium, Stephanus le Moynes in variis suis sacris (92.) fragmentum illud iterum vulgavit, non amplius Josephi, sed Hippolyti nomine signatum. Cum enim anno 1831 non procul ab æde Laurentiana extra muros marmorea Hippolyti statua effoderetur, quæ postea in Vaticanam bibliothecam translata fuit, præter Hippolyti canonem Paschalem in hac statua repertus fuit librorum ab Hippolyto scriptorum catalogus, in quo & hoc opus observare licet:

ΠΡΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΠΛΑΤΩΝΑ

Η ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ,

Quamobrem non amplius dubitandum censet Monachius, quin hoc opus, cujus insigne fragmentum superest, Hippolyto tribui debeat: Cur autem hoc opus olim a nonnullis Josepho tributum fuerit, duas affert causas. Prima est, quod Josephus (93.) promiserit, se peculiari opere *περὶ ἱστορίας Θεῶν* acturum; Altera, quod quæ in hoc fragmento de statu & loco animarum separatatum referuntur, cum iis conveniant, quæ Josephus *περὶ Ἰ* "Adæ" tradidit. Possit & tertia addi ex styli æqualitate, quam Photius observavit. Addimus & quartam ex Dodwello (94.) qui hunc *περὶ παντός* tractatum a Cajo (hunc enim Autorem esse putat, non Hippolytum) ex multis Autoribus & quidem propriis Autorum verbis collectum fuisse putat, quemadmodum & Macrobius ipsa Gellii aliorumque Autorum verba suppressis nominibus describat. Videtur autem ipsi verisimile, Cajum etiam nonnulla ex Josepho in librum istum transcripsisse. Certe Photius indicat autorem illius libri inter alia Judæos Græcis antiquiores demonstrasse. Ea autem quæ de Judaicæ gentis antiquitate disse-ruit, commode ex Josephi libris contra Apionem transcribere potuit. Forte etiam ex Josepho hausit, quæ de mundi opificio breviter disseruit. Nam de hoc etiam argumento Autorem hujus operis tractasse ex Photio discimus. Cum autem ex variis Autoribus hoc opus collectum fuerit, quorum nomina forte vel ipse Autor, vel librarius quispiam nonnunquam in margine notavit, hinc illud opus modo Josepho, modo Justino, modo Irenæo, modo aliis adscriptum fuit. Quamvis autem Josephus ad calcem suarum antiquitatum promiserit, se in quadripartito volumine de sectis Judæorum etiam de Deo ejusque substantia acturum, opus tamen illud a Josepho non absolutum fuisse Dodwellus suspicatur. Cum enim Epaphroditus anno post editam Josephi *ἀρχαιολογίαν* proximo, nempe anno Domitiani penultimo, Christi 95. perierit, & Josephus infensissimos e gente sua hostes habuerit, conjicit istos Patroni casum in ipsius quoque Josephi perniciem convertisse, adeoque Josephum Epaphroditum haud diu superstitem fuisse. Coeterum cum fragmentum libri *περὶ παντός* sub Josephi nomine editum olim fuerit, ei in hac appendice operum Josephi locum aliquem concedere voluimus. Quod superest, benevolum Lectorem rogamus, ut qualemcunque hanc Josephi editionem boni consulat, donec vel novi Bertrami, Scaligeri, Cunæi, Petiti, Bigotii, Bosii, Monachii excitentur, vel Clarissimus Bernardus cum Josepho suo in gratiam redeat.

Scripsi Lipsiæ A. C. 1691. ante nundinas vernaes.

f 4

ILLU-

(91.) not. ad Phot. bibl. p. 923. (92.) pag. 53. tom. 1. (93.) libr. 20. antiqu. c. ult. (94.) diss. 6. ad Irenæum.

ILLUSTRISSIMO
PRINCIPI FRIDERICO V.
COMITI PALATINO AD RHENUM,
ELECTORALIS DIGNITATIS ET PALATINATUS
hæredi, Bavariz Duci, &c.

DOMINO MEO CLEMENTISSIMO.

FAVII Josephi Hellenistarum Judæorum cum eruditio-
ne, tum eloquentia facile principis historica monumenta prælo
meo excusa, Princeps Illustrissime, ad T. C. humiliter adfero. Sicut
enim scriptorum est quæ honesta sunt & seculis profutura literis
prodere: ita & in immenso aliorum super alios acervatorum librorū
tumulo typographorum interest laudabiles & bonæ frugis scripto-
res in lucem mittere redivivos, & adversus Zoilos potentium patro-
norum tutelæ committere. multiplex vero mihi causa fuit cur ad
T. C. noster confugeret Josephus: namque primum tota operis *πραγματεια* de rebus
est quæ a Principe cognoscantur dignissimis; ipsa nempe mundani Systematis divina
constitutione, humani generis ortu & propagatione, Patriarcharum vita, Mosaica Le-
gislatione, politia Hebraica, monarchiarum, quæ olim orbem rexerunt, imperio &
aliis, quæ quatuor millium annorum historiam implent auctoris & eo nomine apud Prin-
cipes gratiosi, quod non ex infimis literatorum subselliis ad hæc scribenda prodierit ter-
ræ filius; sed ex regio Hasmonæorum sanguine oriundus, & primaria sacerdotum
inter Judæos familia, cum in adolescentia ad miraculum usque in literarum studio pro-
fecisset, juventutem rebus gerendis & bello, quod cum Romanis gessere Judæi, inter-
necino exercuit Galizæ præfectus, consilio & manu æque promptus, ætate vero pro-
vectiori otium Romæ nactus ea literis mandavit, quæ literarum cognitione & usu didi-
cerat, vir cæteroquin Imperatoribus Vespasiano, Tito, Domitiano ob præclaras animi
dotes acceptissimus. Verum accessit & alia causa cur Josephum coram T. C. sisterem,
beneficium quod tuæ C. debeo, ob manuscriptorum tuæ electoralis Bibliothecæ codicum
Josephi liberalem usum, quem annuente primario nostræ ætatis Philologo Jano Gru-
tero, Bibliothecæ præfecto, impetravit singulari sua humanitate nobilissimus & erudi-
tissimus J. C. Marquardus Freherus Tuæ C. Consiliarius. Sed quia in hoc auctore ex-
cudendo longius processeram cum membranas consecutus sum, & multi assidua inter-
pellatione ut quam primum Josephum Græce, publici juris iterum facerem efflagita-
bant, quod editionis Basiliensis quæ ante LXVII. annos unica prodiit, nullum exem-
plar superesset; hortantibus cessi, quorundam virorum doctorum notas, & varias le-
ctiones ejus qui manuscripta excussit studio collectas propediem peculiari volumine
editurus. Cum itaque T. C. tuorumque beneficio si adjutus C. T. patrocinio Jose-
phum historicum Principe non indignum jure meritoque dedico, demisse rogans ut
quemadmodum Titus Imperat. autorem libros suos *μεγαλυντας* offerentem benigne
admisit, probavit, & Bibliothecæ suæ inseri jussit; ita Josephum nostrum clementi vul-
tu T. C. accipiat; & in sua per insigni Bibliotheca quæ nobis calamo exarata exemplaria
suppeditavit, ut emendatior prodiret, locum obtinere patiat. Ipse interim Deum
Opt. Max. a quo est omnis antistatus in terris, supplex orabo ut det T. C. vitam prolixam,
Principatum securum, & quæcunque boni Principis vota sunt.

Tua Celsitudinis servus addictissimus

PETRUS ROVERIANUS
Typographus.

DE IO.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

ΒΙΟΣ

FLAVII JOSEPHI
VITA.

Sigismundo Gelenio interprete.

MATHI igitur genus est A non obscurum, sed longa serie, ductum a sacerdotibus: & sane quemadmodum apud alios alie nobilitatis rationes censentur, ita apud nostrates jus sacrorum habere argumentum est illustis originis. ego autem non solum ex sacerdotum oriundus sum genere, verum etiam ex vice prima inter viginti quatuor illas, quas inter non mediocre discrimen est. quin & ad regium genus per matrem pertineo: quandoquidem Asamoniorum familia, ex qua illa prognata est, tempore longo regnum simul & sacerdotium in gente nostra obtinuit. nunc ipsam seriem propagationis pertexam. Atavus mihi fuit Simon Psellus cognomine, quo tempore Hircanus Simonis pont. filius ejus nominis primus summum sacerdotium tenuit. is novem filios habuit, & in his Matthiam Aphlie cognomine. hic ex Jonathæ summi pontificis filia Mathiam Curtum suscepit, primo anno Hyrcani principis. ex eo Josephus progenitus est anno regni Alexandri nono: qui Matthiam genuit annum decimum regnante Archelao. is porro me genuit imperii C. Cesaris anno primo, ipse autem filios habeo tres: quorum Hircanus maximus, natus est anno quarto Vespasiani principis, deinde septimo Justus, nono Agrippa. atque hanc generis nostri successionem, ut est in publicas tabulas relata huc transcripsi, parvi faciens improborum calumnias. Matthias autem meus pater, non nobilitate solum, sed multo magis iustitia fuit celebratus, cuius nomine totis quam ampla sunt Hierosolymis innotuit, ipse a pueritia cum Matthia eisdem parentibus nato incumbens disciplinis egregie profeci, visusque sum intellectu & memoria præcellere: ita ut jam tum quartumdecimum annum agens laudem consecutus ex literarum studiis etiam a pontificibus & urbis primoribus de penitiori legum sensu consulerer. sextum decimum deinde ingressus decrevi nostratum sectarum gustum aliquem capere, quas tres esse diximus, Phariseorum, Sadduceorum, & Essenorum: sic enim faciliorem delectum fore putabam, si omnes cognoscerem. itaque duro victu & magno labore per omnes tres transii:

EMOI ὅ γένος ἐστὶν τῶν ἀσση-
μον, ἀλλ' ἐξ ἱερέων ἀναγεν-
καταβέβηκός. ὥστερ δὴ περ
ἐκάστους ἄλλη τις ἐστὶν ὀψι-
ας ὑποθέσεις, ἔτω περὶ ἡμῶν
ἢ τῆς ἱερωσύνης μετευσία
τεκμήρεον ἐστὶ γένους λαμπρό-
τητος. ἐμοὶ δ' οὐ μόνον ἐξ
ἱερέων ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ
ἐκ τῆς πρώτης ἐφημερίδος τῶν ἐκδοσιπασαρέων πλ-
λῆς καὶ πύτω διαφορά. παρὰ τῆς καὶ βασιλικῆς
γένους ἀπὸ τῆς μητρὸς. οἱ γὰρ ἀσσημοναίου παῖδες ὡς
ἐκ γενεῆς ἐκείνης, ὡς ἐθνους ἡμῶν ὅτι μήκιστον χρόνον δε-
χειράπυσαν καὶ ἐκασίλδαν. ἐρῶ ὅτι τῶν διαδοχῶν. ὁ
πρῶτος πατὴρ καὶ ἐμοὶ σίμων ὁ ψελλὸς ὀπτικαλοῦ μέγας.
ἐπὶ τῷ ἔθνετι καὶ ὡς καὶ ἐν δεξιερὰ πύσιν σίμωνος
ἀρχιερέως ὁ παῖς, ὅς πρῶτος δεξιερῶν ὑρκανὸς ἀνο-
μαδὴ γένοντα ὅτι τῷ ψελλῷ σίμωνι παῖδες ἑνέα.
πύτων ἐστὶν ἡς ματθίας ὁ ἡφλὴς λεγόμενος. ἐπὶ τῷ
γάρ τῳ πρῶτῳ γάμον ἔσχετο ἰωάννου δεξιερῶς, καὶ
γένετο παῖς αὐτοῦ ματθίας ὁ κυρτὸς ὀπτικαλός, ἀρ-
χοῦτος ὑρκανοῦ τὸν πρῶτον ἐπὶ τῶν πύτων γένετο
ἰωάννης ἐπὶ τῆς Ἀλεξάνδρου ἀρχῆς, καὶ ἰωσήφ
τοῦ ματθίας βασιλευμένου δεξιερῶς τὸ δέκατον
ματθίας ὅς ἐγὼ τῷ πρῶτῳ τῷ γάμῳ καὶ αὐτοῦ ἡγεμο-
νίας. ἐμοὶ ὅς παῖδες ἐστὶν τρεῖς, ὑρκανὸς μὲν ὁ πρῶτος πα-
τὴρ ἐπὶ τῷ πύτῳ τῆς Ἀσσημοναίου καὶ αὐτοῦ ἡγεμονίας
ἐδόξεν ὅς ἔστιν, ἐπὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. τῶν μὲν οὖν
γένους ἡμῶν διαδοχῶν ὡς ἐστὶν τῶν δημοσίων δέλεος
ἀναρχοῦ καὶ μὲν εὐρον, οὕτως ὡς πύτῳ, τοῖς δια-
δοχῶν ἡμῶν παρὰ μὲν τοῖς χρόνοις φράσσας. ὁ πατὴρ
δὲ ματθίας οὐ διαμόνει τῶν ὀψιμένων ὀπτικαλός
καὶ, ἀλλὰ πᾶσι διαμόνει τῶν ὀψιμένων, γινώσκων
μὲν τὸν ὡς ἐν τῇ μεγάλῃ πόλει τῷ παρὲς ἡμῶν τῶν ἱεροσ-
λυμίταις. ἐγὼ ὅς συμπαθεύομαι ἀδελφῷ ματθίας
πύτῳ καὶ γένοντι γὰρ μοι γήσῃ ἐξ ἀμφῶν τῶν γονέων,
ὡς μεγάλῳ παιδίῳ πρῶτον ὀπτικαλόν, μνημὴν τῆς
συνεστῆς δοκῶν διαφέρειν. ἐπὶ δ' ἄρα πᾶσι ὡς ἐστὶν πο-
σειδεκαδέκατον ἐπὶ τῷ διαμόνει τῷ φιλοφράμῳ ὑπο-
πύτων ἐπὶ τῶν ὀψιμένων, σιωπῶντων αὐτῷ δεξιερῶν ἐπὶ τῶν
πύτων πρῶτων, ὑπὲρ ἐπὶ ἐμοῦ πᾶσι τῷ νομίῳ α-
νεκδέτερον τι γινώσκων, πᾶσι ἐκκαδέκα ὅς ἐστι γένος
ἐβουλήθη τῶν παρὲς ἡμῶν αἰρέσεων ἐμπειρίαν λαβεῖν.
τρεῖς δ' ἐστὶν αὐτῶν, φαρισαίων μὲν ἡ πρώτη, σαδδου-
καίων ἡ δευτέρα, τρίτη ὅς ἐστὶν ὡς ἐστὶν, καὶ ὡς πᾶσι
ἐστὶν. οὕτως γὰρ ὡς ἐστὶν αἰρήσεων τῶν δέ-
λεων, ἐπὶ πύσιν καταμαρτυροῦμαι σκληρογνώστους γονῶν
ἐμαυτὸν καὶ πᾶσι πύταις, πᾶσι τρεῖς δὲ ἡλθον
καὶ με-

καὶ μηδὲ τῶν ἐν τῷ ἑνὶ ἐμπειρίαν ἰκανὴν ἐμαυτῶν νο-
μιστοὺς εἶναι, περὶ μὲν οὖν πᾶσι βασιλεῦσιν ὄνομα καὶ τῶν ἐρη-
μίων διατρέξαι, ἐσθὲν μὲν λῶν δένδρων χειμῶνον,
προφῆα δὲ τῶν αὐτομάτως φουρμύλων πρὸς φερομέ-
νον, ψυχρῶ δὲ ὕδατι τῶν ἡμέραν καὶ τῶν νύκτα πολλὰ
κίς λουόμενον πρὸς ἀγνίαν, ζηλωτὴς ἐγὼ μὲν αὐτῶν, καὶ
διατρέφας περὶ αὐτῶν ἐν ταῖς τρεῖς, καὶ τῶν ὀπίθου-
μαι τειχεῶσι, καὶ τῶν πόλεων ὑπερρεφον. ἐν ταῖς ἀγνί-
κα δὲ ἐπὶ ἔχων, ἡρξάμεν τι πολιτευομένη τῇ Φαρι-
σαίων ἀγροῦ κατακαλουμένων, ἡ δὲ παλαιοῦς ἐστὶ τῇ
παρ' ἑλλήνων σάκεν λεγομένη. μετ' εἰκοσὶν ἡ καὶ ἐκτὸν
ἐπαινοῦν ἐς ῥώμην μοι συνέπειν ἀναβλεψαὶ διατῶν
λεχθησομένων αἰτίαν. κατ' οὖν χρόνον φησὶ τῆς ἰου-
δαίας ἐπιτρέπεν, ἱερεὺς πᾶσι συνήθης ἐμοὶ καλοῦς
καί τῶν διατῶν μικρὰν καὶ τῶν τοχούσων αἰτίαν δῆσας
ἐς τῶν ῥώμην ἐπεμψε, λέγον ὑφίστηναι τὰ καί τῶν
ἐς ἐγὼ πρὸν Ὀρέδω βουλόμην σωτηρίας, μάλα τε
ἡ πορὶ μὲν, ὅτι καὶ ἐν κακοῖς ὄντες οὐκ ἐξελά-
θην τῆς ἐς τὸ θεῖον ἀσθεῖας, διατρέφοντι δὲ οὐκοῦν
καὶ καρποῖς, ἀφικόμενοι ἐς ῥώμην πολλὰ κίς κινδυνώ-
σαι καὶ ἡμεῖς. βασιλεὺς δὲ τῶν ἡμῶν ἔπαλειον
καὶ μετὸν τὴν ἀδρίαν, ὡς ἐξακοσίους τὸν ἀρῶμον ὄν-
τες, δι' ἑλκὸς τῆς νυκτὸς ἐσθῆτα. καὶ ὡς ἐδεχομένη
ἡμεῖς ὅτι φανέντων ἡμῖν καὶ τοῦ πρῶτον, κυ-
ρυνάμενοι παλίου, φάσαντες τοὺς ἄλλους ἐγὼ τι καὶ
πῆρες ἐπὶ οὐδὲν οὐκ ὁμοιωμένη συμπαρῆς ἀνελήφθημεν ἐς
τὸ παλαιόν. διασωθείς δὲ ἐς τῶν δικταρχίαν, ἐν πο-
τιλέους ἱπποὶ καλοῦσιν, διαφύλας ἀφικόμενοι ἀλι-
τορῶ, μιμολογῶν δὲ ἐν τῷ κάλλει τῶν νῆων κα-
ταστῆμι, ἰουδαίῳ τὸ γένος, καὶ δι' αὐτῶν πᾶσι τῇ
ἐκ τῆς γυναικὶ γυναικὶ γυναικὶ, πρὸς ὡς τῆς πα-
ρακαλεῖται αὐτῶν πῆς ἱερεὺς λυθῶσαι. μετὰ τὸν
δωρεῶν πρὸς τῇ ἀποστολῇ πᾶσι τοχῶν ὡς τῆς
πομπῆς, ὑπερρεφον ὅτι τῶν οἰκίαν. καταλαμβα-
νὼ δὲ ἡδη νεοπερσῶν δεχάς, καὶ πολλοὺς ὅτι τῇ
ῥώμην δόξασι μετὰ φρονιότητος. καταστῆσαν
οὐδὲ ἐπὶ ῥώμην πῆς καταστάσεως καὶ μετανοῶν ἐπὶ τὸν
πομπῆς μὲν πρὸς ὀφθαλμῶν, πρὸς οὓς πλεμῶσιν,
ὅτι ῥώμην οὐ κατ' ἐμπειρίαν μόνον πολεμικὴν, ἀλ-
λα καὶ κατ' ὀφθαλμῶν ἐλαττωμένη καὶ μὴ πρὸς τῶν
καὶ πᾶσι πᾶσι ἀνοήτως παρῆς καὶ γυναικὶ καὶ σφί-
σιν αὐτοῖς τὸ πρὸς τῶν ἐσχάτων κακῶν κινδυνῶν ἐπὶ τῇ
ταῦτα δὲ ἐλεγον καὶ λιπερῶς ἐνεκῶν δόξασι πρὸς,
δὸς ὡς ἔπειθον ἡμῖν ἔπαλειον τὸ πᾶσι γυναικὶ πρὸς
ῥώμην οὐ μὲν ἔπαλειον, πᾶσι δὲ τῶν ἀπονοήτων
ἐπεκρατῆς μανία. δῆσας γυναικὶ μὴ ταῦτα συνεχῶς
λέγων διατῶν ἀφικόμενοι καὶ ὑποφύλας ὡς πᾶσι τῶν
πολεμίων φρονῶν, καὶ κινδυνώσων ἀφῶν ὡς πᾶσι
τῶν ἀναιδέων, ἐχομένης ἡδη τῆς ἀντωνίας ὅτι πρὸς
φρούριον, ἐς τὸ ἐνδοτικῶν ἱερῶν ὑπερρεφον. μετ' ἡ τῶν
ἀναιδέων μανιῶν καὶ τῶν πρῶτων τοῦ ληστῆς ἑ-
φους, ὑπερρεφον ἔπαλειον πᾶσι δὲ χερσὶν καὶ
πῆς πρῶτος τῶν φαρισαίων συνιδέσθων. φῶς δὲ
ὡς ἐπὶ μετὰ τῶν ἡμῶν ὄντας, τὴν μὲν δῆμον
ἐν τῶν ὄντων. αὐτῶν δὲ ὄντες ἐν τῶν πᾶσι πᾶσι,
καὶ τοὺς νεοπερσῶν πᾶσι οὐ διναμένοι, πρὸς
ἀλλοῦ δὲ ἡμῖν ἔπαλειον πᾶσι πᾶσι, συγκατα-
νέειν μὲν αὐτῶν πᾶσι γυναικὶ ἐλεγον, συν-
ελευόμεν ἡμῖν ἐπὶ αὐτῶν, καὶ πῆς πολεμίων
ἐπὶ τῶν ὄντων, ἐλεγοντες οὐκ ὡς μακρὰν γυναικὴν

At ne hac quidem experientia contentus, cum
audissem Banum quendam in solitudine vere,
amictum sibi parantem ex arboribus, & sponte
provenientibus alimentis utentem, crebrisque
nocte ac die lavacris frigidis ad castitatem tuen-
dam, coepi ejus institutum imitari: exactisque
in ejus contubernio tribus annis, postquam con-
cupitis satis potitus sum, in urbem redii. Jamque
undeviginti annos natus civilem vitam aggres-
sus sum, addictus Pharisaorum placitis, proxi-
me ad Stoicam apud Graecos sectam accedenti-
bus. Post annum vero aetatis sextum supra vige-
simum Romam mihi proficisci contigit ob cau-
sam hanc. Quo tempore Felix in Judaea procura-
tor erat, sacerdotes quosdam mihi familiares,
viros honestos & bonos, ob levem quendam cul-
pam vincitos Romam misit, acturos causam suam
apud Caesarem. quos ut aliquo pacto eriperem
periculo, praesertim cum audirem, ne in calami-
tate quidem constitutis curam pietatis excidisse,
& ficis ac nucibus eos vitam sustentare, veni
Romam multis in mari exhaustis periculis. mer-
sa enim nostra nave in medio mari Adriatico, cir-
citer sexcenti per totam noctem natavimus, &
diluculo demum Cyrenaicam navem Deo faven-
te conspicati, octuaginta ferme nostrum feliciorē
usque natatu in eam recepti sumus. ita servatus Di-
carchiam, sive Puteolos, ut Itali vocare malunt,
familiaritatem contraxi cum Alisturo mimorum
actore, qui Judaeus genere Neroni carus erat:
per quem ubi Poppeae uxori Caesaris innotui,
confestim per eam impetravi absolutionem illis
sacerdotibus: praeterque magnis donatus ab ea
muneribus in patriam reversus sum. ibi depre-
hendi jam novarum rerum studia gliscere, mul-
tosque ad defectionem spectare a Rom. pop. Ita-
que conabar seditiosos ad meliorem mentem re-
ducere, proponens eis ob oculos cum quibus es-
sent bellum gesturi, nimirum cum Romanis, qui-
bus & peritia rei militaris, & felicitate essent im-
pares: monebamque ne temere ac imprudenter
patriam seque & suos in extremum periculum
conjicerent. ad hunc modum vehementer de-
hortabar, infelicissimum belli finem prospiciens.
nec tamen quicquam profeci, tanta erat tum de-
speratorum infamia. Veritus igitur ne eadem
continenter apud eos repetens in odium atque
suspicionem inciderem, quasi fautor hostium,
neve hoc nomine comprehensus ab eis neci tra-
derer, occupato jam castello Antonia secessi ad
templum interius. deinde post occisum Mana-
hemum & primates latronum cohortis rursus
ex templo prodii, versabarque cum pontifici-
bus & Pharisaorum primoribus, non medio-
criter sibi timentibus, videbamus enim popu-
lum armis corripuisse, ipsi inopes consilii. &
cum non possemus tumultuatores compescere,
quod ea res non careret periculo, simulabamus
quidem nos probare illorum sententiam, sua-
debamus tamen, ut se continerent, & ho-
stem abire sinerent, quod speraremus Gessum

νεωτέρων δὲ ἐπιθυμίας πραγμάτων ἐκ τῆς μεταβολῆς
 οἰομένην δύναμιν ἐαυτὰς ἐπιπλήσειν. παρελθὼν οὖν
 εἰς μέσους διδάσκειν ἐπέστητο τὸ πλῆθος ὡς ἡ πόλις
 ἐστὶ αὐτῆς τῆς γαλιλαίας, ἀρξάντων δὲ τῶν ἡρώδου χρο-
 νῶν ὁ πατριάρχου καὶ κτιστοῦ ἡνωμένου, βουλήν τινα
 αὐτῶν τῶν συμφωροῦντων πόλιν τῇ πῆρεϊ ἑσθ' ἵστα-
 σθαι. ἀποβλέπων δὲ τὸ πρῶτον αὐτοὺς μὴ ἵπτι & βα-
 σιλικῶν ἀρξάντων ὁ πατριάρχης, ἀλαμύνων δὲ καὶ μέγρι Φη-
 λικῶν ἀρξάντων τῆς ἰουδαίας, νῦν δὲ ἐλογον αὐτοὺς
 ἡτοχημένους τὰ νεωτέρων ὁρᾶν ἀρξάντων δόξαντας
 ὑπὸ νέρωντος. ἀρξάντων γὰρ αὐτῶν τῶν συμφωροῦντων,
 ἐπὶ δὲ ῥωμαίοις ὑποτακτοῖς, τῆς γαλιλαίας, καταλυ-
 θήναι δὲ παρ' αὐτῶν, τῶν τε βασιλικῶν τετραπύλων καὶ
 τῶν δεξαμενῶν. ταῦτα καὶ πρὸς τοὺς ἐπὶ πολλὰ καὶ βα-
 σιλικῶν ἀρξάντων λέγων, ὑπὲρ τούτων δὲ ἡμῶν εἰς τὴν
 δόξασι τῶν ἐρέδων, περὶ δὲ νῦν εἶναι καμῶν ἀρα-
 μῶνους ὅπλα, καὶ γαλιλαίους συμμαχοὺς περὶ λα-
 βόντας, ἀρξάντων γὰρ αὐτῶν ἐκόντων δὲ τὸ πρὸς τοὺς σεπ-
 τήναις μισθῶν ὑπάρχοντων αὐτοῖς, ὅτι τῶν πρὸς ῥω-
 μαίους πῶς δὲ ἀφ' οὐλοῦσιν, μεγάλη χηρὰ πρὸς
 τῶν ὑπὲρ αὐτῶν πτωχῶν τετραπύλων ταῦτα λέγων
 περὶ τῶν πρὸς τὸ πλῆθος. καὶ γὰρ ἱκανὸς δημαγωγὸν,
 ὃς τὸ ἀντιλεγομένων τὰ βελτίων περὶ τῶν ζητημάτων καὶ
 ἐπὶ τῇ τῇ δὲ λόγων, ὃς γὰρ οὐδὲ ἀπὸ τῶν πτωχῶν
 τῆς παρ' ἐλπίσιν, ἡ δὲ ῥῶν ἀπεχρήσθη ἔτι τῶν ἰσχυρῶν
 πρὸς αὐτῶν πούτων ἀναρᾶν, ὡς τὰ λόγων πύτων πε-
 ρὶ τῶν τῆς ἀληθείας. ἀλλὰ πρὸς μὲν τούτων ὁ ἀν-
 δρὸς ὡς Φαῦλος τὸν βίον ἐξήκειτο, καὶ ὡς σὺν τῷ ἀδελ-
 φῷ μικροῦ δὲ κατὰ σφοδρῆς αἰτίας ὑπὲρ ἔξεν, περὶ
 ὧν τῶν λόγων δηλώσας, πῶς δὲ πρὸς τοὺς πού-
 λοντας ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα, πολλοὺς δὲ καὶ μὴ δολοφύ-
 νοντας ἀναγκάσας, ἐξελθὼν σὺν πᾶσι τοῖς ἐμπίπτοι-
 σι τὰς τε γαδαρηνῶν καὶ ἰσχυρῶν κώμας, αἱ δὲ με-
 γίστοι τῆς πῆρεϊ καὶ τῶν σκυτοπολιτῶν τῆς
 ἐτυγχάνον κείνων. καὶ πῆρεϊ καὶ μὲν ἐν τούτοις καὶ, τὰ
 πρὸς γαλαλα καὶ εἶχεν τὸν τῶν τῶν. ἰωάννης δὲ
 ληροῦ, τῶν πάλτων πᾶσι ὁρᾶν δὲ τῶν δόξασι τῶν
 δόξα ῥωμαίων μέγα φρονουῦντας, κατέχον αὐτοὺς ἐπὶ
 ῥᾶτο, καὶ τῶν πῶν ἡξίου δὲ φυλάττειν, οὐ μὲν ἡδὺ-
 νήθη, καὶ τοὺς πᾶσι περὶ τῶν μὲν. τὰ γὰρ πρὸς ἐξεν
 γαδαρηνῶν καὶ γαδαρηνῶν καὶ τῶν πᾶσι καὶ
 θροῖσιν πῶς δύναμιν, καὶ τῶν γαλαλαῖς ὁπλιστῶν,
 λαμβάνοντες τὰ γαλαλα καὶ κρατῶν, καὶ πυρπολοῦν-
 τες, εἶπε δὲ καὶ περὶ τῶν πᾶσι εἰς τῶν οἰκίαν
 ἐπὶ δὲ ἔξεν. ἰωάννης δὲ ὅτι τούτων περὶ τῶν, ὅτι
 πάντας τοὺς μετ' αὐτῶν, ὃς συμβαλὼν τοὺς περὶ τῶν
 ἔξεν, πῶς τὰ γαλαλα κρηττοῦντα πᾶσι ἀναγκάσας τῶ-
 χεσιν ὑπὲρ ἀσφαλείας τῶν εἰς ὑπερὸν ἐχούσας. γα-
 μαλα δὲ πῶς τῇ πρὸς ῥωμαίους ἐνέμεινε δι' αἰτίαν
 πτωχῶν. Φίλιππος δὲ ὁ ἰακώμου παῖς, ἐπὶ τῶν
 βασιλικῶν ἀρξάντων, σὺν τοῖς ὅλοις δόξαν ἐκ τῆς ἐν
 ῥωμῶν τοῖς ἑσθ' αὐτῶν πᾶσι καὶ μὲν, καὶ δὲ
 Φιργῶν εἰς ἐπὶ ἐνέπαιον καὶ δύναμιν, πῶς τῶν
 καὶ τῶν σὺν αὐτῶν ληστῶν ἀταρξήθη. διεκώλυον δὲ
 βαθυλῶνιοι πῶς σὺν γῶν αὐτῶν ἐν ἱεροσολύμοις ἐν
 πρὸς αὐτῶν τοὺς ληστῶν τὸ ἔργον. ὁπτιμῶν οὖν ἡμέρας
 πρὸς αὐτῶν ὁ Φίλιππος ἐκείν, τῇ περὶ τῇ Φύλῃ, πῶς
 γὰρ τῇ χρονοῦ καὶ κόμῃ τοῦ μὴ κατὰ δὲ ἡμέρας
 ὃς τῶν ἡνωμένων τῶν πᾶσι τῶν αὐτῶν κώμας καὶ τοὺς
 δόξας γαμαλα καὶ φρονουῦν καμῶν, περὶ τῶν πᾶσι
 Φίλιππον δὲ πᾶσι ἐνέπαιον ἐμπόδιον τὸ δὲ ὅτι
 συμφορὸν, μὴ γὰρ τῶν ἡνωμένων, πῶς τῶν

A cuius occasione sperabat se consecuturum ali-
 quam potentiam. itaque progressus in concio-
 nem conabatur docere multitudinem, quod eo-
 rum civitas inter Galilæas semper sit habitata:
 quodque metropolis ejus regionis fuerit Herodis
 tetrarchæ tempore, qui ipsius conditor Sephorim
 ei subjecerit. hanc præminentiam ei mansisse &
 sub Agrippæ patris imperio; usque ad Felicem
 B Judææ præsidem: nunc demum postquam Agrip-
 pæ juniore a Nerone donata sit, primatum amissi-
 se. mox enim Sephorim ex quo Romanis parere
 coepit, reliquæ regioni præpositam: desivisse
 que apud se archiva & mensam regiam: His &
 aliis multis in regem jactatis cum irritasset ad de-
 fectionem populum, aiebat nunc esse tempus,
 correptis armis, & assumptis in societatem reli-
 quis Galilæis primatum sibi de integro vindicare
 C omnibus faventibus Sephoritarum odio, quos
 pertinaciter hærentes in Romanorum amicitia
 libenter aliqua clade affigerent: juvandosque e-
 os conatus totis viribus his dictis permovit mul-
 tudinem, quod haberet popularem quandam
 facundiam, & saniora svadentes verborum præ-
 stigiis vinceret. erat enim etiam Græcarum
 disciplinarum non imperitus, quibus fretus au-
 D sus est rerum tunc gestarum historiam texere,
 quo veritatis fucum faceret. Sed de hujus nequi-
 tia, & quomodo una cum suo fratre patriam pe-
 ne subverterit, procedente sermone narrabimus.
 Tunc autem Justus civibus persuasis, quibusdam
 etiam coactis arma capere, cum omnibus egres-
 sus incendebat vicos Hippenorum atque Gada-
 renorum, contiguos Tiberiadis agro, & Scytho-
 politanorum finibus. quæ dum apud Tiberia-
 dem geruntur, Gischalorum status erat talis. Jo-
 annes Levi filius videns civium suorum quos-
 dam ferocientes jugum Romanorum excutere
 velle, conatus est eos retinere in fide & officio:
 quod tamen nullo modo efficere valuit. interim
 vicini populi, Gadareni, Gabataganai & Tyrii
 collectis validis copiis irruentes. expugnant Gi-
 schala, quibus incensis atque dirutis domum se
 E recipiunt. quæ injuria Joannes accensus, suis o-
 mnibus armatis, conflictuque cum prædictis po-
 pulis habito, instauratam patriam securitatis cau-
 sa cinxit moenibus. Gamala autem in Romano-
 rum fide perstabant ob causam hanc. Philippus
 Jacimi filius Agrippæ regis præfectus, præter
 spem quam regia Hierosolymitana oppugnaretur,
 elapsus, in aliud periculum incidit, ne jugulare-
 tur a Manabemo & sociis ejus latronibus; serva-
 tus est tamen interventu cognatorum quorun-
 dam Babyloniorum, qui tunc erant Hierosoly-
 mis: quibusque post die quo minus agnosceretur
 mixto capillitio fuga iniit. & cum perve-
 nisset ad quendam suæ possessionis vicum situm
 prope castellum Gamala, accessit aliquam mul-
 tos sibi subditos. interim divinitus ei quiddam
 accidit, quod alioqui periculo salutem attulit.

nam repentina febre correptus literas ad Agrippam & Bernicen scriptas liberto cuidam commisit, qvi Varo eas redderet: huic enim tum rex & regina curandam regiam crediderant, ipsi Berytum profecti obviam Gessio. At Varus acceptis Philippi literis, cognitoque quod evaserit, tulit id graviter, veritus ne posthac rex & regina non egerent sua opera, ut Philippo incolumi reddito. productum igitur ad plebem eum qvili-
 ras attulerat, & accusatum tanquam falsarium, quodque fictum nuncium attulisset, Philippum Hierosolymis cum Judæis contra Romanos bellum gerere, supplicio tradidit. qvicum non revertetur ad Philippum, ille causam nesciens rursus alium militem cum literis, renunciaturum quidnam priori accidisset, curve ita differret redditum. Verum & hunc Varus oppressit per calumniam. etenim a Cæsariensibus Syris inflatus fuerat ut aspiraret ad sublimia, dicentibus fore ut Agrippa interficiatur a Romanis ob rebellionem Judæorum, & ipsi detur regnum debitum propter cognationem regiam. nam constabat Varum esse regii generis, descendentem a Sohemote trarcha Libani. Is igitur spe tali elatus literas apud se retinuit, diligenter cavens ne pervenirent in manus regias: observabatque omnes exitus, ne quis clam elapsus renunciaret regi quæ ibi fierent: multosque Judæorum interficiebat in gratiam Syrorum Cæsariensium. quia & in Bathanzæ Judæos qvi Babylonii vocantur, Bathyræ incolentes decrevit ope Trachonitarum invadere: vocatisque ad se Cæsariensibus Judæis duodecim primariis, iussit eos profectos illo nunciare suo nomine tribulibus, relatum sibi esse quod bellum adversus regem molirentur: sed quia non liberet credere, denunciare ut arma ponerent. id enim argumentum fore certissimum, quod merito fidem non habuerit falsis rumoribus. adjunxit, mittendos esse viros septuaginta ex optimatibus, qvi crimen obiectum diluant. fecerunt iussa illi duodecim: & cum Bathyræ venissent ad suæ gentis homines, eosque nihil novi moliri invenissent, persuaserunt ut septuaginta vi-
 ros mitterent. hos adventantes cum duodecim legatis Cæsaream, Varus stipatus regio milite in itinere exceptos una cum ipsis legatis interficit, ac mox pergit contra Judæos incolentes Bathyræ. sed prævenit eum quidam ex illis septuaginta casu servatus, quo nuncio moniti arreptis armis receperunt se cum uxoribus & liberis in castellum Gamala, relictis vicis refertis multis opibus, & pecorum ingenti numero. quo audito Philippus & ipse eodem se contulit. ad cujus adventum acclamabat populus ut ducem se eis præberet, & contra Varum ac Cæsarienses Syros bellum susciperet. fama enim sparserat regem ab his occisum esse. Philippus vero comprimebat eorum impetum, collata in eos regis beneficia in memoriam revocans,

Φίλιππος δὲ αὐτῶν κατέχευε πῶς ὀρεῖται, ὑπομιμνήσκων τῶν τῆς βασιλείας ἐπὶ αὐτοὺς δωρησάντων.

ἡ πορὲν δὲ κατὰ χρόνον αὐτὸν ἐξαίφνης χάρις ἐπι-
 στὰς τοῖς παρὶν ἀρεῖται καὶ βερενίκη δίδωσι τῶν
 ἐξελθόντων πάλιν κομίζοντες πρὸς οὐρανόν. καὶ δὲ ἔτι
 τὸν καιρὸν ἐκπῆνον ὁ τῶν βασιλείων διοικῶν κατε-
 σάντων αὐτὸν τῶν βασιλείων αὐτοῦ γὰρ ἐς βερενίκην ἀφί-
 κνω ὡς ὑπάρχοντι βουλομένων γοῶν. λαβὼν αὖτὸς
 οὐαὶ τῶν Φιλίππου χαρίων, ἐπεὶ ἡμεῖς
 αὐτὸν ἀγαποῦμεν, βαρεῖς ἡσυχίας, ἀρεῖται τὸ λα-
 βὼν αὐτὸς νομίζων φανήσθαι τοῖς βασιλεῦσι ἀφί-
 κνους Φιλίππου. περὶ αὐτῶν οὐκ ἐστὶν ἡ πόλις
 τῶν Ἰσραηλίων κομίζοντες, καὶ πάλιν ἡμεῖς Ἰσρα-
 ηλῆες, ψάλλομεν τὴν φῶσιν αὐτὸν ἀπαγγέλλειν
 τοῖς ἱεροσολύμοις Φιλίππου μὲν τῶν ἰουδαίων ῥωμαῖοις
 πολεμῶν ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ δὲ ἐξελθόν-
 τος, Φίλιππος δὲ δαυὶδ τῶν ἀνδρῶν, δειπνῶν ἐκπῆ-
 μεν τῶν Ἰσραηλίων πάλιν τὸν ἀπαγγέλλοντες πρὸς αὐτὸν
 τὸ συμβεβηκός ἐστι τῶν δαυὶδ τῶν διὸ βραδύτως καὶ
 τῶν τῶν Ἰσραηλίων ἐστὶν οὐαὶ τῶν συνοφωτιστῶν ἀπὸ
 λέν. καὶ γὰρ ὑπὸ τῶν ἐν κομίζοντι οὐκ ἐστὶν ἡμεῖς
 φρονῶν, ἀναγινώσκοντες μὲν λεγόντων ὑπὸ ῥωμαίων ἀ-
 ρεῖται ἀπὸ τοῦ ἰουδαίου ἀμαρτίας, ληψὶ δὲ
 αὐτὸν τῶν ἀνδρῶν, ἐκ βασιλείων ὄντων. καὶ γὰρ ἡμεῖς
 μὲν οὐαὶ βασιλικῶν γένους, ἔργον τῶν πᾶσι
 τῶν ἰουδαίων περὶ αὐτοῦ. ἀπὸ τῶν τῶν οὐαὶ
 τυφλῶν, πᾶσι μὲν Ἰσραηλίων πρὸς αὐτὸν κατὰ τὴν
 χανῶν μὲν καὶ ἐπιτυχῶν τοῖς χαρίων τῶν βασιλείων,
 πᾶσι ἐξ οὐδὲν ἢ πᾶσι ἐφρουρεῖ, καὶ ἀπὸ τῶν ἀπα-
 γγέλλει τῶν βασιλείων τῶν περὶ αὐτοῦ. καὶ δὲ χαρίων
 τῶν καὶ τῶν κομίζοντι οὐκ ἐστὶν, πολλοὺς τῶν ἰου-
 δαίων ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ. ἐβουλήθη ἡ καὶ μὲν τῶν ἐν βασιλείᾳ
 τραχυντῶν ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα, ὅτι πᾶσι ἐν ἐκ-
 τῶν βασιλείων ἰουδαίους, ταύτην γὰρ τὴν περὶ αὐ-
 τῶν ἐχούσιν ὁρμήσιν. καλῶς οὖν τῶν καὶ τῶν κομίζον-
 τῶν ἰουδαίων δώδεκα τοῖς δοκιμωμένοις, περὶ αὐτοῦ
 αὐτοῖς ἀφικνομένων ἐς ἐκδοτάνα, πρὸς τοῖς
 ἐκ τῶν κατὰ τοῦ αὐτοῦ ὁμοφύλους ἐπὶ
 ὅτι οὐαὶ ἀκῶν ὑμᾶς τῶν βασιλείων μέλλοι ὁρμῶν,
 καὶ μὴ πιστεύετε, πέμπωμεν ἡμᾶς πᾶσι ὑμᾶς τῶν
 ὅπλα καὶ ἀπὸ τῶν. τῶν γὰρ αὐτὸν καὶ ἡμεῖς ἐπὶ καλῶς
 μὴ πιστεύετε τοῖς πρὸς ὑμῶν λεγόντων. ἐκείνους ἡ
 καὶ πᾶσι πρὸς αὐτῶν ἀνδρῶν ἐβουλήθη πᾶσι
 δαυὶδ τῶν ἀνδρῶν πρὸς τὸ ἐπὶ αὐτοῦ αἰτίας ἐλθόν-
 τῶν ἐν οἱ δώδεκα πρὸς τοῖς ἐν ἐκδοτάνους ἐμφύλους,
 καὶ κατὰ τῶν αὐτοῦ μηδὲν τῶν περὶ αὐτοῦ φρο-
 νούντων ἐπὶ αὐτοῖς καὶ πᾶσι ἐβουλήθη πᾶσι. ἡ καὶ
 δὲ ὑπὸ τῶν αὐτοῦ πᾶσι οἷον ἐβουλήθη δαυὶδ,
 ἐξαπέστειλαν. κατὰ τῶν οὐκ ἐστὶν μὲν τῶν δώδεκα
 πρὸς αὐτοῖς ἐς τὴν κομίζοντι. ὑπάρχοντες οὖν οὐαὶ
 μετὰ τῆς βασιλικῆς δυνάμεως σὺν τοῖς πρὸς αὐ-
 τὸν πάντας ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ τῶν ἐν ἐκ-
 τῶν ἰουδαίων ἐπὶ αὐτοῖς. φησὶ δὲ πᾶσι ἐκ τῶν ἐ-
 βουλήθη πᾶσι ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ πᾶσι τῶν
 λαβόντων σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ἐς γαμαλά τῶν φρο-
 νούντων ὑπὸ τῶν αὐτοῦ, κατὰ τῶν πᾶσι καὶ πᾶσι
 ἀγαθῶν πληρεῖς, καὶ ἰσοσταθῶν πολλὰς μυριάδας
 ἐχούσας. Φίλιππος ἡ πυρομένη ταῦτα, καὶ αὐτὸς
 γαμαλά τῶν φρουρῶν ἦεν. ὡς αὐτοῦ δὲ, κατὰ
 βία τὸ πᾶσι ἀρχὴν αὐτὸν ὡς αὐτοῦ, καὶ πᾶσι
 λεμῶν πρὸς οὐρανόν, καὶ πᾶσι ἐν τῇ κομίζοντι οὐκ
 διεδέχετο γὰρ ὑπὸ τούτων τῶν βασιλείων τῶν αὐτοῦ.
 ἐστὶν

[illegible]

tum quanta esset Romanorum potentia, quam febellando irritare immani periculo non careat, atque ita tandem vicit hujus viri consilium. Rex porro cum sensisset Varum velle apud Casaream Judæos cum uxoribus & liberis multorum millium explentes numerum interficere, misit ei successorem Equum Modium, ut alibi dictum est. Philippus autem Gamala & vicinam regionem in Romanorum fide continuit. Interea cum venissem in Galilæam, certis nunciis super his rebus edoctus, scripsi Hierosolymitanorum concilio, quid me juberent sciscitans. rescriptum est ut in Galilæa maneam, ejusque tutelæ provideam, retentis etiam collegis, si illis ita visum sit. hi cum multum pecuniæ parassent ex debitis sibi sacerdotii nomine decimis, statuerant reverti in patriam: sed rogati ut tantisper mecum essent dum componeremus omnia, facile assenserunt. Cum his igitur a Sephoritarum urbe profectus in Bethmauntem vicum veni distitum quatuor stadiis a Tiberiade: missoque nuncio accersivi ad me senatum Tiberiadis & primores ejus populi, qui postquam affuerunt, & inter hos Justus quoque, dixi me una cum collegis legatum a populo Hierosolymitano missum ad eos, ut agerem de diruendo palatio, quod ibi a se constructum Herodes tetrarcha variis animalium picturis ornaveratur, cum id vetitum sit nostris legibus: rogabamque ut nos quantocyus id facere permitterent. Quod cum diu Capella & suæ factionis homines recusassent, tandem magna contentione assensum eis expressimus. interim dum nos ea de re contendimus, jam Jesus Saphia filii nautarum & inopum factionis dux assumpta aliqua multorum Galilæorum manu palatium incendit, ratus se bonam prædam inde paraturum, quia testis ejus quædam inaurata viderat: multaque in eo diripuerunt præter animi nostri sententiam. nos enim post colloquium cum Capella & Tiberiensium primatibus apud Bethmauntem habitum in superiora Galilææ nos recepimus. Tum Jesu factio Græcos omnes eam urbem habitantes interimit, & quotquot inimicos ante id bellum habuerant. His auditis vehementer commotus descendi in Tiberiadem, dedique operam, ut quicquid possem recuperare ex direptis regis facultatibus, candelabra corinthia, mensas regias, & rudis argenti satis magnam copiam. quæcunque autem recepi, regi servare statui. accitis igitur decem e senatu potioribus & Capella Antylli filio, vasa illa eis tradidi, interdictens, ne cuiquam præter me ea redderent. Inde Gischalæ cum collegis ad Joannem veni, cogniturus quidnam haberet animi: moxque apprehendieum rerum novarum cupidum affectare tyrannidem. rogabat enim me ut sibi potestatem facerem exportandi frumentum Cæsaris, quod in superioris Galilææ vicis erat repositum, dicens se id velle impendere in structuram mœniū patriæ. at ego cum olecissem ejus conatus & consilia

negabam me hoc ei permittere. cogitabam enim id frumentum aut Romanis fervare aut mihi ipsi, quod haberem jam curam ejus regionis a civitate Hierosolymitana mihi commissam. ergo cum nihil a me impetraret, collegas appellavit super hoc negotio futurorum improvidos, & avidos munerum. ab his largitione totum ejus provincie frumentum obtinuit, me non valente contra duos contendere. deinde altero dolo Joannes usus est. agebat enim Judæos Cæsareæ Philippi incolas, regis cui suberant mandato intra mœnia cohibitos, querentes de olei puri penuria, id a se petere, ne præter morem cogantur uti Græcorum oleo. hæc autem non religionis respectu dicebat, sed pictus turpis lucri cupidine. sciens enim apud Cæsarienses sextarios duos drachma una venire, Gischalis autem octuaginta sextarios drachmis quatuor, totum illud oleum quod ibi erat ad eos transmissit, me quoque ut videri volebat permittente. non enim volens permittebam, sed metu ne si obstitere lapidarer a populo. Postquam igitur concessi, plurimum pecunie Joannes quaesivit hoc maleficio. ex hoc oppido remisi collegas Hierosolyma, totusque posthac fui in comparandis armis & muniendis urbibus. accitis deinde latronum fortissimis, cum viderem non posse illis arma addimi, persuasi multitudini ut mercede eos conduceret, conducibilis docens habere eos stipendiarios, quam sinere agros incursionibus eorum diripi: atque ita eos dimisi sacramento obstrictos ne nisi vocati in regionem nostram venirent, aut nisi stipem debitam reciperent, jussos prius abstinere a Romanis & accolis injuriam. Sed ante omnia curavi in pace continere Galilæam, cumque vellem optimates ejus regionis circiter septuaginta prætextu amicitie habere quasi obfides fidei, ascitos in amicitiam feci mihi comites & judicandi socios, pleraque decernens ex ipsorum sententia, in primis curans ne temere discederem a justitia, utque abstinere ab omni corruptela munerum. agens igitur annum trigesimum, qua ætate etiam si quis temperet cupiditatibus illicitis, difficile tamen evadit calumniatorum invidiam, maxime si cum magna potestate sit, nulli mulieri vim intuli, & nihil mihi obtrudi sum passus, ut rei nullius indigus: imo ne debitas quidem mihi ut sacerdoti decimas accipere volui ab afferentibus. ex manubiis tamen partem post devictos Syros accolæ recepi, quam me Hierosolyma misisse ad cognatos fateor. Cumque bis Sepphoritas vi expugnassem, Tiberienses quater, Gadarenses semel, & Joannem sapius insidias mihi molitum in potestatem redegissem, neque de ipso neque de ullo memoratorum populorum pœnas sumere sustinui, ut procedente stilo indicabimus. quamobrem opinor Deum recte factorum inspectorem, & tunc me eripuisse ex inimicorum insidiis.

καὶ μὲν ταῦτα πολλοῖς περιπεσόντα κινδύνους διέφυ-
λαίον, καὶ ὧν ὑπερὸν ἀπαρχελοῦμεν. ποσὴ δ' ἦν
πρὸς μετ' ἀλλήλους τῶν γαλιλαίων ὄνομα καὶ πίστις, ὥστε
ληφθῆσαν αὐτῶν καὶ κράτος τῶν πόλεων, γυναικῶν δ'
ἐπεκινῶν ἀνδραποδιζόντων, ἐχέτωσαν τ' αὐτὴν ἐπιστε-
ναίον συμφορᾶς, ὥστε τ' ἐμῆς ἐφρένισαν σωτηρίας.
ταῦτα δ' ἰωάννης ἐφθόνησε, καὶ γραφὴν πρὸς με
τ' ἐφθόνησε, ὅτι τῶν γαλιλαίων κατεβάνη χρησάμενος ἐν π-
τεροῖς ἱεροῖς ὕδασι, τῆς δ' σωματικῆς ἐνεκα ἱερα-
πείας. καὶ γὰρ μηδὲν ὑποπίδωκεν πρὸς αὐτὸν πονη-
ρὸν οὐκ ἐκώλυσε. πρὸς δ' καὶ τοῖς τῆς πρεσβυτέρου τῆν
διοίκησιν ὑποέμου πιστευμένοις κατ' ὄνομα γρα-
φῶ, κατεβάνη ἐπιμαρτυρεῖν ἰωάννη καὶ τοῖς ἀφ' ἱερο-
μῶν σὺν αὐτῶν πάντων αἱ τῶν ἐπιτηδεύων ἀφθονίαν
ὑπερῶν. διέτριβον δ' καὶ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐν κώμῃ
τῆς γαλιλαίας, ἥ περιχορεύεται κανά. ὃ δ' ἰωάννης
ἀφ' ἐκείνου καὶ ἐς τὴν πρεσβυτέρου πόλιν, ὥστε τοὺς ἀν-
θρώπους διποκρίνας τῆς πρὸς με πίστεως περὶ τοῦ
αὐτοῦ. καὶ πολλοὶ τῶν ὑπερῶν καὶ ἡδῶς ἐδέξαντο
τοιαύτων διηρημυνῶν αἱ πράγματων καὶ φύσιν
πρὸς μεταβολὰς διηρημυνῶν ἔχοντες, καὶ εἰσέτι χαί-
ροντες. μάλα καὶ ἰούς καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ πρὸς ὠρμη-
κείαν διποκρίνας ἐμοῦ περὶ τοῦ τῶν ἰωάννη, διεκώλυ-
σε δὲ αὐτοὺς φθῆσαι. ἡ κεν γὰρ ἀγγελὸς μοι ὡς
ἴδω, ὃν ἐγὼ κατεσκεπην τῆς πρεσβυτέρου φραγῆναι, ὡς
περὶ τὸν τῶν πρεσβυτέρων γνώμην ἀπαρχελοῦν, καὶ
μετὰ τὴν ὑπερῶν, βραδύναντες γὰρ ὑποτῶν
ἐτέρων ἐξουσίαν ἡμεῖς τῶν πόλιν. ἐντυχῶν οὖν τοῖς
γραμμάσι, τὴν σίλαν καὶ ἀφ' ἐκείνης ἀναλαβὼν ἄνδρα,
διόλης τῆς νυκτὸς τῶν παρὲν ἐπιούμεν, περὶ τῆς
ἀγγελου τῶν τῶν ἐμῶν παρουσίας τοῖς ἐν τῇ πρεσβυτέρου
σημανοῦνται. πρὸς δ' ἀληθινῶν μετὰ τῇ πόλιν, τὸ
πλήθος ὑπερῶν καὶ ἰωάννης σὺν αὐτοῖς, ὃς καὶ πᾶ-
ν με πταρρυμένους ἀπαρτίδω, δίδας μὴ εἰς ἑ-
λεγχον αὐτῶν τ' ἐκείνης ἀφ' ἐκείνης διποκρίνας κιν-
δυνώσῃ, ὑπερῶν, ὡς ἀπὸ τῆς εἰς τὴν αὐτὴν κατὰ-
λοπιν. καὶ γὰρ ἡ γυνὴ καὶ τὸ πᾶν, πρὸς τῶν ἐμῶν
σωματεφύλακας διποκρίνας, πᾶν ἐνός, καὶ μὲν
πύπνυ κατὰ τῶν δέκα τῶν ὁπλιτῶν, δημηγορεῖν ἐπα-
ρώμεν τῶν ἀληθῶν τῶν πρεσβυτέρων εἰς διηρημυνῶν
ὑπερῶν, παρεκάλωμεν μὴ οὕτως αὐτοὺς ταχέως
ἀφ' ἐκείνης κατὰ τῶν γὰρ αὐτοῖς εἰσὶν τῶν μεταβολῶν,
καὶ τῶν μὲν πάντα ποιεῖται μετὰ τῶν γυναικῶν
διημῶν, ὡς καὶ τῶν πρὸς ἐκείνον πᾶν φυλαξάν-
των. ἔγω δὲ μοι πάντα λελάλητο, καὶ τὸν ἐξή-
κουσα τῶν οἰκίων κατεβάνη κελόοντες. οὐ γάρ
μοι καιρὸν εἶναι φροντίζον τῆς ὑπερῶν δυνάμει,
ἀλλὰ πρὸς τῆς ἰδίας σωτηρίας, καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς
ὁκφύγω. περὶ μὲν δ' ἰωάννης τῶν πρὸς αὐτὸν ὁπλι-
τῶν διηρημυνῶν πρὸς πᾶσι πρὸς ἐκ τῶν γαλιλαίων οἱ πρὸς
ἡμῶν αὐτῶν, καὶ περὶ τῶν πρὸς πᾶσι πρὸς ἀνελθόν-
με, περὶ μὲν ὡς ἐν τῶν μὲν τῶν οἰκίων μεμονωμέ-
νους. ἡ καὶ οἱ πρὸς πᾶσι, καὶ ἐπεπράχισαν τῶν
γον, εἰ μὴ ἔτι τῶν γαλιλαίων ἀφ' ἐκείνης ἐγὼ
μετὰ τῶν σωματεφύλακας ἰακώβου, καὶ ὑποτῶν
πρεσβυτέρων ἡρώδου περὶ τῶν οἰκίων, ὁδηγηθῶν
ὑποτῶν διηρημυνῶν τῶν γαλιλαίων, καὶ πᾶν λαβόμεν, καὶ
διηρημυνῶν πρὸς ἐχθρούς διηρημυνῶν, εἰς τα-
χεύας ἀφ' ἐκείνης. οἱ δ' ἐν τῶν πόλιν ταυτην κατοικοῦντες, ὡς ἐπὶ τῶν τῶν πρεσβυτέρων ἀπὸ τῶν
ροζυῶν αἰσπασίως οὐκ αὐτὰ παρεκάλωμεν σφᾶς ἄγαν ἐπ' αὐτοὺς. ἴδω γὰρ ἰφασκον

[illegible]

A ut me dormientem deserentes in circum venirent, cum cæteris ibi de abrogando mihi imperio consultaturi. qvi persuasi multos ibi jam ante congregatos inveniunt, unanimiter vociferantes vindicandum esse in proditorem reipublicæ. Sed præcipue instigabantur a Jesu Saphiaz filio, qvi tum summum magistratum gerebat, vir malus & natus movendis tumultibus, seditiosusqve ut qvi maxime. Istum præ se ferens Moysis tabulas in medium progressus, Si vestri, inquit, nulla cura tangimini, at sacratæ has leges nolite contemnere, quas publico odio prosequendus Josephus iste vester dux sustinuit prodere, quantumvis atroci pœna dignissimus. Hæc effatus & exceptus acclamatione populi, assumptis armatis ad ædes ubi diversabar properat cum certo interficiendi me proposito, me nihil tumultus sentiente & quiescente inter im præ lassitudine: cum subito Simon unus satellitum, qvi tum solus mecum permanerat, viso incurso, civiū me excitat: indicatoqve instante periculo simul hortatur, ut potius generosi ducis more vitæ abrupam, quam inimicorum arbitrio moriar. Hæc illo monente, ego salute mea Deo commissa mutataqve veste in cœtum atratis prodii, & suspensum a cervice gestans gladium, per viam illam qua neminem adversariorum occurrurum sciebam in circum ventens visendum me præbui, in faciem prostratus & terram rigans lacrymis, ita ut omnes moverem ad misericordiam. cumqve sensissem mutatos affectus populi, conatus sum eorum sententias scindere, priusqve armati reverterentur a meis ædibus: fassusqve me non alienum ab objecto crimine, postulabam ut primum discerent, in quem usum servarem relatam ad me prædam, ac tum demum si liberet me interficerent. Multitudine vero jubente me dicere, armati reversi & me conspicati irruunt occidendi animo. Sed cohibiti plebis vocibus, repræsserunt suum impetum, rati post confessionem prodicionis & servatæ regi pecuniæ, habituros se meliorem occasionem patrandi facinoris. Itaqve facto silentio, Viri fratres, inquam, si vobis videor mortem commeritis, nec ipse mori recto: volo tamen ante exitium veritatem apud vos proloqui. Equidem cum animadvertissem civitatem hanc commodissimam hospitibus, multosqve relictis propriis patriis delectari vestra consuetudine cujusvis fortunæ futuros socios, decreveram mœnia vobis condere ex istis pecuniis, propter quas ad hoc destinatas exorta est tanta vestra indignatio. ad hæc verba Tarichenses & hospites conclamant, gratias mihi agentes & jubentes me bono esse animo. Galilæi vero atqve Tiberienses persistabant in iracundia. factumqve est inter ipsos dissidium, his minantibus pœnam, illis contra securum me esse jubentibus. postquam autem & Tiberiensibus promisi me ædificaturum mœnia & aliis opportunis civitatibus, fidem habedomicilium: & ego præter omnem spem elapsus

A forte fortuna conspessus est Romanorum equita-
tus non longe a Tiberiade iter faciens, quos op-
pidani rati esse regios, mox in regem honorificas
voces, in me contumeliosas jactare ausi sunt:
moxque cursim quidam veniens renunciat illorum
motum ad defectionem spectantium: id quod me
valde perterritum, quod instantem tum sabbato ar-
matus a Taricheis domum dimiseram, quo quie-
tius Taricheatæ sine militari turba feriantur:
& alioquin quoties eo loco degerem ne satellitio
quidem utebar, fretus probata sæpe incolarum
benevolentia, itaque cum septem tantum milites
& aliquot amicos circa me haberem, anceps e-
ram consilii. nam revocare copias sub vesperam
non placebat, quibus postera die neque necessa-
ria arma tractare permittebatur nostris legibus.
C Quod si Taricheatas eorumque hospites prædæ
spe invitatos illo ducerem, videbam in eis non
esse satis virium, & res dilationem non patieba-
tur, quod timerem ne a rege missi occupata urbe
me excluderent. quapropter decrevi uti strata-
gemate. Evestigio amicorum fidissimos Tari-
cheatarum portis apposui, neminem permissu-
ros egredi: convocatisque familiarum primati-
bus, singulos jussi navem in lacum deducere, ea-
que cum gubernatore inscissa me sequi. Tum
& ipse cum amicis & septem illis militibus con-
fesso navigio petebam Tiberiada. At Tiberien-
ses, ut cognoverunt nullas a rege venire copias,
lacu vero totum refertum navibus, attoniti & ci-
vitati suæ timentes ac si naves militem veherent,
E mutaverunt priorem sententiam. itaque positis
armis obviam mihi cum uxoribus & liberis pro-
deunt, excipientes me faustis acclamationibus,
quod putarent me non sensisse ipsorum propo-
situm, rogantesque ut propitius in eorum urbem
adveniam. Ego autem propius accedens jussi gu-
bernatores longe a terra ancoras jacere, ne appa-
reret oppidanis navigia esse inania: ipse navi una
F advectus proxime, cum eis exposulabam, quod
tam stulte ad violandam fidem mihi datam essent
faciles: deinde pollicebar certam veniam, si decem
primates ad me mitterent: quo sine mora facto, in
navem impositos misi Taricheas in custodiam.
Atque hac arte alios post alios accipiendo paula-
tim universum senatum & parem ex primoribus
populi numerum illo transuexi. Tum reli-
G qua multitudo, ut vidit in quanto esset periculo,
rogabat, ut tumultus autorem supplicio tra-
derem. Is Clitus dicebatur, audax & temera-
rius juvenis. Ego, qui nefas ducebam virum
tribulem interficere, & tamen necesse habe-
bam pœnam de eo sumere, Leviam unum e sa-
tellitibus jussi, ut accedens ei manum alteram
præcideret: qui cum non auderet solus in tan-
tam multitudinem progredi, ne timiditas ejus

καὶ οὕτως ἡ δὴ ἀντιπαράστασις ἡ περὶ με, ὧς
καλοῦντες πέμψαι δύναμιν αὐτοῖς ὁπλιτῶν, ἔτι
ἀναστῆντας αὐτῶν τῇ πόλει τῆς καὶ γὰρ πρὸς ἐξου-
σιαν ἀντιπαρῶν ἡγίωσαν. ἀφίσταται δὲ βασιλεὺς καὶ
ἡ γαυλαϊτικὴ χώρα μέχρι κώμης σολύμης, σελάμια
καὶ σωγαννί φουσί κώμης ὠχυρώσεως ὠκοδόμησι
τῆς καὶ πρὸς τὴν ἀνω γαυλαϊκῆν κώμην καὶ πᾶν πε-
τρῶδες οὐκ εἰσάγειται ὧς ἀπὸ τῆς πόλεως. ὀνόματα δὲ
αὐτῆς, ἰάμνια, ἀμηνυθ, χαράβη, ὠχυρώσεως καὶ
πρὸς ἐν τῇ γαυλαϊκῇ πόλιν μὲν παρχίας, πτερεάδα,
σεπφωρ, κώμης δὲ δέβλων ἀπὸ λαοῦ, βηροῦς, σελά-
μην, ἰωταπῆτα, καφάρθ, κώμης ὠρῶνα καὶ παφα, καὶ
τὸ ἰσχυρὸν ἄρθ. ἐς πᾶτας καὶ οἵτιν ἀπὸ τῆς πό-
λεως, ἔστω πρὸς ἀσφάλειαν τῶν μὲν πᾶν τῶν
τῇ πόλει, τὸ κατ' ἐμοῦ μῖσος μάλλον προσήκει
βαρέως φέρουσι τὴν ἐμὴν ἀπαστάσιν. περὶ μὲν οὖν
πάντως ἐκπέδον με ποιήσας, τῇ μὲν αὐτῇ πόλει
πρὸς γαυλαῖος καταστροφῇ τῆς καὶ ἀδελφῶν δὲ σι-
μωνά καὶ τὸ σιμωνα ἰωαννῶν ἔστω πρὸς ἐκαστὸν ἐκ
ἱεροσολύμα πέμψαι πρὸς τὸν ἑκαστὸν τῶν σιμωνά,
ὧς καλεῖσθαι αὐτὴν πᾶσι τὸ κοινὸν τῶν ἱεροσολύμι-
των τῶν δὲ χεῖρ ὠφελομένους ἐμὲ τῶν γαυλαίων,
αὐτῶν ψήφισιν τῶν ἐκαστῶν πρὸς τὸν. ὧς σιμωνά
τῶν πρὸς μὲν ἱεροσολύμων, ἡρώς, φόδρα λαμ-
πρῶν, τὸ φαρμακῶν αὐτῶν, οἱ αὐτοὶ τὰ πατέρα νο-
μίμα, δοκοῦσι τὸ ἀλλοτρίον ἀφ' ἐξουσίας ἀφ' ἐξουσίας
ἐστὶν ἀνὴρ πάλῃς συνεισέως τῇ καὶ λογισμῶν, δυνα-
μὸς τε πρὸς ἀγαθὰ κακὰ καὶ κείμενα φρονήσι τῇ εὐ-
δοκίᾳ, φίλος τε παλαιὸς τῷ ἰωάννῃ καὶ σιω-
θῆς, πρὸς μὲν τὸν ἀφ' ἐξουσίας ἔχον. δεξιὰ μὲν οὖν
ὧς κλησθῆναι, ἐκείνῃ πρὸς ἀρχιερεῖς ἀναστῆναι καὶ ἰησοῦ
τὸν ἑκαστὸν, πρὸς τὸν αὐτῶν ἐξουσίας ἐκείνης,
ἐκείνῃ με φουδρῶν, καὶ μὴ περὶ ἐμὴν ἐπιμήκειον
αὐτῶν ἔχοντες, σιωθῆς αὐτοῖς λέγων ἐν τῇ γαυλαϊ-
κῇ ἀφ' ἐξουσίας, μὴ μέλλαν ὧς παρεκάλει πρὸς τὸν
ἀναστῆναι, καὶ φησὶν γινώσκω μὲν πολλὰ ἐπὶ τῇ
πόλει δύναμεις, ἐμὲ σιμωνά πᾶσι συνεβούλευεν. ὧς
δὲ ἀρχιερεῖς ἀναστῆναι οὐ βούλοντο εἶναι τὸ ἔργον ἀπέφαινον
πολλοὺς δὲ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν πάλῃς πρὸς τὸν
μαρτυρῶν, ὅτι καλῶς ἐγὼ στατήρ, ποιῶν καὶ κατὰ
τὴν ἀνδρείαν καὶ οὐ μὴδὲν λέγειν δύναται, φάσαν
ἐργὸν εἶναι, σιμωνά δὲ ὧς ἡκούσε τὰ ὧς ἀναστῆναι, σιω-
θῆς μὲν ὧς ἐκείνους ἡγίωσαν, καὶ εἰς πολλοὺς ἐκφέρων
πρὸς λόγους αὐτῶν, πρὸς τὸν αὐτῶν ἐφάσκειν,
ἵνα ἡ πόλις μεταστῇ ἐκ τῆς γαυλαϊκῆς. πρὸς τὸν
λεπτερόν δὲ τὸν ἀδελφὸν ὧς ἰωάννης πρὸς τὸν
ἐξουσίας αὐτοῖς μετὰ τῶν αὐτῶν γινώσκω καὶ τῇ
ἐπὶ τῇ πόλει ὧς σιμωνά πρὸς τὸν ἀναστῆναι καὶ οὐ
αὐτῶν τῶν χρημάτων ἀφ' ἐξουσίας σιωθῆς τῇ γαυ-
λαϊκῇ ἐκκαλεῖν με, μὴδὲν ἄλλο τῶν καὶ τῶν πόλιν
τῇ τὸν γινώσκοντες, καὶ δὴ ἐδοξεν αὐτοῖς πᾶσι ἀν-
δρῶν καὶ ἡρώδης μὲν ἀφ' ἐξουσίας, τῇ πάλῃς δὲ
ἐκείνους. ἦσαν δὲ αὐτῶν οἱ μὲν δημοτικῆς δύο, ἰω-
αννῶν καὶ ἀναστῆς φαρμακῶν καὶ αἰρετοῦ. ὧς τῇ
τῇ πόλει ὧς ἡρώδης καὶ ἡρώς φαρμακῶν καὶ αὐ-
τῶν, σιμωνά δὲ ἐκ ἀρχιερέων νεώτερος ἐκείνων. πρὸς
ἐκείνους ἀφ' ἐξουσίας ἐς τὸ πάλῃς τῶν γαυλαίων,
πρὸς τὸν παρ' αὐτῶν τῶν αἰτίων, δι' ἧν ἐμὲ φιλοῦσιν.
εἰ δὲ φάσιν ὅτι πολλοὺς ἐκ τῶν ἱεροσολύμων, καὶ αὐτοῖς

sicut supra diximus. Post hæc me rogarunt per li-
teras, ut præsidium ad se mitterem, & simul, qvi
oppidum eorum cingant mœnibus: ego vero u-
trumque annui. per eosdem dies Gaulanitis quo-
que regio ab Agrippa deficit usque ad vicum
Solymam. Soganni etiam & Seleuciz locis natura
munitis addidi mœnia. Superioris etiam Galilææ
vicos quamvis prærupto situ muniri similiter Ja-
mianiam, Amerytham, Charaben. In Galilæa vero
permuniri oppida Taricheas, Tiberiada, Se-
phorim: vicos, Arbelorum speluncam, Bersobæ,
Selamen, Jotapata, Capharath, Comosogana, Na-
papha, & montem Itabyrium. In ea loca & fru-
menti magnam vim condidi, & arma quibus se-
taerentur contuli. Interim Joannes Levi filius
indies majori me prosequēbatur odio, meos suc-
cessus ferens graviter. cumque decrevisset omni-
no me de medio tollere, postquam Gischala pa-
triam cinxit mœnibus, Simonem suum fratrem
cum centum militibus mittit Hierosolyma ad Si-
monem Gamalielis filium, rogans, ut cum Hiero-
solymitana civitate ageret, ut mihi abrogato
imperio, rebus Galilææ Joannem ipsum suffragio
communi præficerent. hic Simon Hierosolymita-
nus erat illustri cum primis genere, Phariseus
secta; quæ quidem videtur exactius tenere leges
patrias: insigni vir prudentia, & qvi labantes res
posset consilio suo in integrum restituere: uteba-
turque jampridem Joannis amicitia, mihi infen-
sus tunc temporis. Motus igitur amici precibus
fuit pontificibus Anano & Jesu Gamalz filio,
aliisque suæ factionis hominibus, ut me crescen-
tem tollerent, nec paterentur ad summum glo-
riæ fastigium evadere. id enim fore ipsis quoque
conducibile, si amoveret præfectura Galilææ.
Sed non esse cunctandum Anano & cæteris, ne
hoc consilio prodiret urbem invadam cum exerci-
tu. Hæc consulenti Ananus pontifex retulit non
esse id facile, cum tam multi pontifices & primores
populi testes sint mihi bene administratæ provin-
ciæ: nec æquum esse accusare eum cui nihil possis
obicere. Tum Simon jubet illos totam rem silen-
tio tegere: sibi curæ futurum, ut quamprimum
a Galilæa submovear: accitoque fratre Joannis,
mandavit ei, ut munera ad Anani amicos mitte-
ret, ita enim forte citius concessuros in suam sen-
tentiam. Sic tandem Simon effecit quod voluit.
Ananus enim & socii corrupti largitionibus, con-
silia de abroganda mihi præfectura conferunt, &
civilibus nemine alio consilio. itaque placuit mit-
tere viros præstantiores genere, eruditione pares.
horum plebei erant duo, Jonathas & Ananias Pha-
risæi: tertius vero Joazarus sacerdotalis generis,
Phariseus hic quoque: Simon vero ex ordine
pontificum, omnium nata minimus. hos jusse-
runt advocata Galilæorum concione quære-
re, cur ita me diligant: quod si respondeat-
ur, quia Hierosolymita sim: dicere sibi quo-
que Hierosolyma esse patriam. Sin autem

peritiam legum in me probent, dicendum nec sibi ignotos esse ritus patrios, quod si sacerdotii nomine me diligi dixerint, referendum ex ipsis quoque duos fungi sacerdotio. ita instructi collegæ Jonathæ argenteorum quadraginta millia ex atriis accipiunt. Et quia per id tempus Jesus quidam Galilæus cum sexcentorum militum cohorte Hierosolyma venerat: accitum hunc numerato trium mensium stipendio conducunt, iussu sequi Jonatham & collegas, imperataque eorum facere: eisque adjungunt trecentos cives mercede autoratos similiter. His ita paratis legati profisciscuntur, comitante Joannis fratre cum suis centum militibus, mandatum habentes ab his, qui se miserant, ut si sponte ab armis discederem, vivum me Hierosolyma mitterent: si repugnarem, freti mandato impune interficerent. Eisdem etiam litteræ ad Joannem datæ sunt, hortantes, ut sit paratus bellum contra me gerere, quoniam & Sephoritis, Gabaritis atque Tiberiensibus autores fuerunt, ut Joanni contra me ferrent auxilia. Hæc cum pater meus ex Jesu Gamalæ filio consiliorum omnium participem mihi quæ amico cognita ad me perferisisset, male me habuit ingratitude civium per invidiam occidere me volentium, nec minus ægre ferebam vocari me solliciti parentis precibus, dicentis cupere se meum conspectum ante obitum. quapropter amicis aperui omnia, addens post triduum relicta præfectura abiturum me in patriam. quo audito mæsti omnes & flentes deprecabantur ne se deseram perituros si destituantur meo imperio. Cumque apud me propriæ salutis quam precum illorum potior haberetur ratio, veriti Galilæi ne ob meum discessum contemnerentur a latronibus dimissis nuntiis per totam regionem suam indicant me velle discedere. quo audito multi undique convenerunt cum uxoribus & liberis non tam mei desiderio, ut opinor, quam metuentes sibi met. me enim præserte in tuto sibi esse videbantur. Venerunt igitur ad me populariter in Magnum campum, ubi tum agebam apud vicum Asochim: quo tempore mirabile somnium noctu mihi observatum est. cum enim in cubili essem mæstus & turbatus obrezens acceptas literas, visus est mihi vir quidam adstans dicere: Desine o bone tristari & metuere. nam hæc tristitia magnum te reddent ac fortunatum per omnia. succedent enim feliciter non hæc solum, sed & multa alia. quare perdura memor quod oporteat te & cum Romanis bellum gerere. Post hoc somnium surrexi volens in campum descendere. tum vero me conspecto multitudo Galilæorum mixta mulieribus & pueris prostrata in faciem cum lacrymis supplicabat ne se imminente hoste deseram, neve meo discessu regionem suam prodam inimicorum injuriis. & cum precibus nihil agerent, adjurabant me, ut maneam, jactantes multa

ἄχθεις ἐσθλῶν. ὡς ᾧ δὲ δέησιν σὺν ἑσθλῶν, κατηνέγκας ἐρκοις μὲν παρ' ἑαυτοῖς ἐλευθεροῦν τὴν

ἡμῶν ἐμπειρίαν τῶν νόμων μηδὲ αὐτοὺς ἀγνοῦν ἐν τῇ πατρίᾳ φάσκον. εἰ δ' αὖτε διὰ τὴν ἱερουσαλήν λεγομένην ἀγαπᾶν μὲν αὐτῶν ἀποκρίνασθαι, δύο ἱερεῖς ὑπάρχοντες τῶν ἐν τῇ πόλει οἱ πρὸς τὴν ἰωνάθην πείσαντες μυριάδας ἀργυρίᾳ διδόντες αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων. ἐπεὶ δὲ τινὰ γαλιλαῶν ἤκουσαν ἰησοῦ ὀνόματι αὐτὸν πῦρ ἐξακρίων ὁσπερ ἔχον ὁπλοδμήματα τοῖς ἱεροσολυμοῖς, τότε μεταπεμψάμενοι τῶν καὶ τῶν μηνῶν μισθὸν δόντες, ἐκέλευσαν ἐπεῖτα τοῖς περὶ τὴν ἰωνάθην περὶ ἑλθόντας αὐτοῖς καὶ τῶν πολιτῶν ἵπτασθαι ἀνδράσι δόντες ἀργύριον εἰς τροφήν τῶν ὁπλῶν, προσέταξαν ἀκολουθεῖν τοῖς πρεσβυτέροις παλαιῶν ἐν αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν ἑξοδὸν ὁπλοδοθέντων, εἶπαι οἱ περὶ τὴν ἰωνάθην συνηγμένοι, ἐπαγγέμενοι καὶ τὸ ἀδελφὸν τὸν ἰωάννη καὶ ὁσπερ ἑκάστην, λαβόντες ἐν τοῖς ὅπλοις τῶν πεμψάντων, εἰ μὴ ἐκὼν καταδύμηναι τὰ ὅπλα, ζῶντα πέμπειν ἐκ τῶν τῶν ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, εἰ δ' ἀντιπαροίμην, ἀποκτείναναι μηδὲν δεδιότας, αὐτῶν γὰρ εἶναι τὸ πρῶτον γένημα, ἐν ᾗ ἔλαβον καὶ τὴν ἰωνάθην πρὸς τὸ κατ' ἐμοῦ πολεμὸν ἐπιμαρτυρεῖν, τοῖς περὶ τὸν φῶρον καὶ γὰρ ἀργύριον καὶ πᾶσι τοῖς πρεσβυτέροις συμμάχῳ τῇ ἰωνάθῃ πέμπειν. ταῦτα μοι ὁ πατὴρ ὡς ἔφαρξεν, ἔπειτα ὁ πρὸς αὐτὸν ἰησοῦς ὁ ἑξαμαχὰς τῶν ἐν αὐτῇ τῇ βουλῇ ἡγουμένων ἔειπεν, φίλοι ὦν καὶ σωτηρὸς ἐμοῖ, σφόδρα πεινρήσομαι, τοῖς τε πολιταῖς οὕτω περὶ ἐμὲ ἡγουμένους ἀχαρίστους ἐπηρεάζει διὰ τὸν φῶρον ἀναρεθῆναι με πρὸς αὐτοῖς, καὶ τῶν πατέρων διὰ τῶν χρημάτων πολλὰ με ὀφθαλμοῖς ἀφικέσθαι πρὸς αὐτοῖς, ποθὲν γὰρ ἐφ' ἡμεῶν τὴν ὑπὸν πρὸς τὸν πᾶν τῶν. ταῦτα δὲ πρὸς τοῖς φίλοις εἶπεν, καὶ ὅτι μὲν τρίτῃ ἡμέρᾳ καταλιπὼν τὰς χώρας αὐτῶν εἰς τὴν πατρίδα προεβίβην. λύπη δὲ ἀπαντὸς τοῖς ἀκούσαντας κατέχευε, ὑπερέκλειον τε κλαίοντες μὴ ἐγκαταλιπὼν αὐτοὺς ἀπολυμένους, εἰ δ' ἐμῆς στρατηγίας ἀπεστῆναι. οὐ κατανύσσοντες δὲ μοι ἔειπεν αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐμαυτοῦ φρονέοντες ὡς σωτηρίας, δεικνύοντες οἱ γαλιλαῖοι μὴ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαταφρόνητοι τοῖς ἀρχαῖς ἡγούμενοι, πέμπουσιν εἰς τὴν γαλιλαίαν ἀπάσαν τοὺς σηματούχους τῶν ἐμῶν γνώμων περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς. πολλοὶ δὲ καὶ πανταχόθεν σωτηρῆσαι. ὡς ἡκούσαν, μὲν γυναικῶν καὶ τέκνων, οὐ πόθεν δὲ αὐτοῖς μοι τὰ πρὸς ἐμὲ μάλλον, ἢ τὰ περὶ αὐτῶν δεῖν τῶν πρῶτον, ἐμοῦ γὰρ ὡς ἐλπίδωντος πείσσει κακὸν οὐδὲν ὑπελάμβανον. ἦκου οὖν πάντες εἰς τὸ μέγα πεδίον ἐν ᾧ διέτριβον, ἀσπῶντες ἐπὶ ὀνόματι τέτω. ἡγουμένους οἱ οὖν ὄντες διὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐξήλασμέν. ἐπεὶ γὰρ κοίτην ἐτραπόμεν διὰ τὰς νύκτας λαμπύμενοι καὶ πταργόμενοι, ἔδοξα τινὰ λέγειν ὅτι πάντα μοι, παῖσιν τῶν ψυχῶν ὡς ἐστὶν, ἀλγῶν, πάντες τ' ἀπαλλάσσου φέβου. καὶ γὰρ λυπῶντα σε μεγίστην πειρήσας, καὶ ἐν πᾶσι ἀποχέσας. κατορθώσας δ' ἐμὸν ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἔπραξέ με κάμνει δὲ, μέμνηται δ' ὅτι καὶ ἑωμέγας δὲ οἱ πολεμήσαν. τῶν δὲ τῶν ἡμερῶν ἡγουμένων, ἀλάνιστα καὶ καταδύμηναι πρὸς μὲν εἰς τὸ πεδίον. πρὸς δ' ἐμὴν ὅλην πᾶν τὸ πᾶν τῶν γαλιλαίων, ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς γυναῖκες τε καὶ παῖδες, ἐπὶ σῶμα ἔφαιναντες ἑαυτοὺς, καὶ δακρύοντες ἐκέλευον μὴ σφᾶς ἐγκαταλιπεῖν τοῖς πολεμίοις, μηδ' ἀπὸ τῶν ἐλπίδων τῶν χώρων αὐτῶν ἐνδύσθαι τοῖς

τῶν δὲ πολλὰ τῶν ἱεροσολυμιτῶν, ὡς ἐρηνόεσθαι
 χάριαν αὐτῶν σὺν ἑσέντι. ταῦτα δὲ καὶ ἐπακούων αὐ-
 τῶν καὶ βλέπων ὁ πλῆθος τῶν κατήφειαν, ἐκλαάδην
 πρὸς ἑλσον, ἀξίον ἕνα νομίζων ὑπὲρ ποσούτου πλῆ-
 θους καὶ προσδούλους κινδύνους ὑπομένειν. κατέβδον
 ὁ μὲν, καὶ πεντακισχίλιους ἐξ αὐτῶν ἐπὶ λίτας ἤ-
 κεν πελὺς εἰχόμενος αὐτοῖς προφάσις, ὅτι τὰς οὐκ-
 οὐκ ἀφῆκα πρὸς ἄλλους. ἐπεὶ δὲ οἱ πεντακισχίλιοι
 παρεγένοντο, πύτους ἀναλαβὼν καὶ τριγυλίους πρὸς
 τῶν ἐμαυτῶν στρατιῶτας, ἰπποῖς δὲ ὄχθηκοντα, τῶν
 παρῶν, εἰς χαβωλὴν κώμην Πτολεμαίδου μετόρον
 ἔσαν ἐπισημαίνω. καὶ καὶ τὰς δυνάμεις συνῆχον ἐπι-
 μάχεσθαι σκηπτόμενοι. ὅτι τὸν πρὸς παλακίδον πόλε-
 μον. ἀφίκετο δὲ ἔτι μὲν δύο σπηλαίων περὶ στρατῶ-
 ματος καὶ ἰπποῶν ἑλκῆς μίας ὑπὸ κείνῃ γαλῆα πεμ-
 φθῆς, ἢ ἐμπήρη τὰς κώμας τῆς γαλιλαίων, αἱ πλῆ-
 θιον ἦσαν Πτολεμαίδου. βαλλόμενοι δὲ ἐκείνου χά-
 ρεκα πρὸς τὴν Πτολεμαίων πόλιν, πρὸς καὶ γὰρ στρα-
 τῆς δὸν τὴν κώμας ὅσον ἐξήκοντα σταδίων. πολ-
 λάκις μὲν ἐν τὰς δυνάμεις προσήγαγον ὡς εἰς μά-
 χην, πλεον δὲ οὐδὲν ἀκρεβόλισμῶν ἐπράξαμεν. ὁ
 γὰρ παλακίδου ὅσον πρὸς ἐλάνωσκε ἀπὸ δὸν τὰ με πρὸς
 μάχην, αὐτὸς καταπληθόμενος ὑπερέβλετο, τῆς
 μὲν τοὶ Πτολεμαίδου σὺν ἐχούρῃ. καὶ τῶν δὲ τὸν
 κατὰ δὲ ἀφικόμενος ἰωάννης μὲν τῶν συμπεσόντων,
 ὡν ἐφάρμοζεν τῶν ἱεροσολυμιτῶν ὑπὸ τῶν περὶ σίμωνα
 καὶ ἀναγών τὸν ἀρχιερέα πεπτεμθῆναι, λαβὼν με δὲ ἐν-
 ἑρως ἐπεβούλευεν, φανερώς γὰρ ὅτι πρὸς σὺν ἐπὶ πόλιν.
 γράφει δὲ πρὸς με πιαυτῶν ὁ πρὸς πόλιν. ἰωάννης καὶ οἱ
 σὺν αὐτῶν πεμφθέντες ὑπὸ τῶν ἱεροσολυμιτῶν ἰωσή-
 πω χάριαν. ἡμεῖς ὑπὸ τῶν ἐν ἱεροσολύμοις πρῶτων
 ἀκούσαντες τὸν λόγον γαλῶν ἰωάννην ὁ πρὸς βουλεύ-
 κειαν σοὶ πλάκας, ἐπεμψόμενοι ὁ πρὸς πόλιν αὐτῶν,
 καὶ ὁ πρὸς πόλιν εἰς τὸ λαὸν ὑπακούειν σοὶ. βουλεύ-
 σαι δὲ ὅτι σὺν σοὶ φερόντες περὶ τῶν κοινῇ πρὸς πόλιν
 ὁ πρὸς καλῶν μὲν ἦκεν ὁ πρὸς πόλιν πρὸς ἡμᾶς μὲν πλῶν
 ὁ δὲ γὰρ ὁ πρὸς πόλιν δύναται ἐν στρατιῶν πλῆθος ὁ πρὸς
 ἔαδῃ. ταῦτα δὲ ἔγραψον προσδοκῶντες δυοῖν γὰρ
 πρὸν, ἢ ὅτι χωρὶς πόλιν ἀφικόμενοι πρὸς αὐτοῦς,
 ἔχουσιν ὑποχρεῶν, ἢ πολλοὺς ἐπὶ πόλιν κρινούσι πο-
 λεμιοί. ἦκεν δὲ μοι τῶν ὁ πρὸς πόλιν ἰπποῦς κομίζων
 θρονοὺς ἄλλας νεανίας τῶν ὁ πρὸς βασιλεῖ πρὸς στρατῶ-
 σαι μέναι. ἡ δὲ ὁ πρὸς νυκτὸς ἡ δὲ δὲ πρὸς καθ' ἡμέραν
 χανον μὲν τῶν φίλων καὶ τῆς γαλιλαίας πρῶτων ἐπὶ
 πόλιν. ἔτι δὲ ὁ πρὸς πόλιν εἰς πόλιν μοι ἦκεν πρὸς
 ἰπποῖς ἐκ δὲ εὐκλειῆς ἐμοῦ κελύουσιν, ἡ πρὸς πόλιν
 μὲν ἐπὶ ὅλως, πρὸς ὁ πρὸς πόλιν πρὸς πόλιν, ταῦτα ἔπειν
 εἰ ἐξ ἱεροσολύμων ἡκόντες πεπτεμθῆναι σοὶ. γράφει δὲ πρὸς
 πόλιν καὶ σὺ, καὶ γὰρ ἐπὶ πόλιν πρὸς αὐτοῦς ὑποσφ-
 ρισθῇ. εἰ μὲν οὐκ κατακείμενοι τῶν δὲ στρατιῶν πρὸς
 πόλιν ὁ πρὸς πόλιν, ἐγὼ δὲ καὶ ἐξ ὁ πρὸς πόλιν, καὶ
 σὺν πόλιν ἡμῶν. ἀρνησάμενοι δὲ, τῶν μὲν ὁ πρὸς
 πόλιν μὲν πρὸς πόλιν ὡς ἐδεξάμεθα, πρὸς ὁ πρὸς
 πόλιν φίλους περὶ πρὸς πόλιν ἐπὶ πόλιν τῶν ἐμῶν
 πρὸς πόλιν. μετ' οὐ πολλῶν ὡρῶν ἔχοντες, καὶ πρὸς
 μὲν ἄλλους πόλιν πόλιν πόλιν, πρὸς πόλιν δὲ
 μοι μόνον τῶν ὡρῶν πόλιν πόλιν πρὸς πόλιν κελύ-
 σαι, καὶ τὰ πρὸς πόλιν πόλιν πόλιν πόλιν, τῶν
 πόλιν ἀναπύξας μηδένος ἐμῶν πόλιν. καὶ
 αὐτὸς πρὸς πόλιν πόλιν πόλιν πόλιν πόλιν πόλιν

A convicia in Hierosolymitanum populum, qui
 se in pace non sinerent. Hæc audiens & videns
 plebis multitudine flexus sum misericordia: non
 indignum ratus pro tanta multitudine, vel aper-
 tum sustinere periculum. itaque mansurum me
 annui, & iussis adesse ex omni eo numero quinque
 millibus cum armis ac comitatibus, ceteros di-
 mili in suam quinquē patriam. cumque præsto
 essent illa quinque millia, assumptis his & tribus
 millibus militum quos ante habueram, & octogin-
 ta equitibus, iter feci in vicum Chabolonem sitū
 in confiniis Ptolemaidis: ibique continebam pa-
 ratas copias, quas gesturus bellum contra Pla-
 cidum. venerat is cum duabus cohortibus & tur-
 ma equitum, missus a Cestio Gallo, ut incende-
 ret vicos Galilæorum vicinos Ptolemaidis, & cum
 ille militem suum vallo cinxisset non longe a Pto-
 lemaidensium moribus, ego quoque castra me-
 tatus sum procul a Chabolone sexaginta stadiis.
 quapropter sæpe militem utrinque produximus
 quasi conflicturi prælio, sed conatus omnis intra
 velitationes constitit. quippe Placidus quanto a-
 vidiozem pugnandi me cerneret, tanto magis ip-
 se metu detrectabat prælium, nusquam secedens
 a Ptolemaide. Per idem tempus veniens cum
 collegis Jonathas, quem missum Hierosolymis di-
 ximus a factione Simonis & Anani pontificis,
 conabatur me per insidias capere, non ausus
 aperte aggredi: scripsitque ad me literas huius-
 modi: Jonathas & collega legati Hierosolymita-
 rum Iosepho salutē. Quoniam Hierosolymis rela-
 tum est ejus civitatis primatibus, Joannem Gi-
 schalenum sæpe tibi tetendisse insidias, miserunt
 nos, ut objurgaremus hominem, juberemusque
 in posterum imperata tua facere. quare, ut de tuo
 quoque consilio provideamus in futurum quid
 agendum sit, rogamus quamprimum ad nos non
 magno comitatu venias: neque enim vicus hic
 capit turbam militum. hæc ita scripserunt alter-
 utrum sperantes, aut habituros se venientem si-
 ne armis obnoxium: aut si copias armatas addu-
 cerem, judicaturos perduellem patriæ. has lite-
 ras quidam eques attulit, juvenis audax, qui o-
 lim regi militaverat. erat autem hora noctis jam
 secunda, & forte cum amicis Galilæorumque
 optimatibus discumbebam in convivio. cumque
 famulus renunciasset venisse ad me quendam Ju-
 dæum equitem, meo jussu intro vocatus saluta-
 vit neminem, tantum epistola prolata, hanc, in-
 quit, tibi mittunt, qui nunc venerunt Hieroso-
 lyms. & alii quidem convivæ mirabantur fron-
 tem militis: ego vero hortatus sum eum se dere &
 nobiscum cœnam sumere. quod ubi recusavit, e-
 pistolam ita, ut acceperam manu retinens, cum
 amicis fabulabar de rebus aliis: ac paulo post fur-
 gens ablegatis aliis cubitum, retentisque solum
 quatuor amicis intimis, & puero jussu vinum pro-
 mere, apertam epistolam percurri vidente nemi-
 ne: & celeriter animadverso argumento denuo

ἀλλ' ὅπως ἀρκούντες ἐπιδίδωκεν. καὶ ῥαφῶν πρὸς αὐτοὺς τὰς
δε. ἡ πάντως με πρὸς ὑμᾶς ἐλθὼν βύλεοθε, διὰ κόσμον
καὶ πῶς ἀρετὴς τῇ γαλιλαίᾳ ἐπὶ πόλεως καὶ κώμῃ.
τάτων ἐν τῷ γέλωτι τοῦ ῥαφῆος καὶ χωρὶς ῥαββάρων
καὶ ῥαββιάνων. ἡ μὲν γὰρ πατρίς ἐστὶν Ἰωάννης. ἡ δὲ σύμμα-
χος καὶ φίλος. ταῦτα τὰ ῥαββίματα λαβόντες οἱ παῖ-
δες Ἰωάννου, ἐκὼν ἐπὶ μὲν ῥαφῆος φασιν. συνέδριον δὲ τὸ φίλον
καθίσταντες καὶ τὸ Ἰωάννου ῥαββίοντες, ἐκτελείουσι
τίνα τρόπον ὁππότε ῥαφῆος μοι. καὶ Ἰωάννης μὲν ἐδόκει
ῥαφῆος πρὸς πάντας τοὺς ἐν τῇ γαλιλαίᾳ πόλεως καὶ κώ-
μας. εἶναι γὰρ ἐν ἐκάστῃ πάντως ἓνα γυνὴ καὶ δευτέρου
ἀνδρὸς ἐμοῦ, ὅς καλὴν τὴν τέχνην ὡς ὅτι πολέμων. πρὶν
δὲ ἐκείλῳ τὸ δόγμα εἶναι. ὅς ἐστι τῷ ἱεροσολυμι-
τῶν πόλιν, ἵνα καὶ κενὸν γινώσκῃ τὸ γαλιλαίων πε-
ρὶ τοῦ μετὰ πόλεμον, καὶ αὐτοὶ φησὶν. Ἰωάννης γὰρ
τῆς τέχνης εὐνοῶς ἔχοντάς μοι γαλιλαίους ἐγκατα-
λάσσειν ἐφ' ὅσον ῥαφῆος. ταῦτα συμβαλόντες οὖν
Ἰωάννης, σφόδρα καὶ πῶς ἀλλοῖς ἤρεται περὶ ῥαφῆος
ἡ ὥρα τῆς νυκτὸς τρίτην, ἐκ γινώσκῃ καὶ μοι ταῦτα, σά-
χης τὸ πᾶν αὐτοῖς πᾶσι. αὐτὸς μολήσας οὖν πρὸς με, καὶ
τῷ ὁππότε ῥαφῆος αὐτῶν ἀπαρτίλυνται. ὅτε ἐπὶ ἡδὴ
ὑπερπείθεος τὸ κρῖνον. ἄξιον δὲ κρίνας ἰάματον ὁπλί-
των τὸ παῖς ἐμὲ πρὸς κελύω διὰ τοῦτο ὁπλίτας λα-
βόντας φραγῆναι πρὸς τοὺς ῥαββάρων ἐν τῇ γαλιλαίᾳ
ἐξόδους, καὶ τὰς παρελόντας συλλαμβάνοντες πρὸς ἐμὲ
πρὶν, μαλίστα δὲ τὰς μετὰ ῥαββίτων ἀλυσκομένους.
ἱερομίαν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκ τῶν φίλων μετὰ ἐξακοσίων ὁ-
πλιτῶν ἐν τῷ μεθόρῳ τῆς γαλιλαίας ἐπεμψα, πρὸς
τοὺς πάντας ἐν τῷ ἱεροσολυμιτῶν πόλιν ὁδὸς τοῦ
λαβόντας, πρὸς τοὺς ὁδὸς καὶ κενὸν τὰς μετὰ ὁππότε
ὁδόντας συλλαμβάνειν. καὶ τὰς μὲν ἀνδράς ἐν δεσμῶν
ὅτι τὸ πᾶν φυλάττειν, τὰ δὲ ῥαββίματα πρὸς ἐμὲ διὰ
πρὶν. ταῦτα τοῖς πεμπεμένοις ἐν τῇ γαλιλαίᾳ, γαλι-
λαίοις διηγήματα κελύων ἐν τῷ ὁππότε ἀναλαβόντας
τὰ ὅπλα, καὶ τοῖς ἡμερῶν τρὶν ὡς ῥαββάρων κώ-
μας ὡς ῥαφῆος πρὸς με. τὸ δὲ παῖς ἐμὲ ὁπλιτῶν μοι-
ρας τὸ πᾶν νείμας, τὰς πρὸς τὰς αὐτῶν παῖς τῶν
σώματι φυλακῶν ἐταξά, περὶ ἀρχῆς αὐτοῖς ὁππότε
καὶ φροντίειν κελύων, ὑπερὸν δὲ μηδὲν γραμ-
τῶν ἀγνοῦν αὐτοῖς συναναμείνου. τῇ δὲ ὁππότε
οὐκ ἐπὶ πρὶν ὡς ἐν ῥαββάρων Ἰωάννης οὐκ ἐπὶ
πρὶν τὸ πρὶν τὸ πρὸς τῆς κώμης ὁπλιτῶν πρὸς, τὸ
ὅτι γαλιλαίους ὅτι τῶν συμμαχίαν παρόντων ὡς αὐτοῖς
περὶ γαλιλαίαν. πρὸς δὲ καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν κώμῶν ὄχλος
συνέτρεχεν. ἐπεὶ δὲ καταπῆς ἐν αὐτοῖς λέγειν ἡ ῥαββίαν,
ὅσον ἀπαντες εὐεργετῶν καὶ σωτῆρα τὸν ῥαφῆος αὐτῶν
καλουῦντες. καὶ γὰρ χάριν αὐτοῖς ἔχον ὁμολογῶντες
συνεβέβηκεν πρὸς μηδὲν μὴτε πολεμῶν μὴτε ἀρπαγῇ
λαμβάνειν πρὸς τὸν ῥαφῆος, ἀλλὰ σκευῶν καὶ τὸ πρὶν δέκα
μύριας πρὸς αὐτῶν ἐφ' ὅσον. γὰρ γὰρ ἐφ' ὅσον πρὸς
καὶ χωρὶς φόνων καὶ ἀστυλῶν. συνέβη δὲ αὐτῇ μερὸν ἐν
πρὸς ὑπερὸν ἐμὲ καταπῆς τὸ ὁππότε φυλακῶν τὸς πε-
ρὶ Ἰωάννου πεμπεμένους μετὰ ὁππότε ἐμπιστῶν. ὅ-
σοι μὲν ἀνδρες ἐφυλάχθησαν ὅτι τὸ πᾶν ὡς περὶ γα-
λαίαν. τοῖς δὲ ῥαββίμασι ἐν τοῖς πρὸς βλασφημιῶν
ἐφ' ὅσον αὐτῶν, ὅθεν ταῦτα φράσαι, ὁρμῶν ἐπ' αὐτοῖς
διανομήν. ἀκούοντες δὲ οἱ παῖς τῶν Ἰωάννου παῖς τῆς ἐμῆς
ἀφίξεως, τὰς ἰδίους πάντας ἀναλαβόντες καὶ
τὸν Ἰωάννου, ὑπερπείθεον ἐν τῷ ἱερῷ οἰκίᾳ βαρὺς δὲ

ad quadragesimum stadium: scripsiq; eis in hunc
modum. Si omnino vultis, ut ad vos veniam, quadringenti quatuor in Galilæa sunt vici par-
tim, partim oppida. ad horum quolibet veni-
am absqve Gabaris & Gischalis. altera enim pa-
tria est Joannis, altera socia & amica civitas. His
litteris receptis legati non rescripserunt amplius,
sed advocato amicorum concilio, & Joanne quo-
qve adhibito, consultabant, quomodo me possent
aggredi. censebat Joannes scribendum esse ad
singulos Galilææ vicos & oppida: esse enim in
singulis unum saltem, & alterum mihi infensum:
eos provocandos quasi contra hostem publicum.
idem decretum mittendum Hierosolyma, ut &
ejus urbis cives cognito judicatum me esse ho-
stem a Galilæis, confirment eam sententiam suo
suffragio: ita fore, ut præsentī Galilæorum favo-
re destituar. hoc consilium assensu cæterorum
comprobatum est: moxq; circa horam noctis ter-
tiam ad me est perlatum, renunciantē Sacchæo
transfuga. Quamobrem videns non esse cun-
ctandi tempus, Jacobum virum fidelem ac stre-
nuum jubeo cum ducentis militibus observare
vias ferentes a Gabaris in Galilæam, & viatores
comprehensos ad me mittere, maxime apud quos
reperiantur literæ. adhæc Hierimiam & ipsum
ex amicorum meorum numero cum sexcentis
militibus misi in fines Galilææ qua itur Hieroso-
lyma, jussum latores epistolarum interciperē, &
ipso quidem conjicere in vincula, literas vero
ad me transmittere. His mandatis, edixi per nun-
cios Galilæis, ut in crastinum cum armis & trium-
dierum cibariis ad Gabara mihi præsto sint. eis
vero quos circa me habebam militibus in quatuor
partes divisos fidissimos satellitum præfectos
constitui, jussos neminem ignotum militem inter
suos admittere. Postera vero die circa horam
quintam veniens Gabara, invenio ante oppidum
totum campum plenum armatis, quos e Galilæa
exciveram in auxilium, & præter hos magnam
rusticani vulgi multitudinem. in quorum cætu
postquam concionaturus constitit, omnes ac-
clamabant benefactorem appellantes me & ser-
vatorem suæ patriæ. tum ego actis pro favore
gratiis, svasi eis, ut infestarent neminem, con-
tentiqve commeatu proprio e castris ad diripi-
endas villas non excurrerent. velle enim me om-
nem tumultum absqve cæde componere. eve-
nit autem, ut qua primum die custodes viarum
disposui, tabellarii Jonathæ in eos inciderent:
quibus ita, ut jufferam detentis in custodia, post-
quam perlegi literas legatorum plenas convi-
ciis & mendaciis, silentio dissimulans ire ad eos
decevi. at illi audito meo adventu, cum omni-
bus suis & Joanne receperunt se in Jesu domicili-
um: id erat turris magna, & nihil ab arce differens.

ibi abdita cohorte militum, & clausis absq; una januis, expectabant me ad salutandum se venturum ex itinere: jussis prius militibus, ut venientem me solum intrmitterent exclusis cæteris. sic enim putabant me facile posse in suam potestatem redigi: sed fefellit eos opinio: ostaciens enim infidias, quam primum eo perveni, ingressus e regione eorum situm diverforium, dormire me finxi. legati vero credentes me vere sopitū quiescere, descendentes in campum sollicitabant multitudinem, ut me male ducis officio fungentem defererent: sed contra quam sperabant accidit. ad primum enim eorum conspectum exortus est clamor Galilæorum, testantium qua me pro meritis complecterentur benevolentia: incusabantque legatos quod nulla laceßiti injuria venissent ad turbendam tranquillitatem publicam, abire jubentes, eo quod non admissuri essent præfectum alium. his mihi renunciatis non dubitavi in medium progredi. itaq; propere descendi auditurus quid legati afferant. ibi procedenti mihi applausum est certatim ab omnibus, & acclamatum ab agentibus gratias pro rebus administratis optime. his auditis Jonathas & cæteri extimuerunt ne salutis periculum adirent in cursu tantopere faventis mihi populi, cogitabantq; aufugere. sed quia non erat id eis liberum, me postulante, ut maneat, stabant mæsti vix rationis compotes. Igitur cohibitis turbæ acclamationibus, & fidissimis militum ad vias servandas appositis, ne nos inopinos Joannes invaderet, jussisq; in armis esse omnibus, ne quis repentinus hostium incursus terrorem eis incuteret, primum literarum mentionem feci, quibus ad me scripserant, missos se a Hierosolymitanorum civitate, ad finiendas inter me & Joannem controversias, meq; ad comparandum evocaverant: moxq; ne inficiari possent, protuli ipsam epistolam. atqui, inquam, si contra Joannis criminationes apud te Jonatha tuosque collegas reddenda esset mihi vitæ ratio, adductis pro me duobus tribusve probis viris testibus, necesse fuisset approbatis testibus & examinatis testimoniis absolvi me vestra sententia. nunc vero ut sciatis bene a me administratas res Galilææ, nolo tres testes probitatis adducere, sed hos omnes vobis exhibeo. ab his rationem vitæ meæ poscite, an cum omni honestate & justitia eis præfuerim. Vosq; viri Galilæi adjuro ne veritatem celetis, sed coram his tanquam iudicibus proferatis siquid a me peccatum est. nondum hæc verba finieram cum una omnium vox exoritur, benefactorem me suum & servatorem appellantiū: anteaq; omnia suo testimonio probantiū, & ut in posterum mei similis esse pergerem rogantium. affirmabant etiam jurejurando omnes, salvam esse per me uxorum suarum pudicitiam, & nullam sibi unquam a me illatam molestiam. Post hæc duas Jonathæ epistolas a custodibus meis interceptas & ad me delatas,

Α κρυφά σπουδάζοντες οὐ λόχον δασιτῶν ἐν αὐτῇ, ἢ τὰς ἄλλας δασιτῶντας θύρας, μίαν ὅ ἀνοίξαντες, προσεδέκην ἡκὴν ἐκ τῆς οὐδὲ με πρὸς αὐτὰς ἀπασιμῶν. καὶ δὴ δόσαν ἐν τῇ λαῶ τῶν δασιτῶν, ἐπὶ δὲ τὸν ὄχλον ἡμῶν μόνον ἐσελθὼν ἐὰσιν τὰς ἄλλας ἀπὸ τῶν αὐτῶν. ἔτι γὰρ ὡς ποτὲ με ἡρησεῖς ῥαδίως αὐτῶν ὑπερχέρον. ἐφύσσαντο ὅτις ἐλπίδου. ἐγὼ γὰρ τὸν δῆθεν ἐλὼν πρὸς αὐτοὺς ἐκ τῆς οὐδὲ παρεχόμενον, καταλύσεις ἀπικρὺς αὐτῶν καὶ γεῦσθαι ἐσκηπόμενον. καὶ οἱ περὶ τὴν ἰωνάθην ὑπολαμβάνοντες ὄντως ἀναπαύεσθαι με καὶ ὑπὸ τῶν ὡρμησάντων καταδύντες εἰς τὴν πεδίον μεταπέθεν αὐτὰς ὡς ἐμὲ κακῶς κρατηγῶντο. πάντας ὅτις αὐτοὺς συνῆπεν. ὁφθέντων γὰρ εὐθὺς ἐξήμερον τὸν ὄχλον τῶν γαλιλαίων, πρὸς ἐμὲ τὸν κρατηγόνον εὐνοίας ἀξία, κατέμεμψιν τε ἐπὶ τῇ τῇ ἰωνάθην ὅτι πείρεισιν, ἐδὲν μὲν αὐτῶν κακὸν προσηγορεύοντες, ἀνατρέψαντες ὅτις ἐκείνων πράγματα, καὶ παρεκλεύοντο ἀπέναι, μὴ γὰρ ἀνποτε μεταποδῶναι πρὸς αὐτὴν ἑτέροι ἀντὶ ἐμὲ λαβῶν. τῶν ἀπαγγελλόντων μὲν πρὸς ἐλθὼν εἰς μέσους οὐκ ὤκνησαι. κατεβάνον αὐτὸν εὐθὺς αὐτῶν, πὶ λέγουν οἱ περὶ τὴν ἰωνάθην ἀκροῦσθαι. πρὸς ἐλθόντο δὲ με κρότο. τὸν πάντες ὅτις ἀπὸ τῶν εὐθὺς ἐλθόντων, καὶ μετ' εὐφημιῶν ὁπλοῦντες χάριν ἔχον ἐμολογούντων τῇ ἐμῇ κρατηγίᾳ. ταῦτα δὲ οἱ περὶ τὴν ἰωνάθην ἀκούοντες, ἐφθέγγοντο μὴ καὶ κινδυνεύσωσιν δασιτῶν ἐπ' αὐτὰς ὡρμησάντων τῶν γαλιλαίων καὶ τῶν πρὸς ἐμὲ χάριν δρασμόντων ἐπὶ αὐτοῖς. μὴ δυνήσονται ὅτις ἀπελθῶν, προσμένον γὰρ αὐτὰς ἡζύσσει, κατὰ τῶν ἐκ τῶν ὡρμησάντων πρὸς ἐμὲ. πρὸς αὐτὰς οὐκ ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν εὐφημιῶν πάντας ὄχλον, καὶ τὸν δασιτῶν τῶν πρὸς αὐτὰς ὅτις ὁδοὺς ὁπλοῦντες ὑπὲρ τῶν φρεσὶν μὴ ἀπὸς δόκῃ τῶν ἡμῶν ἐκ τῶν ὁπλοῦντων, ὡς γὰρ οὐκ ὀκνῶντες ὅτις γαλιλαίους ἀναλαβῶν τὰ ὅπλα μὴ πρὸς τὴν ἐφ' ὅν τὸν πολεμίων, εἰς τὴν γέννησιν αὐτῶν ὁπλοῦνται ταρσύνουσιν. πρὸς τῶν ὁπλοῦντων τῶν περὶ τὴν ἰωνάθην ὑπερμνησκον, ἐν τῶν ὁπλοῦντων ὑπὸ τῶν ὁπλοῦντων ὅτις ἱεροσολυμιτῶν πεπόμενοι, ἀναλύοντες με πρὸς τὴν ἰωνάθην φιλονεικίας, ὡς ὡς κατέστην με πρὸς αὐτοὺς ἀφικέσθαι. καὶ ταῦτα διεγῶν, τὴν ὁπλοῦντων εἰς μέσους πρὸς αὐτοὺς, ἵνα μὴ δὲν δὲν ὁπλοῦντων διωκῶσιν ἐλεγχόντων αὐτὰς τῶν γραμμάτων. καὶ μὲν ὅταν ἰωνάθην ὑμεῖς τῶν συμπεσόντων, εἰ πρὸς ἰωνάθην κερύμενον ὑπὲρ τῶν πρὸς αὐτὴν ἐμὲ βίον δύο πινὰς ἢ τῶν μαρτυρῶν καλὰς καὶ ῥαδὺς ἡγάγον, δῆλον ὡς ἀνάγκη εἶχε πρὸς ἐξέτασιν καὶ τῶν τῶν βίον ἀπὸ τῶν ὁπλοῦντων ἐγκλημάτων, ἵνα οὐκ γινώσκω καλῶς πεπεσῶσιν μοι τὰ καὶ τῶν γαλιλαίων, τῶν μὲν μαρτυρῶν ὀλίγας εἶναι κομίζονται καλῶς βεβαιότι. τῶν ὅτις πάντας ὑμῶν δίδωμι τὸν ὄχλον τῶν οὐκ ὄντων πῶς ἡδε πῶς ἐπὶ ἐξίσωσι, εἰ μὴ πῶς σὺ μὲν τῇ ἐκείνης ὅτις ἐπὶ ἐξίσωσι πεπαιδευμένη. ὁ δὲ ὁκίζω ὑμᾶς ὡς γαλιλαίους μὴ δὲν ὁπλοῦντας τὸν ἀληθείας, λέγειν δὲ ὅτι ὅτις ὡς διακρίνεται, ἐπὶ μὴ καλῶς πεπεσῶσιν. ταῦτα ἐπὶ λέγοντός με, κριναι τὸν πάντων ἐκ τῶν γινόντων φανῶν, καλῶς τῶν διερχόμεν με καὶ σωτήρα. καὶ περὶ μὲν τῶν πεπεσῶσιν ἐμαρτύρουν, περὶ τῶν πρὸς αὐτὴν συμφορῶν παρεκάλουν. πάντες δὲ ὡς μνησθὲν αὐτοὺς εἰς μὲν ἔχον τὰς γυναῖκας, λελυτῶσιν ὅτις μὴ δὲ πῶς μὴ δὲν ὑπὸ ἐμοῦ. καὶ ἐπὶ δύο τῶν ὁπλοῦντων, ὡς οἱ κατακρίνεται ὑπὸ ἐμοῦ φερόντες πεμφορείας ὑπὸ τῶν περὶ τὴν ἰωνάθην ἐλόντες, ἀπεκρίναντο πρὸς ἐμὲ, ὡς γὰρ

A His discis proferebant quatuor epistolas, quasi scriptas ad se a Galilæis extremos ejus regionis finitibus, & implorantibus suum auxilium. His auditis Tiberienses creduli clamare cœperunt non desidendum esse ulterius, sed ferendam opem tribulibus in tanto periculo. ego contra legatorum fucum intelligens, ajo me sine mora in quo belli vocet necessitas: sed quia e diversis quatuor locis literæ venerint, Romanorum incursiones nunciantes, oportere in totidem partes divisas copiis, singulos legatorum præfici singulis. decere enim viros fortes non consilio solum rem laborantem juvare, sed ductu etiam suo & auxilio. me enim non posse nisi unam exercitus partem ducere. Placuerunt hæc multitudi-
ni, moxq; coge-
bat & ipsos exire ad obeunda ducum munia. at illi vehementer animo turbati sunt, conatu suo frustrato per machinationes a me oppositas. Ibi unus eorum Ananias nomine vir malus & maleficus, svadet iudici publicum jejunium in diem posterum, utqve ad eandem horam omnes in eundem locum inermes conveniant, nimirum agnoscentes sine divina ope nihil agi armis hominum. hæc autem non pietatis ergo dicebat, sed ut me exarmaret una cum meis milicibus. tum ego quoque obedi-
vi necessario, ne viderer piam admonitionem contemnere. Itaqve digressis domum omnibus Jonathas & collega scribunt Joanni, ut ad se mane veniat quanto possit comitatu militum. facile enim me in potestatem suam redacto vos fore compotem. ille acceptis literis libenter paruit. Postera die satellitum duos fortissimos ac fidissimos jubeo celatis sub veste brevibus gladiis metum prodire in publicum, ut nos possemus defendere contra inimicorum si qua existeret injuria: ipse quoque thorace indutus & accinctus gladio quam occurrissetissime in Proseucham ad precandum conveni. Jesus autem me cum amicis ingressus, astans foribus reliquorum ex meis admitti permisit neminem. Jamq; nobis ritu patrio preces inceptantibus, exurgens Jesus ex me querit de supplicii incensa regia, rudiq; argento, apud quem sint hæc deposita, quorum ideo tum mentionem faciebat, ut tempus in Joannis adventum tereret. Respondi Capellam habere omnia, & decem illos Tiberiensium cives primarios: usq; ut ex ipsis sciscitarentur an vera loquerer. Quibus habere se fatentibus, Quid, inquit, illi viginti aurei, quos argenti rudis certo pondere vendito recepisti, in quem usum a te conversi sunt? Ecce hos, inquam, dedi in viaticum legatis missis Hierosolymia: ad hæc Jonathas & collega responderunt, non recte factum quod legatis ex publica pecunia mercedem solverim. Plebe autem commota ob evidentem hominum maliciam, cum intelligerem non procul a seditione rem abesse, volens

& corporis custodibus excepi humaniter, gratias A
agens quod venire dignatus sit. paulo vero post
inambulando, quasi sine arbitris dicturus aliquid
feductum ab amicis longius, mediumq; arreptum
sublimem tradidi perducendum in vicum proximi-
um: datoq; signo militibus, petebam cum eis
Tiberiadem. cumq; utrinq; coortum esset acce-
ptulium, nostris jam cedentibus cohortatione
animum reddidi, & Tiberienses tantum non vi-
ctores intra moenia compuli. immissa deinde alia
manu per lacum, mandavi ut quam domum pri-
mam occupassent incenderent: quo facto Tibe-
rienses vi captam urbem rati, abjectis armis sup-
plicabant cum mulieribus & pueris ut victis
parcerem. ego vero precibus flexus, impetum
militum cohibui: & dato receptui signo jam ves-
pere ad curandum corpus abii: adhibitoq; Simo-
ne ad convivium, consolabar hominem, promit-
tens remissurum me eum Hierosolyma instructū
viatico & deductoribus securitatis causa additis.
Insequenti vero die cum decem armatorum mil-
libus Tiberiadem ingressus sum: & accitis in
stadium primatibus populi, iussi quinam essent
defectionis autores dicere. eos indicatos in iedais
vinculis misi Jotapam. Jonatham autem & col-
legas solutos numerato etiam viatico, militibus
quingentis deducendos Hierosolyma tradidi.
Deinde Tiberienses iterum ad me conveniunt
orantes veniam, & quod hactenus cessatum sit
repensuros se pollicentes futuris officiis: roga-
bantq; ut direpta bona veteribus dominis resti-
tuerem. mox igitur edixi ut omnia conferrentur
in medium. cumq; cunctarentur milites, quen-
dam ex eis conspicatus cultiorem solito, sciscita-
tus sum unde eam vestem nactus sit: & falsum E
rapina esse partam castigavi verberibus, omnibus
graviolem poenam comminatus, nisi proferrent
quicquid rapuerant: congeſtaq; praeda plurima
singulis civium agnoscentibus sua reddidi. Hoc
loco libet paucis reprehendere. Justum huius ar-
gumenti scriptorem, ceterosq; qui historiam
polliciti veritate neglecta non verentur ad gra-
tiam odiumve mendacia posteritati prodere: ni-
hil enim ab instrumentorum falsariis differunt,
nisi quod hos magis corrumpit impunitas. Is ut
videretur bene tempus infumere, res hoc bello
gestas scribere aggressus, multa mentitus de me,
ne de sua quidem patria vera loquutus est. Quam-
obrem nunc mihi incumbit necessitas, ut ad coar-
guenda quæ de me falso testatus est, proferam
quæ hactenus filui. nec mirum videri debet,
quod tam diu id facere distulerim. historicum
enim dicere quidem vera necesse est, licet tamen
ei non invehi in malos acerbius, non quod illi
hæc gratia digni sunt, sed propter servandam
modestiam. Ut igitur ad te jam sermonem ver-
tam, iuste historicorū tuo testimonio gravissime,
τὸ μὲν ἀληθεύειν ἀναγκάειν. ἔχει δὲ ὁ μὲν πικρῶς τὰς πινῶν πινηγίας ἐλέγχειν, & ἀλλὰ τὸ πρὸς ἐκείνους
χάριον, ἀλλὰ ἀλλὰ τὸ αὐτὸ μετρίως. πῶς ἔν, να φῶ πρὸς αὐτὸν ὡς παρὲντα, ἵνα δὲ δοκῇ συγγραφεύς,
87

ἔπειθ' αὐχὺς παρ' ἑαυτοῦ, ὑποὶ γαλανάμην ἐγὼ τι περὶ Ἀ
 γαλιλαίων τῇ πατρίδι σε τ' ὡς ῥωμῆες ἔως τ' βα-
 σιλέα σέσωκας; περὶ τὸν γὰρ ἡμεῖς γαλιλαίους στρατη-
 γὸν ὑποδ' αὐτὸν ἱεροσολιμαίων χρηστὸν ἠβλάμην, οὐ καὶ
 πάντες πέρειν, ὡς μόνον ἀνέστησαν τὰ ὄπλα, ἀλλὰ
 ἔπειθ' ἐν τῇ στρατῷ δέκα πόλεις ἐπολεμήσατε. οὐ γὰρ πῶς
 κώμας αὐτῶν ἐνέπρησας, ἔσθ' οὐκ ἐκείνης ὅτι τ' ὡς πα-
 ζεως ἐκείνης ἐπέσει. ταῦτα ἡ σὺ κ' ἐγὼ λέγω μὲν, ἀλλὰ
 καὶ ἐν τοῖς ἑσπασμένοις αὐτῶν κρατ' ἐκ πομπῆμα-
 σιν ἔτιως γέγραπται. Ἐπὶ τὰς πόλεις ἐν πόλεμαϊδὶ ἑ-
 σπασμένοι κατεβόησαν οἱ δέκα πόλεις ἐνοικοῖ, πρὸς
 ἑαυτοὺς οὐκ ἐπὶ τὸν πόλεμον ἀξιοῦντες. καὶ δέδοκεν ἂν δι-
 κῆν ἑσπασμένοι κελύσαντες, εἰ μὴ βασιλεὺς ἀρεπ-
 πτες λαβὼν ἐξέστην δακτυλῶν, πολλὰ δ' ἀδελφῆς
 Βερενίκης δεήσεως σὺκ ἀνελών δεδεμένον δὲ πολὺν
 χρόνον ἐφύλαξεν. Ἐπὶ μὲν ταῦτα ἡ πολιτεία σε συ-
 φῶς ἐμφανίζουσιν πῶς τὸν πόλεμον ἔσθ' ὅτι σὺ τὸν πα-
 τριδὰ ῥωμῶν ἀπέστησας. ὡς καὶ τεκμηρίον καὶ γὰρ δι-
 λῶς μετ' ὀλίγον. Βέλομαι δ' ἐπὶ τὸν πόλεμον τὰς ἀλ-
 λους πέρειν ὁλόγα διὰ σε, καὶ ὡς ἔσθ' οὐκ ἐπὶ τὸν πό-
 λεμον μετὰ σὺν ἱερῶν, ὅτι μὴτε Φιλωμάχοι, μὴτε
 Φιλοδασιλῆς γέγονατε. Ἐπὶ τῇ γαλιλαίᾳ πόλεον σὺ
 μετὰ σὺν, σὺν Φωρῆς καὶ Τιβερῆος ἡ σὺ πατρίς ὡς ἔσθ' ἀλ-
 λα σὺν Φωρῆς μὲν ἐν τῇ μεσοπείᾳ τ' γαλιλαίας κα-
 μένη, καὶ ἐπὶ αὐτῶν κώμας ἐχέουσιν πολλὰς, καὶ τὴν θρα-
 σινεὶ δὲ διωκόμεν ὡς ῥωμῆες ὑπὲρ ἡβέλησεν ἐν χε-
 ρῶς, διεγνώκῃ τῇ πόλει τὰς δεσποτίας ἐμὲ μὲν πῶς, καὶ
 ἐμὲ δ' ὡς πόλεως αὐτῶν ἐξέλειπε, καὶ στρατεύσασθαι τινὰ τῶν
 πολιτῶν ἐν δόμοις ἐκάλυπεν. ὅπως ἡ καὶ τὸν πόλεμον ἡμῶς
 ἀσφαλῆς ἦν, ἡ πᾶσι μετέχουσιν αὐτῶν τ' πολὺν ὀχυ-
 ροῦσιν περὶ τὸν πόλεμον, ἔσθ' ὡς καὶ γὰρ ἐπὶ τῇ
 στρατῷ ῥωμαίων ταχυμάτων ἡμεροῦσαντες. Φρενὴν
 ἐκόντες ἐνέδιδαν, κατεφρονήσαντες ἐμὲ τότε μέγα
 διωκόμεν, καὶ πᾶσι οἱ ἐκπαλῆς ὄντες. πολιορκη-
 μένης ἡ πόλις καὶ μετὰ τὴν πόλεως ἱεροσολύμων, καὶ
 ἐπὶ τὴν πόλεων ἱερῶν κινδυνεύοντες. ἐν τῇ τ' πόλεμῶν
 ἐξέστην ἡ πόλις, σὺν μαχίαν σὺκ ἐπὶ τὴν πόλεμον μὴ βελό-
 μοι δοκῶν καὶ ῥωμῶν ὄπλα λαβὼν. ἡ ἡ σὺ πατρίς ὡς
 ἔσθ' ἐκινδύνει ἐν τῇ πόλεμον ἐκτὸς ἀλῆν, καὶ ἀπὸ τῶν
 ἐπὶ τὴν πόλεμον ἐκτὸς ἐκινδύνει. γαλιλαίων ἡ πόλις, σὺν
 πόλεως ἡ πόλις ἐκινδύνει τ' ἀπὸ τῶν βασιλείας, μὴ δὲ
 μῶς ἡ πόλεως ἐκινδύνει ὡς καὶ καί, οἱ ἡ πόλεως τὸν
 πόλεως ῥωμῶν πῶς φυλάττειν ῥῶς ἐκινδύνει γὰρ ἡ πόλις
 πόλις ὅτι ἐμὲ ὄπλων ἐν πορείᾳ. ἀλλ' ὡς σὺ φῆς σὺ
 τὴν πόλεμον ἐγὼ τότε, μὲν πᾶσι τῇ πόλεως ὡς ἔσθ' ὡς
 ἱεροσολύμων πόλεως οἶδας ὑποδ' ῥωμῶν ἐμὲ γὰρ
 πόλεμον, ἔσθ' ὡς καὶ καὶ κρατ' ἐκ τῆς πόλεως, φρενὴν
 πόλεως, πόλεως γαλιλαίων ἐκινδύνει τ' μαχίαν πᾶσι
 τα. τότε σὺ ἐκινδύνει πᾶσι πᾶσι ἀπὸ τῶν πόλεως ὡς
 ἐμὲ πόλεως, ἐκινδύνει τὰ ὄπλα καὶ ὡς πόλεως τὸν πόλε-
 λῶ καὶ ῥωμῶν, ἐπὶ τὴν πόλεως, ἀλλ' ἀναγκασθέν-
 τες ὅτι τὸν πόλεως ἀπὸ τῶν πόλεως. ὑμῶς ἡ
 ἔσθ' ἐκινδύνει πᾶσι πᾶσι, ἐκινδύνει ἀπὸ τῶν πόλε-
 μῶν πᾶσι τῶν πόλεως πᾶσι πᾶσι τῶν πόλεως, καὶ
 τότε διὰ πόλεως τὰ ὄπλα κατὰ πόλεως. καὶ πᾶσι ἐν
 ἐμὲν ἡ πόλις ἡ πόλις καὶ κρατ', οἱ μὴ τὸν πόλεως δὲ
 μέν καὶ τὸν πόλεως ὑμῶν ὡς πόλεως πᾶσι πᾶσι
 σὺν πόλεως. σὺ ἐγὼ γὰρ σὺν πόλεως, ἀλλ' ὑμῶς

quomodo ego & Galilaei in causa fuimus, ut pa-
 tria tua deficeret a rege simit & Romanorum Im-
 perio? quandoquidem priusquam ego ex decreto
 civitatis Hierosolymitanæ in Galilæam dux mitterer,
 tu cum tuis Tiberiensibus armis correptis populariter
 ausi estis infectare etiam Syrorum, Decapolim. Tu enim
 illorum vicos incendisti, & in illo conflictu tuus famulus
 cecidit, atque hæc non a me tantum dicuntur, sed & in Vespasian
 imperatoris commentarios relata sunt. quodque apud
 Ptolemaidem Decapolitani crebris clamoribus flagitaverunt,
 ut Imperator de te pœnas sumeret, nimirum autore calamitatum
 suarum omnium. fecissetque id sine dubio, nisi Agrippa
 rex te sibi ad supplicium deditum, donasset sororis Berenices precibus, servatum tamen
 longo tempore in custodia. Quin & ea quæ post
 gestisti in republica, satis declarant tum vitam
 tuam reliquam, tum quod defectionis a Romanis
 auctor civibus tuis fueris: id quod evidentibus
 argumentis paulo post docebimus. nunc etiam alii
 Tiberienses propter te accusandi sunt, & docendus
 lector quod neque Romanis neque regi fideles amici
 fueritis. Urbium Galilæarum maximæ sunt Sepphoris
 & Tiberias tua iuste patria. Sed Sepphoris in
 medullis regionis sita, & habentes circa se vicos
 plurimos, quoniam decreverant servare fidem
 dominis, & me excluderunt, & edicto voverunt
 ne quis civium suorum iudæis militare audeat:
 utque a me minus sibi esset periculi, per fallacias
 induxerunt me prius ut mœnibus urbem eorum
 cingerem. Quibus absolutis præsidium sponte
 receperunt a Cestio Gallo tum gerente res in Syria,
 me contempto quia tum terrori eram cæteris propter
 potentiam. Iidem cum oppugnarentur Hierosolyma
 & commune gentis nostræ templum esset iam
 periculo, non miserunt suppetias, ne viderentur
 arma contra Romanos sumere. Tua vero iuste
 patria sita ad lacum Genesareticum, & distans ab
 Hippo triginta stadiis sexaginta a Gadaris, Scytho-
 poti centum & viginti, oppidis ditionis regis,
 nullique vicina Judæicarum urbium, si voluisset,
 facile Romanis fidem servare potuit. nam & publice
 & privatim vobis erat armorum copia. Quod si
 ego tunc in causa fui, ut tu iuste dicis, quis fuit
 postea? nam me scis priusquam oppugnarentur
 Hierosolyma in Romanorum potestatem venisse,
 & vicaptis Jotapata castellisq; multa alijs,
 multisq; Galilæorum absumptos pugnis varijs.
 Tunc igitur oportebat vos nihil amplius a me
 timentes arma projicere, & regi ac Romanis
 accedere, siquidem non ultro sed coactos id bellum
 suscepisse vos dicitis. At vos expectastis donec
 Vespasianus ad mœnia vestra omnes admo-
 veret copias, ac tum demum arma posuistis metu
 periculi. imo expugnanda erat vestra civitas, nisi
 rex excusata vestra stultitia impetrasset vobis a
 Vespasiano veniam. Non mea igitur est culpa, sed vestra

qui hostiles gessistis animos. An non meministi quoties victoria de vobis potius neminem interfecerim. Vos vero dissidentes inter vos non propter regis aut Romanorum studium, sed propter vestram maliciam, centum octoginta quinque cives occidistis, quo tempore ego a Romanis oppugnabar in Jotapatis. Quid an non in Hierosolymitana obsidione recensita sunt Tiberiensium duo milia, qui partim ceciderunt, partim vivi capti sunt. An ideo te hostem fuisse negabis, quia tum ad regem perfugeris? Atqui hoc ipsum te fecisse nota me perterritum. Dicis me esse malum hominem. Quid tu cui capitis per Vespasianum damnato rex Agrippa remisit supplicium: & cum te magna pecunia donasset, iterum atque iterum, conjecit in vincula, totiesque egit in exilium: semel etiam quem ipse duci jusserat, revocavit a morte motus Berenices fororis suae precibus. Postea, toties in maleficiis deprehensum cum te proposuisset scribendis epistolis, ut comperit hic quoque te mala fide rem agere, in conspectum suum venire prohibuit. Sed in hac diligentius inquirere desino. Caterum tuam demiror impudentiam, qui asseveres omnibus qui hoc argumentum scripserunt te id tractasse melius, cum ne hoc ipsum quidem scias, quid in Galilaea gestum sit. Eras enim apud regem in Beryto, ac non Jotapatæ quidem oppugnationem cognovisti, aut quomodo me oppugnatus gesserim potuisti discere, quando nemo superstes fuit qui tibi renunciare valuerit. Sed forte dicis te exacte perscripsisse quæ circa Hierosolyma gesta sunt. Et qui potuisti, cum nec ei bello interfueris, nec loqueris Vespasiani commentarios. Non legisse te autem hinc conjicio: quia scripsisti contrarium. Quod si confidis te scripsisse melius omnibus, cur viro Vespasiano ac Tito quorum auspiciis id bellum gestum est, & Agrippa superstitum cognatisque ejus viris Græcarum literarum peritissimis, non edidisti tuam historiam? Ante viginti enim annos eam scripseras, & poteras a consociis habere testimonium. Nunc postquam illi non sunt inter nos amplius, nec putas esse qui coarguat, ausus es librum edere. At non sic ego, neque meis scriptis timui: sed ipsis opus id imperatoribus tradidi, cum adhuc recens id bellum pene versaretur in hominum oculis. Conscius enim mihi eram veritatis servatæ per omnia, unde speratum testimonium consequutus sum: Quin & aliis multis mox communicavi eam historiam, quorum nonnulli bello interfuerant, sicut rex Agrippa & cognati ejus aliquot. ipse sane Titus Imperator adeo e foliis illis libris cognitionem earum rerum homines petere voluit, ut sua manu subscriptos in bibliotheca publicari iussit. Rex autem Agrippa sexaginta duas ad me dedit epistolas, testimonium veritatis ferentes, quarum duas subjeci, ut ex ipsis rem sibi cognoscere liceat. Rex Agrippa Josepho suo carissimo salutem. Perlibenter legi tuum librum;

οἱ πλεονεχῆς φρονήσαντες. οἱ δὲ μέμνητε ὅτι πᾶσι τοῖς ὑμῶν ἐγκρατὴς ἡμῶν ἐβόησα, ἐθένα διέφθερα. σπάζοντες ὃ ὑμεῖς πρὸς ἀλλήλους, ὃ δὲ τὸν βασιλέα καὶ ῥωμαίους ἐνοίουν, διὰ ὃ τὸν ὑμετέρων αὐτῶν πονηρίαν ἐκατὸν ἐγδοήκοντα πέντε τῶν πολιτῶν ἀπέκταναν, καὶ τὴν κερὸν ἐκείων ἐμὴ πολιορκημῆς ἐν ἰωδαίᾳ ἐστὶν ῥωμαίων. τί δὲ ἐγὼ καὶ τὸν ἱεροσολυμίαν πολιορκίαν διαχίλοι πῦρ ἐκείων ἐξηπάθησαν, οἱ μὲν πεπληκότες, οἱ δὲ ληφθέντες αἰχμαλώτοι, ἀλλὰ οὐ πολέμῳ ἐχρονέοντα φησὶς, ὅτι πρὸς βασιλέα τὸν ἐφύγε. καὶ εἴτε ὃ δὲ τὸν ἐξ ἐμῆ φόβου φημί σε πεποιθημένον. καὶ γὰρ μὲν πονηρὸς ὡς λέγεις. ὃ δὲ βασιλεὺς ἀρετίᾳ ὅτι τὸν ψυχρῶς συγχωρήσας ὑπὸ ἡεσασπιανῶν θανόντων κατέχευεν, ὃ πᾶσι τοῖς δωρηταῖς μὲν χρημασιν, πᾶσι δὲ ἐνεκεν ὑστερον δις μὲν ἐδόθη, τριτακις δὲ Φυγῶν τὸν πατέρα προσέταξε; καὶ δοτῆναι δὲ κελεύσας ἀπαξ, τῇ ἀδελφῇ Βερενίκῃ πολλὰ δαδῆσαι, τὸν σωτήριον ἐχαίρει. καὶ μὲν τοσούτῃ καὶ κακῶν πραγμάτων τῇ ἐν Ἰππυλῶν σὺ πιστεύσας, ὡς ἐπὶ τοῖς οὐκ ἐφάρμογες ἀπὸ τῆς ὕψους. ἀλλὰ πῶς μὲν τῶν ἐλέγχων ἐπ' ἐμὲ ἔως ἐστίν. θαυμάζεις δὲ ἐπὶ μοι τὸν δὲ ἀναιδέως, ὅτι πολλὰς λέγεις ἀπάντων τὸν πρᾶγματι τῶν πάντων γεγραμμένων, αὐτὸς ἄμυνον ἐξηγελέμενος, μήτε τὰ πρᾶγματα καὶ τὸν βασιλέα ὁπότε μὲν. ἡς γὰρ ἐβλήθη τότε τὸν βασιλέα. μὴ δὲ οὐκ ἐπὶ τῶν ῥωμαίων δὲ ἰωδαίαν τῶν πολιορκίας ἡ ἐδρασαν ἡμῶν. τὸν βασιλέα μὴ οὐκ ἐπὶ ἐμαυτὸν ἐπὶ τὰ πολιορκημῆς, διωθέντες πᾶσι. πάντες γὰρ ἐπὶ ἀπὸ τῆς λατῆς αὐτῶν, δι' ἐφάρμογες ὅτι τὸν πρᾶγματι ἐκείνης. ἀλλ' ὡς πᾶσι καὶ ἱεροσολυμίαν πρᾶγματι μὲν ἀνελθείας φησὶς σφραγίσαν. καὶ πᾶσι οἶοντες, ὅτι γὰρ τὸν πολέμου περιτυχῆς, ὅτι τὸν καὶ οὐκ ἀνέγνω. ὑπομνήματα μὲν γινόντων τεκμήριον, τὰς καὶ οὐκ ἀνέγνω. ὑπομνήματα μὲν γινόντων τεκμήριον τὸν γεγραμμένον. οἱ δὲ παρὸς ἄμυνον ἀπάντων συγγραμμένων, διὰ τὸ ζώντων ἡεσασπιανῶν ἐπὶ τὰ ἀντικρατῶν ἐπὶ πολέμου ἡμῶν, ἐβασίλευσε ἀρετῶς πρὸς τοῖς ἐπὶ καὶ τὸν καὶ ἡμῶν πάντων ἀνδρῶν τὸν ἐλλειψῆς πηδῶν, ὅτι πᾶσι ἰκάντων, τὸν ἱεροκλῆν σὺν ἐφάρμογες ἡς μέσῃ. πρὸ γὰρ ἀπὸν ἐτῶν ἔχες γεγραμμένον, ἐπὶ πρὸς ἐδὸν ἐμὲ μὲν ἀνελθείας τὸν μαρτυρίαν δοτῆναι. νῦν δὲ ὅτι ἐκείνοι μὲν σὺν ἐπὶ ἐμῶν καὶ ἡμῶν, ἐλεγχθέντες δὲ ἐπὶ ἐμῶν, τὸν πρὸς καὶ. ἐμὲν ἐγὼ οἶοντες τὸν τῶν τῶν, πῶς τῶν ἐμῶν γεγραμμένον, ἀλλ' αὐτῶν ἐπὶ τὰς αὐτοκρατορίας βασιλείας, μόνον ἐπὶ ἐργον ἐπὶ βλεπομένης. σπῆναι γὰρ ἐμῶν τὸν τῶν τῶν τῶν ἀλλήλων, τὸν ἡ μαρτυρίας τῶν τῶν πρὸς ἀδοκῆς ἐπὶ δὲ μαρτυρίαν. καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς ἐν τῶν ἐπὶ τῶν ἱεροκλῆν ἀνένδον καὶ τῶν τῶν τῶν πολέμου, καὶ ἡ βασιλεὺς ἀρετῶς, καὶ πᾶσι αὐτῶν τὸν σφῆναι. ὁ μὲν ἀντικρατῶν τῶν τῶν. ὅτι ἐπὶ ἐμῶν αὐτῶν ἐβλήθη τὸν γινώσκαι τῶν ἀνθρώπων τῶν τῶν τῶν πρᾶγματι, ὡς τὸν καὶ ἐπὶ τῶν ἐμῶν καὶ βασιλείας, δηλοποιῶν πρὸς τῶν. ὃ δὲ βασιλεὺς ἀρετῶς ἐξηγεῖται δύο γεγραμμένον ὁππότε, τὸν τῶν ἀλλήλων τῶν τῶν μαρτυρίαν, ἀνδρῶν δὲ δύο ὑπομνήματα, καὶ βλεπθέντες τὸν γεγραμμένον γινώσκαι πρὸς τῶν. βασιλεὺς ἀρετῶς ἰωδαίαν τὸν φιλικῶν χαίρει. ἡ δὲ διὰ τῶν τῶν βασιλείαν, καὶ μοι

συγχωρεῖν ὃ αὐτὸς ἐφασκεν. ἐγὼ δὲ τῆς πατρίδος πε-
 σσεως μηδὲν ἔχων πικρώτερον, ὅ τ' ἐμαυτὸς συμφορῶν εἰς
 ὧδ' ἀμυνθῆναι λαβὼν φυλάττωμαι σώματός τ' ἐλδοῦν ἵκεν
 τῶν αἰτησιν ἐπικύματα πῖτον, καὶ βιβλίων ἱερῶν ἔλαβον
 χαρτομύδων τίτῃ. μετ' ἡμετέραν δὲ καὶ τὴν ἀδελφὸν μὲν
 πενήτην τῶν φίλων ἀγνοοῦμεν, ὅτι ἀπέτυχον. καὶ εἰς
 τὸ ἱερὸν ἵκοντο πορεύσας τίτῃ τῶν ἐξ ἡμετέρων δόντων, ἐνθα
 πολὺ πλεονέχοντο ἀρχιμαλῶντων ἐγκέκλητο γυναικῶν τῶν
 καὶ τέκνων, ὅσας ἐπὶ τῶν φίλων ἡμετέρων, καὶ σωτήρων
 ὑπαρχόντων ἐξ ἡμετέρων πατρὶς ἐκείνων καὶ ἐν ἡμετέροις ὄν-
 τας τὸν ἀδελφόν, καὶ ὅδε λύτερα καλεσθέντες ἀπέλυσαι
 συγχωρήσεις αὐτὰς τῇ περὶ τὴν τύχην. πεμφθεὶς δὲ
 ὑπὸ τίτῃ καί πορτοῦ αὐτὸν κεραλαῶν καὶ χλιδῶν ἱπποδ-
 σιν εἰς κώμην πῖνα θελωσιν λεγομένην, πρὸς καλὴν δόσιν
 εἰς τὴν δὲ πῖνα δόσιν ἡμετέραν δόσιν, ὡς ἐκείνην
 ὑποφύων ἔδον πολλὰς ἀρχιμαλῶντων ἀνεστωρμέν-
 νας, καὶ τρεῖς γυναικῶν σωτήρας μοι γνομένης, ἡλγιστα-
 τῶν ψυχῶν, καὶ μὲν δακρυῶν περὶ τῶν πῖνων. C
 ὅ δ' ἐυθὺς ἐκέλευσεν καθαιρεῖν τὰς αὐτὰς, ἡμετέρας
 δὲ πῖνας ἀφαιρῆναι τὴν τύχην. καὶ οἱ μὲν δύο τελευτήσαντες
 περὶ τὴν δόσιν, ὃ δὲ τρίτος ἐζήσεν. ἐπεὶ δὲ κατὰ πῖνα
 τίτῃ ἐν τῇ ἰσδαῖα περὶ τὴν δόσιν, εἰκάσας τὰς ἀρχὰς,
 ὅς ἐχον ἐν τῇ ἰεροσολύμοις ἀνοήτως ἐσμένους μοι, Δ
 τῶν μέλλουσιν ἐκείνων καὶ τῶν φίλων ἐκείνων, ὅτι
 κεν ἐπὶ τὴν χώραν ἐν πῖνῃ, μέλλουσιν ἀπὸ τῶν ἐκείνων
 ῥώμῃ, συμπαροῦν ἐδὲ ἀπὸ μετὰ τῶν ἐκείνων δόσιν
 ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν ῥώμην ἦκα, πολλὰς ἐπὶ τὴν δόσιν ἐ-
 πασπασαύοντο. καὶ ὃ δὲ κατὰ πῖνα ἐδωκεν ἐν τῇ
 εἰκῇ τῇ περὶ τὴν ἡμετέραν αὐτὴν δόσιν, πολλὰς τῇ
 ῥώμῃ ἐπὶ τὴν δόσιν, ἐσπασαύοντο ἐδωκεν, καὶ
 πῖνα δὲ πῖνα μετὰ τὴν δόσιν, ἐκ τῆς μετὰ τὴν δόσιν
 πρὸς ἐμὲ χρηστέον ὕφελον, ἐμοὶ δὲ τὸν φθόνον ἡ-
 νεύκε κίνδυνον. ἰσδαῖα δὲ γὰρ πῖνα ἰσδαῖας τὸν οὐρανὸν
 σιν ἐξ ἡμετέρας ἐν κυρίῳ, καὶ διὰ τὴν τὴν ἡμετέραν
 ἀναστάσεως, ἐκείνοις μὲν αἰτῇ ἀπὸ τῶν ἐκείνων αὐ-
 τὸς δὲ ὑπὸ τῇ τῇ ἡμετέρας ἡμετέρας δὲ δόσιν, ἐπὶ τὴν
 αὐτὴν ἀπὸ τῇ περὶ τὴν δόσιν, ἐφασκεν ἐμὲ αὐτὴν βαλὰ πε-
 πομφέναι ἐν χρηματι. ἡμετέρας δὲ ἀπὸ τῶν ἐκείνων
 μὲν ἔλαβον, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἡμετέραν αὐτὴν δόσιν
 δὲ ἀπέθανεν. πολλὰς δὲ ἐμὲ πῖνα τὴν βασιλευσάν-
 των μοι ἐν τῇ ἡμετέρας κατὰ τὴν δόσιν, ἐπὶ τὴν δόσιν
 περὶ τὴν δόσιν πῖνα δὲ πῖνα. ἔλαβον δὲ τὴν δόσιν
 δωρεάν γὰρ ὅτι ὁ δόσιν ἐν τῇ ἰσδαῖα, καθ' ὃν δὲ κα-
 ρὸν ἐν τῇ γυναικῇ, μὴ δὲ ἐκείνων αὐτὴν τῇ ἡμετέρας
 ἀπὸ τῇ περὶ τὴν δόσιν, τῶν πῖνων ἡμετέρας μὴ πῖνα. ὡν
 οἱ μὲν δύο ἐτελευτήσαν. ὅς δὲ ὁ ὕψιστος περὶ τὴν δόσιν
 πῖνα δὲ πῖνα. μὲν πῖνα ἡμετέρας γυναικῇ κατὰ τὴν δόσιν
 μὲν ἐν κρήτῃ, τῇ δὲ ἡμετέρας ἰσδαῖαν, γυναικῇ
 τῶν καὶ τῶν καὶ τῶν χωρὶν ὁπρὸς ἀνέκτων, ἡμετέρας πολ-
 λῶν γυναικῶν ἀφαιρῆσαν, ὡς ἐμὲ πῖνα βίβλιν αὐ-
 τῆς ἀπέδειξεν. ἐν ταύτῃ δὲ μοι γίνονται πῖνα δὲ
 πῖνα δὲ πῖνα μὲν ἡμετέρας, σιμωνίδης δὲ μετ' ἐκείνων,
 ὅ καὶ ἀπὸ τῶν δὲ πῖνα δὲ πῖνα. πῖνα μὲν πῖνα τῇ
 οἰκῇ. δὲ μετὰ δὲ μοι ὁμοία, καὶ πῖνα τῇ αὐτῇ
 περὶ τὴν δόσιν. ἀπὸ τῶν δὲ τελευτήσαντων, πῖνα
 τῶν ἀρχῶν ἀφαιρῆσαν, ὁμοίαν τῇ περὶ τῇ πῖνα
 μὲν μοι διεφύλαξεν, πολλὰς τε κατὰ τὴν δόσιν
 ὅτι δὲ πῖνα δὲ πῖνα. ἀφαιρῆσαν δὲ τῇ δόσιν
 me semper habuit, nec ullis adversum me accusationibus unquam credidit. Post hunc Domitianus

dans mihi hoc faciendi licentiam. ego vero col-
 lapsa patria nihil ad consolationem mearum ca-
 lamitatum duxi potius quam poscere libera cor-
 pora, quæ una cum sacris voluminibus libenter
 mihi ab imperatore concessa sunt. non multo
 post & frater cum amicis quinquaginta mihi de-
 precatori donatus est: in templum etiam ingres-
 sus permissu illius, cum invenissem ibi inclusam
 magnam mulierum & puerorum multitudinem,
 quotquot ex eis amicorum meorum & familiari-
 um esse comperi, eripui omnes circiter centum &
 quinquaginta numero: quos ne precio quidem
 accepto dimisi in pristinum statum redditos. Mis-
 sus deinde a Tito Cæsare cum Cereali & mille e-
 quitibus in vicum qui Thecoa dicitur, ad confi-
 derandum an locus esset castris idoneus, cum il-
 linc revertens viderem multos captivos in cru-
 cem suffixos, & in his tres mihi quondam familia-
 res agnoscerem, vehementer indolui, & cum la-
 crymis accedens indicavi rem Tito: qui evehi-
 gio iussit demptos curari diligentissime. horum
 duo inter medicorum manus exhalaverunt ani-
 mæ, tertius vero supervixit. Compositis dein-
 de iudæis Titus commiciens rus quod habe-
 bat circa Hierosolymam mihi fore inutile. propter
 milites Romanos, quibus relinquiendi erant ad
 regionis custodiam, alia prædia mihi donavit in
 campestribus: & repetens Romam, honoris
 causa navigationis me assumpsit socium. ut ve-
 ro in urbem pervenimus, multis Vespasianus me
 dignatus est beneficiis. nam donatum civitatis
 jure diversari iussit in ædiis quas ipse anteqvā
 Imperator fieret habitaverat, pensioneq; honora-
 vit annua, nihil de benignitate subtrahens donec
 viveret, id quod periculum mihi conciliavit per
 meæ gentis invidiam. Judæus enim quidam Jo-
 nathas nomine tumultu apud Cyrenen excitato,
 & collectis indigentiarum duobus millibus, illis
 quidem autor fuit exitii: ipse vero vincus ab e-
 jus provinciæ præfide, & ad Imperatorem missus,
 aiebat a me sibi subministrata arma & pecunias.
 nec tamen Vespasiano suis mendaciis imposuit,
 sed damnatus luit pœnas capite. Post hæc & al-
 iis invidorum appetitus calumniis, omnes evasi
 Dei providentia. a Vespasiano præterea dono
 accepi in Judæa latifundium, quo tempore uxo-
 rem dimisi offensus incommodis ejus moribus,
 quatinus jam tres ex ea suscepissem liberos: quo-
 rum duo defuncti sunt, Hyrcano solo superstiti.
 Post eam duxi aliam mulierem Cretensem Judææ
 genere, parentibus natam domi nobilissimis, &
 moribus inter cæteras eximiis, ut ex convictu e-
 jus comperi. ex hac duo mihi nati sunt filii, Ju-
 stus grandior, & post eum Simonides Agrippa
 cognomine, & hujusmodi quidem sunt res no-
 stræ domesticæ. mansit autem mihi perpetua
 Cæsarum benevolentia. Nam defuncto Vespasia-
 no Titus successor in eodem quo pater honore
 Titus successor in eodem quo pater honore
 Post hunc Domitianus

majoribus etiam me cumulavit honoribus. nam & accusatores meos Judæos capite puniit, & servum eunuchum filii mei pædagogum, meum calumniatorem puniri mandavit. & quod est honorificentissimum, immunitatem prædiorum, quæ in Judæa habeo, mihi concessit. Domitia porro Cæsaris uxor nunquam mihi benefacere destitit. Hæc sunt, quæ per omnem vitam a me gesta sunt, ex quibus qui volet de moribus meis optime dedicato Antiquitatum toto contextu, hic impræsentiarum scribere desino.

καὶ προσήχθησαν πρὸς ἐμὲ τιμᾶς. τὰς τιὰς καταργήσαντες μου Ἰουδαίους ἐκόλασεν, καὶ δούλον εὐνύχον παιδαγωγὸν ὃς παιδὸς μου κατηγοροῦντα, καταδικάζοντα προσέταξεν. ἐμοὶ τι τῆς ἐν Ἰουδαίᾳ χώρας ἀπίστεως ἔδωκεν, ἥπερ ἐστὶ μεγίστη τιμή καὶ λαβεῖν. ἡ δὲ Κασίαν ὃς γυνὴν δομετίαν διέταλεν εὐεργετήσασθαι με. πάντα μὲν τὰ περὶ ἀγῶνός μου λέγει πάντες ὁβίη ἐσὶν. καὶ κέτωσαν οἱ ἐξ αὐτῶν τὴν ὁδὸν ὅπως ἀνέβη λωστὴ ἐπὶ τοὺς οἱ δὲ λαοδοδωκῶς κρατῆσι ἀνδρῶν ἐπαφροδίτε, πῶς πᾶσιν τῆς δευτερολογίας γεγράφω, ὅτι δὲ περὶ τοῦ ἐκπύου καταπαύω τὸ λῶγον.

